

சாக்ஷியன் தீருப்பம்

எழுத்தாளர்
கூட்டுறவுப்
பதிப்பகம்.

பிடாமினிங் ஜீவா

தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல, சமூத்தி
ஆம் தமிழர் சிறுக்கைளைப் புதுமொழும்
அருமையும் பொருந்திய முறையில் எழு
தும் எழுத்தாளர்கள் தோன்றியிருப்பது
மிகிழ்ச்சிக்குறியது. அத்தகைய ஒருவர் திரு.
பொமினிக் ஜீவா. இவருடைய நடையும்
முறையும் மனம் கவர்வான்.

—மஹாகாரி

...சிலுவை என்ற கணதயில் குறிப்
பிடத்தக்க மூற்றமொன்று ஏற்படுவதை
நாம் காணவின்றோம். ஆசிரியாது கணத
யில் புதியதொரு கணிவு பொங்கிக் குழியில்
விட்டு தொடங்குகிறது. முற்றவெளி,
நானம் ஆயிய கணதகவில் அந்தக் கணிவும்,
வனிதாவிமானங்கும், கலையுமிகும் பூர்வாத
உடைத்தப் பெறுகின்றன.

—தினாகான்

இறந்த கணதகவைச் சிருஞ்சிடக்க வேண்டு
வென்பவர்களுக்கு இதோ பொமினிக் ஜீவா
வின் சிறுக்கைகள் இருக்கின்றன. இரு
முறை படித்துப் பாருங்கள் என்று வைத்திய
ாகக் கூறுவாம்.

—ஜெனாகாநி

"The style of the author is power-
ful and the stories are artistic.....
.....the Colloquialism of the char-
acters adds to the interest of the
series."

—Madras Hindu

Pathukai—a Successful anthology
—Sunday Times

ஜவாத் மரைக்காரி

JAWAD MARAIKAR

Acc. No:	1130
Class. No:	
Date:	Price:

HOME LIBRARY

வினாக்களை குறிப்பி

சாலையின் திரும்பம்

— சிறுகதைகள் —

படாமினிக் ஜீவா

RAKTHAM QAWAI

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12

TRAVEL GUIDE

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்
விலங்கக் குற்மோக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிறுவனம்

94, 2/7 யோர்க் பில்டிங்—யோர்க் லிடி,
கொழும்பு—1.

வெளியீடு : 3

முதற் பதிப்பு : ஜூலை 1965

உரிமை பதிவு

(C) DOMINIC JEEVA, 60, KASTURIAR ROAD, JAFFNA.

ஆசிரியர்ஸ் பிற நூல்கள் :

தன்னீரும் கண்ணீரும்
[ஸாமித்திய மன்றத்தைப் பறிச் செற்றுது]

பாதுகாலி

விலை நுபா : 2/50

Writer's Co-operative Publishing House
94, 2/7, York Building—York Street,
Colombo—1.

ஆசிரியர்ஸ் அச்சகம், கண்ணீரும், யாழ்ப்பானம்.

சமர்ப்பணம்

எமது தாய்த் திருநாட்டுவின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகவும் மக்களின் நல்லாழ்விற்காகவும் முயன்று உழைக்கும் எனது சொல்தா முற்போக்கு எழுத்தானார் அஸைவர்க்கும்.

JAWAD MARAIKAR

Acc. No:	1130
Class. No:	
Date:	Price:

HOME LIBRARY

பதிப்புரை

பொருளாடக்கம்

பதிப்புரை	...	5
முன் துவரா	...	7
முச்சங்கி	...	10
1. சிருஷ்டி காந்தா	...	13
2. கிடுகு வேலி	...	33
3. தெரு விளக்கு	...	53
4. தேசம் என்பது மன்னைல்ல		62
5. நடுப்பகலில் கோடை மழை		74
6. டுக புருஷன்	...	89
7. படி முடிச்சு	...	101
8. நாலோயின் வினைவுச் சின்னம்		113
9. இரகசிய கீதம்	...	123
10. சாலையின் திருப்பம்	...	136

இன்றைய உலகில், இலக்கிய வளர்ச்சி என்பது எழுத்தாளர்களாலும், அவர்கள் ஆக்கங்களாலும் மாத திரம் சிர்ணயிக்கப்படுவதொன்றன்று. எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்கள் வாசகர்களிடையே பரவத்தில்லை, அவை வாசகர்களிடையே ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தினையும் கொண்டு இலக்கியத்தின் “வளர்ச்சி” கணிக்கப்படல் வேண்டும்.

கல்வியும் இரசனையும், சமுதாயத்தின் உயர்ந்தோர் மாட்டே இருந்த காலத்தில், அரண்மனையும், கோவில் மண்புமும், அரங்கேற்றத்திற்குப் போதுமானவையாக விருந்தன. கல்வி மக்கள் யாவரின் தும்—வழிபாட்டேரூ முதல் விழியிழந்தோர்வரை எல்லோரினதும், பிறப்பும் மையாகக் கொள்ளப்படும் இக்காலத்தில், அம்மாபுவழி அரங்குகள், உண்மையான இலக்கிய அரங்கேற்றத்துக்குப் போதுமானவையல்ல.

கல்வி ஒன்றையே உழைப்பு முயற்சியாகக் கொள்ள எத்தக்க, சமூக பொருளாதார அமைப்பு அற்றுப்போன பின் ஆக்க இலக்கிய உள்ளத்தைக் கண்டுணர்வதும், கண்டுணர்ந்த திறமையை எடுத்துக் கூறுவதும் கடினமாயின. எனவே உண்மையான ஆக்க இலக்கியத் திறன் குன்றியது போலாயிற்று; அத்திற்கொப் போற்றும் இரசனையும் குன்றிற்று.

புதிய டுகத்தின் அரங்கேற்று மண்டபங்களான பத்திரிகைகள் இலக்கியத்தைப் பரப்பத் தொடங்கின. ஆனால் இப்பணி அவற்றின் முதல் கோக்கமாக அமைய வில்லை. மக்களிடையே குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தைக் கூறுவதற்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்ட அவை, இலக்கியத்தை வாய்க்காலாகக் கொண்டன. கிடை இலக்கியமாகவிருந்தன. பல இலக்கியம் போன்றிருந்தன.

இப்புதிய இலக்கியப் பாய்ச்சலில், இறைப்பவனின் தயரும் இறைக்கப்படுவதன் தரமும் மறக்கப்பட்டன. இத்தகைய இலக்கிய சேவை, இலக்கிய வளர்ச்சியாக அமையாது என்பதை உணர்ந்த இலக்கிய கர்த்தர்கள், தக்க இலக்கிய வளர்ச்சி, தாமே நேர்கின்ற, தண்ணீரையும், பாய்ச்சலையும், பயிரின் வளர்ச்சியையும் கவனித்தலிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதையுணர்ந்தனர். உணரவே உலகின் பல பாகங்களிலும் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகங்கள் தோன்றில்.

எமது எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம், இலக்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சிச.

சமயங்களில் மெய்ச்சமயமே சின்று விலைக்க வேண்டுமென விரும்பும் கடவுள் வாதிகளைப் போன்று, நாமும், வாழ்வு மார்க்கங்கள் யாவற்றுள்ளும், மனிதனை மகேசனாக மதிக்கும் பொருளியல் வழிவரும் மெய்மார்க்கமே சிறந்தோங்க வேண்டுமென விரும்புபவர்கள்; எம் கடன் அவ்விலட்சிய சிறைவேற்றத்துக்கான பணியைச் செய்து கிடப்பதே. அவ்வற வழியைக் காட்டும் நால்களைப் பிரசரிப்பது எமது தொழில்.

இங்கு எமது மூன்றாவது பிரசரம். இதன் ஆசிரியர் பொமினிக் ஜீவா நாம் நிறுவ விரும்பும் பூலோக சுவர்க்கத்தை இலக்கியம் மூலம் சிறுவ விரும்புபவர்; இலக்கியத்திற் காண்பவர். அவரது ஆக்கங்கள் வரவிருக்கும் அப்புனித கிருதயுகம் பற்றிய ஆவலை வாசக்களிடையே கிளப்பியுள்ளன.

இத் தொகுதியை அழகிய முறையில் ஆக்கித்தந்த அச்சக அதிபர் அவர்களுக்கும் குறிப்பாக அங்கு தொழில் செய்யும் தொழிலாளர் அணைவருக்கும் அன்பு கலந்த நன்றியைக் கூறிக் கொள்ளுகின்றேயும்.

மன்றுரை

நன்பர் பொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ஒரு முன்னுரை வரைவது எனக்கு பிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

முதலாவது, ஐந்தாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு அவரது கதைகளைப் படிக்கின்ற வாய்ப்பு கிட்டியது ஒரு காரணம். இரண்டாவது, இந்த ஐந்தாறு வருஷங்களில் எனது ஈழத்து எழுத்தாள் நன்பர் இந்த ஐந்தாறு வருஷங்களுக்குரிய வளர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கிறோ என்று உணர்த்தக்கூடிய இவரது சமீபகால கதைகள் இத் தொகுதியின் மூலம் எனக்குக் கிடைத்தது இரண்டாவது காரணம். இந்தக் கதைகள் இவர்மேலும் வளர்வார் என்ற சகஸ்யத்தை எனக்கு அந்தரங்கமாக உணர்த்துகின்றன.

‘சாலையின் திருப்பம்’ தொகுதியிலுள்ள ஒவ்வொரு கதையும் சிலவரிகளில் சுருக்கிச் சொல்லி, ‘இது இப்படி’ ‘அது அப்படி’ என்று பூவின் இதழ்களைப் பியத்து பூவின் தண்மைகளை விளக்கும் பெல்லாத காரியத்தைச் செய்ய நான் ஒரு விமர்சகன் அல்ல. மனித உணர்ச்சிகளை, அதன் முரண்பாடுகளை மனிதக் கண்கொண்டு பார்த்த ஓர் அனுபவத்தை மன்னின் வாடையோடு நமக்கு உணர்த்துகிறோ ஆசிரியர். சில கதைகள் இவரது உள் நோக்கத்தை பழரென்று வெளிக் கொணர்ந்து இவரையே காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறது. அங்கே கலைஞரை மீறிய ஒரு கருத்து வளிந்து முன்வருவதை நான் காணகிறேன். இந்தக் குணம் (குறை என்று சொல்லமாட்டேன்) ஒரு தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்ட முதுகெலும்புள்ள கலைஞர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் இருப்பது இயல்பே. போகப் போக தத்துவங்கள் கெஞ்சில் உரமாக

காலூன்றிய பிறகு, நமக்கு ஒவ்வொரு பரங்கையிலும் அசைவிலும் அது தத்துவ ரஸம் இரண்டறக் கலந்த பிறகு அது அவ்விதம் தனித்துத் தெரிவதில்லை. இது போன்ற வளர்ச்சியின் அறிகுறிகளும் நண்பரின் கணத களில் இடம்பெற்று வருவதை நான் பார்த்து மகிழ்கிறேன்.

சமுத்து தமிழ் இலக்கியம் சிறப்புமிக்க எதிர்காலத்தை எதிர் கோக்கி இருக்கிறது என்பதை நான் உணர்ந்தது ‘சரஸ்வதி யுக’த்தின்போது. ஜீவா, டானியல், மொகிளீன், கணேசனவிங்கம் போன்ற படைப்பாளிகளும் சிவதம்பி, கைலாசபதி போன்ற இலக்கிய அபிமானிகளின் (இவர்களும் படைப்பாளிகள்தான்) இலக்கியம் பற்றிய செழுமையான ஞானத்தாலும் இந்த நம்பிக்கை எனக்குப் பிறக்கும். சமுத்து தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் பாலமாய்த் திகழ்ந்த சரஸ்வதி பத்திரிகையின் மறைவுக்குப் பிறகு இந்தத் தொடர்பு பெரும் பகுதி துண்டிக்கப் பட்டுக் கிடக்கிறது. எனினும் அவ்வப்போது கைக்குக் கிட்டும் இலங்கைப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் இலங்கை யிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வருகின்ற சில இலக்கிய நண்பர்கள் மூலமாகவும் ஏதோ தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. என்றாலும் இந்த அனுபவம் வெறும் இலக்கிய கதைப்பாகத்தான் இருக்கிறதே; தவிர, இலக்கிய அனுபவமாக இல்லை.

பத்திரிகைகள் என்பன அது சமுமாயினும் சரி, தமிழ் நாடாயினும் சரி, ஏறத்தாழ ஒரே மாதிரி நேர்க்கங்களுக்காக நடத்தப் படுவதினால், சமுத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சியை கோட்டுக் காட்டிய சரஸ்வதி யுகத்து எழுத் தாளர்களின் எழுத்துக்கள் அதிகம் இடம் பெறுத் பத்திரிகைகளையே நான் பார்க்க நேரிடுகின்றது. தமிழ்நாட்டில் அதிகமாக வளர்ந்துள்ள பொழுது போக்கு இலக்கியம் என்ற பொரம்மையின் காம் கடல் கடந்தும் நீண்டு இருப்ப யோவக்தான் எனக்குத் தோன்கிறது.

ஆகவே சமுத்துப்பத்திரிகைகளை வைத்து, சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியினை மதிப்பிடுவது, தமிழ்நாட்டில் பெரும்பான்மையாய் பல்கிக் கிடக்கும் பத்திரிகை எழுத் துக்களை வைத்து தற்கால தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிகளை அளந்த கதையாகமுடியும்.

ஒரு மொழியின் உண்மையான இலக்கிய வளர்ச்சியினை இந்தப் பத்திரிகை சந்தையின் ஆரவாரத்தை வைத்து அளப்பது உகந்தது அல்ல. அங்கக் காலத்தின் உண்மையான இலக்கிய வளர்ச்சியினை எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்துகொண்டு ஒரு சிருஷ்டகர்த்தா உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோன் என்கிற மகத்தான செய்தியை உண்மையான ரசிகன் தேடாமலே தெரிந்து கொள்ளுகிறோன். அப்படிப்பட்ட ரசிகனுக்கு ஏற்ற கதைகளை எழுதுகின்ற ஒரு சில சமுத்து முன்னணி தமிழ் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர் டொமினிக் ஜீவா என்ற எனது கருத்தை இந்தத் தொகுதியின் மூலம் இல்லாயிடுமும் என்றைக்கோ ஒருநாள் ஒப்புக்கொள்ள இந்தத் தொகுதியே உதவும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

எல்லாக் கதைகளையும் படித்தேன்; சில கதைகள் மிகச் சிறப்பாகவே இருக்கின்றன.

டொமினிக்ஜீவா ஏற்றுக்கொண்டுள்ளபணி-சிறப்பான பணி-சிறக்கின்றபணி. இவர் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தத்துவம் வளர்கின்ற தத்துவம்-வளர்க்கோங்கும் தத்துவம்.

சமுத்து இலக்கியப் பாதையில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒரு வளர்ச்சிக்கல்லின் அருகே வந்து நிற்கும் இவர், தொடர்ந்து பல வளர்ச்சிக் கற்களை தொட்டு உணர்ந்தி மேலே செல்வார் என்று நம்புகிறேன். செல்லவேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்.

முச்சந்தி

ஶன்று வீதிகளின் சந்திப்பு முனை. முச்சந்தி. இரு பக்கச் சாலைகள் தெளிவாகப் பார்வையில் படுதின் றன. மூன்றாவது பாதையில் தெளிவில்லை; துலக்கமில்லை.

இரு பக்கங்கள்; இரண்டு பாதைகள்.

மார்ச் மாயமான் மயக்கமில்லை. எனக்கு. அடியெடுத்து நடந்து வந்த பாதையில் தொடர்ந்து யாத் திரை செப்பும் மனவலிமை எனக்குண்டு. சற்றுச் சிரமங்கான். ஏனெனில் பலர் நடந்து, ஊசலாடி, பாதை மாறிய சம்பவம் எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். காலம் இன்று அவர்களை மறந்து விட்டது; காலத்தையும் அவர்கள் மறந்தவிட்டார்கள். இந்த அனுபவமே எனக்கு வழிகாட்டும் துருவ நட்சத்திரம். பாதையில் தெளிவு; பார்வையிலும் தெளிவு. செல்லும் வழி இருட்டல்ல. ஆரத்தே நம்பிக்கைச் சுட்டரோளி; புதிய சுகாப்பத்தின் தூய ஒளி.

நடந்து செல்லுகின்றேன்...

—மனம் விறைந்த திருப்தி எனக்கு!

இத் திருப்தியின் பிரசாசமே இச் சிறுக்கைத் தொகுதி. நாடு, இயக்கம், நான்—மூன்று சந்திப்புகள். எங்களது இயக்கத்தின் மூன்றாவது வெளியீடு இத் தொகுப்பு. பிரசரமாகாத மூன்று புதுக் கைதைகள் இதில் இடம் பெறுகின்றன. எனது மூன்றாவது சிறுக்கைத் தொகுதி யும் இதுவேதான். தற்செய்வானதுதான். இதுவே ஒரு புதுமையெல்லாவா?

நான் அந்தியர்களுக்காக எழுதவில்லை. மக்களிடம் வேர்பாய்ந்தவன் நான். இந்த வியாயமான பெருமை— ஒருவகையில் சொல்ல; போன்று தலைக்கணம் என்றும்

உறவாம்—என்னிடம் கிறைய நிறைய உண்டு. எனது கலாவன்மையின் — சிருஷ்டித்துவத்தின் — தனித்துவமே இதுதான்.

எனக்குத் தெரியும்; இதுதான் எனது வளர்ச்சியல்ல.

பொப்பக் காலுடன் நடை பயிலும் கில் புது இலக்கியச் சுநாதனிகள் — கித்தக் கோளாறு பிடத்த நவீன பண்டிதர்கள்—பொருமை காரணமாகவோ அல்லது வயிற்றெரிச்சல் காரணமாகத் தாகந் தீங்க்கும் கூட்டுச் சேர்க்கை காரணமாகவோ என்னையும் எனது எழுத தையும் கையாண்டி பண்ணிச் சிரித்தப் புலம்பிய சம்பவ நாடக்கள் ஏற்கனவே எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

இயக்கத்தின் கர்ப்பத்திலிருந்து உருவாகியவன் நான்!

பலதாப்பட்ட கருத்துக்கள் சங்கமித்த இந்த வியத் தகு இயக்கம், சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு புதுப் பாதை வருத்தது. புதிய சரித்திரம் சிருஷ்டித்தது. பரந்த இயக்கங்களை பயனுள்ள வழிகளில் நடத்தி, திறந்த மனத்தோடு மாற்றுக் கருத்துக்களை அனுகவும், பரிசீலிக் கவும், புரிந்துகொள்ளவும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் காட்டிய நாகூக்கு மிகுந்த இங்கித்ததைப் பல முறை எனக்குள் நானே வியந்ததுண்டு.

அதன் வெளியிலே இச் சிறுக்கைத் தொகுதி.

கலையும் இலக்கியமும் யார் கைக்குக் கிடைக்க வேண்டுமோ அதற்காக உழைப்பதே எனது தலையாய ஓராக்கம். சிறுக்கை பற்றிய பழைய பந்தாதிகளை முறியடித்து, வாழ்க்கையோடு ஒன்றிணைந்த கலை யம் சம் நிறைந்த சிறுக்கைகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதே எனது போவா.

எனது சொந்தக் கந்தப்பளைகளிலும் இலட்சியங்களிலும் நான் கொண்டுள்ள அழுத்தமான நம்பிக்கையும் தனராக உறுதியுமே எனது பேராட்டமும் போராயதமுமாகும்.

நான் முதிர முதிர, எனது கலைத்திறன் முதிர முதிர,
என்னுடைய அடப்படையான இலட்சியங்கள் தெளிவும்,
வளிவும், அழுத்தமும் பெற்று வளர்ந்து வங்துள்ளன.

வாழ்வு என்னும் பெரு வெளியில் நின்று நான்
போரிட்ட பொழுதெல்லாம் இந்தத் தார்மீக பலமே
எனக்கு உறுதுணையாக இருந்தது.

கிட்டுகிறவர்களைப் பற்றியா?—

—ப...சு! வக்கற்ற நோஞ்சான் குஞ்சுகள்!

இலக்கியத்திற்குப் புட்டிப்பால் கொடுத்து அதைச்
சாகாமல் காக்க முனையும் ஆடை கட்டாத வார்த்தைச்
சுழியன்களும், பண்டைத் தமிழ் புளுகும் பண்டதர்மார்
கிருக் கட்டமும் மலிந்துள்ள ஈழத்துத் தேங்லிலவு
இலக்கியச் சந்தையில், நான் ஒரு வியாபாரியல்ல. எனது
கருத்துக்கள் விற்பனவுப் பொருட்களுமல்ல.

முடிவாக ஒன்று—

காலம் வரும். அங்காளில் இன்று படித்த சாராதனி
களால் துச்சமாக மதிக்கப்படும் இங்காட்டுத் தொழிலாள-
விவசாய வர்க்கப் புத்திரர்களே இங்காட்டின் கலை இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டிப்பார்கள்!

—இதை இப்போதே சொல்லிவைக்கிறேன்!

எனது அன்பிற்கிணிய கண்பன் ஜெயகாந்தன் இத்
தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியுள்ளார். கருத்திலே
கெருப்பன்; ஆனால், பழகுவதில் குழந்தை. அவருக்கு
எனது இதயங் கணிந்த நன்றி. பல சிரமங்களுக்கு மத
தியில் இத் தொகுதியை வெளியிட்ட எழுத்தா
ளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தாருக்கு நன்றிக்குமேல் நன்றி.

60, கல்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

உடை மினை ஜி வி.

20-7-65

சிருஷ்டி கூர்த்துரை

பெரு விரலும் கட்டு விரலும் ‘வின் வின்’
வென்று வலிக்க, முதுகுத் தண்டு கட்டுக்கு மீறிய
வாதையைத் தாங்க முடியாமல் உளைச்சல் எடுக்க, இதைப்
பற்றிய எவ்வித தாக்கமுமின்றி தன்னை மறந்து யோகி
யைப் போல, சலனமற்ற உணர்வுடன் ஆடாமல் அவசரமல்
எழுதிக் கொண்டேயிருந்தான், ஆடியபாதம்.

அவன் இருந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த நாற்காலி
மட்டும் இடைக்கிடையே ‘கிறீச்... கிறீச்...’ எவச் சத்து
மிட்டுத் தன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்திய வண்ணம்
தனது சேவையையும் விளைவுட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சிந்தனையும், மனமும், உணர்வும் கூட்டுக் கலந்து
ஒன்றிய நிலை. ஒரு முகப்படுத்தப்பட்ட இயக்கத்தின்
முனை. படைப்பாற்றவின் பிரசவ வேதனைத் துடிப்பு,
வார்த்தைகளாகவும் வசனக் கோர்வைகளாகவும் உருவாகி,
உருவேறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

சிருஷ்டித் தொழிலின் இறுதி வேகம்....

பேனு முளை வெள்ளோத் தாளில் ஊர்ந்து, மேய்ந்து, ஆடி அசைந்து, கோலமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. மனிதப் பிரம்மாவின் உள்ளுணர்வுகளிலிருந்து—உதிர நாளங்களிலிருந்து— ஒரு புதிய சிருஷ்டி, புத்தம் புதுப் படைப் பொன்று உருவாகிக் கணிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இரம்ம வித்தையான சிருஷ்டி நனுக்கத்தில் ஓர் இலை.....

தனது படைப்பை— தானே கருவற்று, தானே உயிர் சுந்து, தானே பெற்றெடுத்த— சிருஷ்டிக் குழந்தையைப் படிப்பதினால் உச்சி மோரும் பெருமித உணர்வு நெஞ்சில்.

உதடுகள் குவிந்து, பிரிந்து, மலர்கின்றன.

ரேஷபேர நாடக ஒத்திகைக்காரனைப் போல, ஆடிய பாதம் வாய்விட்டுப் படித்துப் பார்க்கிறோன்.

* * *

தொடர்ந்து கூக்குரல்...

மாணிக்கத்தம்பி நிமிர்ந்து கெட்டுயிர்த்த வண்ணம் காலைக் கூர்மைப்படுத்துகிறோன். ஒரே ஆரவாரம்...இரைச்சல்...கூக்குரல்...

அவலக் குரலை அவனுல் சுகிக்கமுடியவில்லை

அவன் பட்டணத்தான். கல்லூரியில் படிப்பவன். இந்தப் பக்கத்துவீட்டு இரைச்சல் அவனுக்குப் புதிச். விடுமுறையைச் சுகோதரி வீட்டில் சிம்மதியாகப் போக்கலாம் என மன நிறைவுடன் ஒரு டிரங்கெப்டி புத்தகங்களுடன் அமைத்தேடி வந்தவனுக்கு இப்படிப்பட்ட வர்வேற்றபென்றால்—?

மன ஏரிச்சலில், வாய் வார்த்தைகளை உமிழுந்தது.

—“சே! சே! இது பெரிய உபத்திரவு மாப் போச்சு!”

பக்கத்து வளவில் குழங்க போட்டு வசித்து வருகின்ற, வண்டியில் சண்டல் விற்றுத் திரியும் சித்திரபுத்திரனின் குரல், பழைய நாட்டுக் கூத்துக்காரனின் குரல் போல, ஒங்கி ஒலிக் கின்றது.

மனைவியின் தேகத்தை மத்தளம் என்று எண்ணிவிட்ட நினைப்பில், அவன் முதுகிலேயே மிருதங்கம் வாசித்துப் பழகுகின்றன.

“மயே... மயே... மரிக்கொழுந்து!, என் எட்டையாடி, இந்தச் சித்திரபுத்திரனிட்டையாடி நீ விண்ணைம் பேசிறே? சரி... சரி... எங்கை, பேச பாய்ப்பம்?”

அவனும் எதோ எதிர்வாதம் புரிகிறான்.

நனைந்த தோல் வாத்தியம் எழுப்பும் ஒசை போல, தொடர்ந்து சுத்தம் கேட்கின்றது.

“ஜேயோ! ஜேயோ! இந்தச் சண்டாளன் எண்ணைப்போட்டு அடிச்சுக் கொல்லுவருனே...! கதிரமலையானே!... இந்த அக்கிரமத்தைக் கேக் கிறதுக்கு இந்த லோகத்திலை எனக்கென் டொரு நாதியில்லையா? ஜேயோ!... செல்லச் சுந்தகி யானே...!”

தன்னைத் தனியே விட்டு விட்டிட்டு முன்னே மரித்துவிட்டவர்களை விணைத்துக் கூவும் பிலாக்கண்ணுவி, உச்சஸ்தாதியில் ஒலியிடுகின்றது.

“பொத்தம்... வாய்! எது, வேசை... வாயைப் பொத்தம்!”

பலாத்கார அடக்கு முறையின் இன்னென்று
நடவடிக்கை தடியடிப் பிரயோகம். கொச்சைச்
தனமான வார்த்தைச் சேர்க்கையின் கூட்டுச்
சங்கமம்.

பொறுமை இழக்கும் நிலையில், மனத்
கவிப்புடன், மாணிக்கத்தம் பி தன்னுள் தானே
போராடுகிறுன்.

“ஐயோ! ஐயோ! குறுக்காலை முறிலான்
என்னைப் போட்டு அடிச்சுச் சாக்காட்டு
ருனே!... இதைக் கேக்க ஆனே இல்லையா,
இந்த ஸோகத்திலே?”

படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை
மேசைமீது விட்டெறிகிறுன், மாணிக்கத்தம் பி.
தான் அந்தப் பகுதிக்கே— அயறுக்கே—
புதியவன் என்பதையும் முற்று முழுதாக
மறந்துவிடுகிறுன். அமியாயத்தைக் கண்டு
பொங்கி எழும் வாலிப் பயது. துணிச்சல்
நெஞ்சுக் கொண்டவன். “வேறு என்ன? எது? என்று
கிந்திக்க அவகாசமில்லை. கதிரை
பயப் பின்னுக்கு வேகமாகத் தன்றும் கீரீசு
கிட்ட ஒலி. பரபரப்புடன் எழுகின்றுன்.
கழுத்து நரம்புள் புடைத்துக்கொள்ளுகின்
ரண. வாலிப் இரத்தத் தடிப்பு வேறு.”

—“ஒரு பெண்ணையைப் பிறக்கவைகொ இவன்...
இந்த மடையன்...”

வேலிக் கிடுகில் காலை வைத்து, முன்
மருங்கம் த்தியாலை எட்டிப் பிடித்து, உடுத்தி
ஒருந்த வேட்டியின் கீழ்ப்பக்கக் கூவா “சு”

ரென்று கிழிந்து போவதைக் கூடக் கவனித்து
இறங்க அவகாசமில்லமால் அடுத்த வளவிற்குள்
அதிக்கிறுன், மாணிக்கத்தம் பி.

“பேய், மடையா! ஒரு பெண்ணைக்கு
இப்பிடியா போட்டு அடிக்கிறது? ஆய்ங்...!”

தனது குடும்ப விவகாரத்தில் யாரோ ஒரு
வன், ஒரு மூன்றாம் பேர்வழி, முன்னின் பழக்க
மில்லாதவன் வலிந்து வந்துகுறுக்கிடுவதை விரும்ப
பாத சித்திரபுத்திரன் வீம்பு கலந்த ஆக்ரோஷத்
துடன், “என்ற பெண்டிலை நான் போட்டு
அடிப்பன்; இல்லைச் சாக்காட்டுவன். நீ ஆரு
அதைக் கேக்க கீ? என்று சொல்லிக் கொண்டே,
கையை ஓங்கியவாறு முற்றத்து முருங்கை மரத்
துக்குக் கீழேதூங்கி, மறைந்து, வெவைவெல்ததுப்
போய் வின்று கொண்டிருக்கும் மருக்கொழுங்கை
நோக்கிப் பாய்ச்சல் காட்டுகின்றுன்.

“வாயைப் பொத்தடி! வேசையின்றை
பல்லு முப்பத்துரைண்டையும் கீழே கொட்டாட்டி
நான்...நான்...” மது வெறியின் உக்கிரக
ஆட்சியால் வார்த்தைகள் கோர்வையாக
வெளிவரச் சிரமப்படுகின்றன.

“உயே, மரிக்கொழுங்கு! இண்டைக்கு
ரெண்டிலை ஒண்டு பாத்துட்டு நான் தாக்கு
மரத்துக்குப் போனாக்கூடப் பறவாயில்லை.
ஓமடி...தூக்கு மரத்துக்கே...”

முருங்கை மரத்தண்டை நெஞ்சுக் கிட்டான்,
சித்திரபுத்திரன். இனிமேல்... இனி
மேல்...

பாய்ந்து சென்ற மாணிக்கத்தம்பி, எட்டிச் சித்திரபுத்திரனின் சடை மயிரை வளமாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறார். “எங்கே தொடு பாப்பா! அவளின்றை தேகத்திலே ஒருக்காத் தொடு பாப்பம்?!” என்று உருக்கக் கத்திக் கொண்டே, தூண்டி விடப்பட்ட உணர்ச்சிக் கூழிப்பில் தன்னை மறந்தவனுக்கையை ஓங்குகின்றார்.

ஒங்கிய கரம் தடுக்கப்படுகின்றது. மருக் கொழுந்து பத்திரகாளியாகக் காட்சி தருகின்றார். “அவர் என்னைத் தொட்டுத் தாளி கட்டியபூருசன். அவர் என்னப்போட்டு அடிப்பார்; இல்லாட்சித் துண்டு துண்டா வெட்டிக் கொல்லுவார். அதைக் கேக்க நீ ஆரு? அவரைக் கையோங்கி அடிக்கிறதாக்கு உனக்கு எத்தினை முன் வெஞ்சுக்?”

ஒங்கிய கை ஒங்கியபடியே இருந்தது. மாணிக்கத்தம்பிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அறியாமையும் அசட்டுத்தனமும்தான் அவன் முகத்தில் தீளாயிட்டன.

—‘தாம்பத்தியம் எனபதே இதுதானே!

ஃ

கதை பட்டென்று முடிந்து விட்டது.

—‘அப்பாடா! ஒரு வழியா நெஞ்சில் இருந்த பாரத்தை இறக்கிப்போட்டன். போதம்!’

‘ஹாம்...!’ இதயத்து அரிப்பையும் மனதில் விறைந்திருந்த கணத்த அழுத்தத்தையும் வெள்ளைத் தாளில் இறக்கி, கலை உருக்கொடுத்துப் பதிந்து விட்டதில் ஏற்பட்ட ஆழந்த ஆறுதல் பெருமுக்கா.

இலக்கியத்திற்குப் புட்டிப்பால் கொடுத்து அதைச் சாகாமல் காக்க முனையும் தமிழ் இலக்கிய உலகில், குறிப்பிடத் தக்க தனித் தன்மையையும் தனக்கே உரித் தான் தனிப் பாதையையும் அமைத்துக் கொண்ட ஆடிய பாதம், அசாதாரண அறிவும், ஆழந்த விஷய ஞானமும், நன்னிய மதி நட்பமும், கற்பளைச் செறிவும் வாய்க்கப் பெற்றவன். அவன் கதை சொல்லும் பாணியே தனி. ஒதுக்கப்பட்டு, எங்கோ ஒரு மூலையில் சுருண்டு கிடக்கும் மக்கள்தான்— அவர்களது மனிதப் பண்பு சடார் விட்டுத் திதறும் சம்பவாகிட்டிகள் தான்—அவனது கற்பளைக் கரு ஆலங்கள். “எழுத்தாளன் சமுதாயத்தின் மனச்சாட்சி!” என்ற அடிக்கடி வாய்விட்டுச் சொல்லும் அவன், இப்படியானவர்கள் மதத்திலிருந்தே தனது சுதாநாயக ராமர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வான். இதனால் படித்தவர்கள் என இறுமாந்து திரிபும் பண்டிதச் சாநாதனிகளின் எதிர்ப்பையும், தூற்றுதல்களையும் தாராளமாகவே இலக்கிய உலகில் இலவசமாகப் பெற்றுக் கொண்டவன். நாதோபாசனீ செய்யும் மகா சங்கீத விதவாணிப் போல, சிருஷ்டத் தொழிலையும் ஓர் உபாசகீன யாகவே கைக்கொண்டு ஒழுகி வருபவன். தெளிந்த சிந்தனையும், எளிமையும், தெளிவும் துலங்கும் அவனது கற்பணி, பேனுவின் ஆளுகைக்கு உட்படும் பொழுது அற்புதமான குணச் சித்திரப் படைப்பாகவும் அருமையான குதாம்ச வார்ப்பாகவும் வெளிவந்து, அற்புதக் கலைப் படைப்பாக உயிர்நூட்டம் பெற்றுத் திகழும்.

மிடுக்கும், சரளமான ஒட்டமும், அமாலுஷ்யப் பின்னலும், தார்மீக ஆலோசமும், கைதேர்ந்த நளினமும் கொண்டு தலங்கும் அவனுடைய சிருஷ்டகள், உயிர்ப் புள்ள இதயங்களில் எதிரொலியாகவே விளங்கும். வாழ்விற்கும், கற்பளைக்கும், சிருஷ்டத்துவத்திற்கும் மூல

வேர்களாக விளங்கும் உழைப்பாவிகளின் கள்ளங் கபட மற்ற தன்மையையே அவனது பேனே காதவித்தது.

“தனது குழலிலிருந்து — சுற்றுப்புற நிகழ்ச்சிகளி லிருந்து—கிடைக்கின்ற சிந்தனைச் சலவங்களை மிக மிகக் கவனத்துடன் கிரகித்து, அதன் சிரிப்போசை, அழகை ஒலி, ஏக்கப் பெருமூசச் சூகியவற்றின் அடிப்படை மோதல் மூண்பாடுகளை உற்றுணர்ந்து கலை உருவம் சமைப்பதில் ஆடியபாதம், தனக்குத்தானே புதுப் பாதை அமைத்துக் கொண்டவன். தனிவழியில் கடைபோடும் போதும், வீச்சு சிரம்பிய கருததோட்டமுள்ளவன். தனது சிருஷ்டிகளைவிட அற்புதமானவன் அவன். அவனது சிருஷ்டி ஆற்றல் வெளிப்படையானது; அவனது கலா சாதாரியம் அற்புதமானது.

தான் வாழ்க்கையில் கண்டு, கேட்டு, அதுபவித்து, அறிந்த ஒரு சிந்தனைச் சலவங்குத்திற்கு உள்ளடக்கம் கொடுத்து, பூரணத்துவம் பொருந்திய உருவ அமைப்பு எற்படுத்தி, இதோ புத்தம் புதச் சிருஷ்டி ஒன்றைப் படைத்து முடித்து விட்டான். இதோ மேசை மேல் கிடக்கின்றது அப்படைப்பு—

இப்பொழுது மனச் சமை இறக்கப்பட்டு, நெஞ்சு இல்லாகி விட்டதுபோன்ற மனப் பிரமை.

“ஏன், உண்மையும் அதுவேதான்.

“கிருஷ்டி என்பது மகாயாகம். அந்த வேள்வி மனிதன் மனதை என்ன பாடு படுத்திவிட்டது!”

“மூடப் படாத ஊற்றுப் பேனுவை மேசையின் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, வலிக்கும் விரல்களை இடது கர்த்தால் உருவி உருவி வருடியவரு ஒத்தட்டும் கொடுத்தான், அவன்.

வெகு சுகமாக இருந்தது.

“இஞ்சேருங்கோ...”

ஆடியபாதம் திரும்பிப் பார்க்காமல் பேசாமலிருந்தான்.

“என்ன, நீங்கள் இன்னமும் படுக்கவில்லையா?”

அவன் உடலை அசைக்காமல் தலையை மட்டும் திருப்பி, “இல்லைப் பவளம்; எழுதிக் கொண்டிருக்கிறன். நான் படுக்க நேரஞ் செல்லும். நீ நித்திரை கொள்ளு” என்றுன்.

“எழுத்து!... எழுத்து!...! கண்டறியாத கதை எழுதுறியள். எப்ப பாத்தாலும் எழுத்து எழுததென்று இதையே கட்டியழுகிறியளே, இந்த எழுத்துச் சோறு போடுமா, என்ன? எப்ப பார்த்தாலும் இந்த உபத்திர வங் தானு?... என்ற தலையெழுத்து!” கால்கள் இரண்டையும் கம்பினியால் இழுத்து மூடிக் கொண்டே, முனு முனுத்தாள் பவளம்.

—“சோறு போடுமா? இல்லைச் சோறு போட்டதா? இரண்டுமில்லை. ஆனால்... ஆனால்... என்னால் எழுதாமல் இருக்க முடிவில்லையே!...”

மனம் அசை போட்டது.

“எழுதினது காலும். விளக்கை நாருங்கோ. வெளிச்சம் கண்ணுக்குள்ளே குத்துது. நித்திரை வருகுதல்லை.”

“ஏன், விளக்குக்கை என்னைய் ஊத்தி வச்சிட்டுத் தானே படுத்தனே? நான் மத்தியானமே சொல்லவில்லையா, விளக்கிலே நிறைய என்னைய் விட்டு வைக்கச் சொல்லி?—வைச்சியா? இப்ப அம்மனி நாக்கட்டாம். சும்மா தொண்டொண்காமல் படுத்துத்தாங்கு”

எழுத உட்கார்ந்தபோது கைவிளக்கின் திரி மங்கி மங்கி எரிந்தது. விளக்கைக் கவிழ்த்துப் பார்த்தான். விளக்கில் எண்ணெய் துளி கூட இல்லை என திரியின் சோம் பல் சுடர்ப்பகிரங்கப்படுத்தியது. மடியைத் தட்டி, மேசையைக் குடைந்து, சட்டைப் பையைத் துளாவிப்பத்துச் சதக் காசை ஒவ்வொரு சதமாகச் சேர்த்து, பழைய சோடாப் போத்தலைத் தாக்கிக் கொண்டு சந்தியிலுள்ள புதுக் கடைக்கு நடையைக் கட்டினான், ஆடியபாதம்.

மன்னெண்ணெய் அரைப் போததலுக்கு ஒருசுசதம் கடன் சொல்லி வாங்கி வந்து, விளக்கில் விட்டு, திரியைச் சுடர் விட்டு எரிய வைத்ததின் பின்னர்தான் தனது நாற்காலிச் சிம்மாசனத்திலிருந்து எழுத ஆரம்பித்தான், அவன். அப்பொழுது மணி பத்து.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

—‘இப்போ பண்ணிரண்டிருக்குமோ?—ஒரு மணி யாகுமோ?’

—‘நட்ட நடு சிசிச் சாமத்திலே, இப்பிடிக் கண் முழிச்சு ஒரே இரையாக இருந்து எழுதுறியனே, இதாலே உங்களுக்கென்ன ஸாபம்?’ பவளம்தான் கேட்கிறான். கேட்க விரிமை கொண்டவளின் உரிமையை நிலை நாட்டும் தொனி.

—‘ஸாபமா?—ஸாபமா? பவளம் இன்றில்லா விட்டா அம் எப்போவோ ஒருநாள் வரும். அப்போ இதன் ஸாபத்தை நீ நிச்சயம் உணரத்தான் போகிறுப் பாலம் வரும். அப்பொழுது என்னை, என் எழுத்தைப் புரிந்து வரும். கொள்வாய்’ சொல்லினைத்தவன் வாய்க்குள்ளே வார்த்தை களை விழுங்கிக் கொண்டே, “நீ இன்னமும் சித்திரை கொள்ளவில்லையா, பவளம்? ஸாபமோ, நட்டமோ? நீ பேசாமல் படுத்தால் அதுதான் எனக்கு இப்பஸாபம்.”

“ஓ...ஓ...நான் பேசினால் கசக்குதாக்கும். ஆன மச்சாளோடை மாத்திரம் இனிக்க இனிக்கப் பேசிப் பல்லினிக்கேக்கை மாத்திரம்...நல்ல அக்தானும்...கண்டறியாத மச்சாரஞ்சு...!” அந்த வார்த்தை வெடிப்பில் ஒலித்து விகாரமான அழுத்தம், அவன் நெஞ்சை என்னமோ செய்தது.

“ா! அவளின்ரை பேச்சை என் ‘ஏடுக்கிறோய்?’ பாவம்... சூரிய எவ்வளவு நல்லவள்; குழந்தை மாதிரி...”

“ஓமோம்; ஆசை மச்சாளைல்லே? பாவம்தான். இரக்கமெல்லோ வருகுது, இரக்கம்...” முகத்தைக் கோணி, கிண்டல் செய்யும் பாணியில் சூரைத் தாழ்த்தி, வக்கினை பேசினான், பவளம்.

‘அத்தான் பெரிய எழுத்தாளன்’ என்ற பெருமை சூரியங்க்கு. அவன் மீது ஆதம் ஈடுபாடும், பெருமதிப் பும், வற்றுத் பேரன்பும், அவன் எழுத்தில் மோகமும், அதிதமாகப் பரவசமடையும் மனமும் கொண்டவள், அவள். அத்துடன் கவனிப்புடன் வாகிக்கும் வாசகி; சிறந்த ரஸிகை. மிக நட்பமாகப் படத்து விமர்சிக்கும் விமர்சகி.

—ஒரு எழுத்தாளனுக்கு வேறென்ன வேண்டும்?

இப்புடியான கலா ரஸிகையுடன் அவன் மனங்கிறந்து பேசி விவாதிக்கும்பொழுது, அவன் பரவசமடைந்து விடுவது என்பது என்னமோ உண்மைதான்.

அவளின் குறம்பு கலந்த வாதத்திற்கைமதான் அவனது இலக்கியக் கற்பனைக்குப் பச்சை; ஆதம் உணர்விற்கு உணவு. சிருஷ்டத் திறமைக்குத் தூண்டுகோல்.

கண்களில் கணிவு ததும்பும் ஈர்மையைடுன் “அத்தான்!” என அழைத்துக் கொண்டு உரிமை கொண்டாடி வருவாள், சூரியா. அவனது எழுதும் மேசையைக் குடைந்து

குடைந்து எடுத்து விடுவாள். குழந்தைத் தனம் மிகுதி. குறும்புத்தன்மோ வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாத படி கட்டிற்குள் அடங்காதது. இலக்கிய நண்பர்களிட மிருங்தோ அல்லது தெரிந்தவர்களிடமிருங்தோ வாங்கிவரும் புத்தகங்களைத் தட்டிப் பறித்து முகன் முதலில் படித்து விடுவதில் பூமானிற்குத் தனிக்குவிடி. அவனுடன் அவனது கதைகளைப் பற்றி விமர்சித்து வாதிடும் பொழுது, அவள் அலாதியான உற்சாகத்தை அடைவாள்.

‘யாருமே இதில் உட்காரக் கூடாது! என்று அவனுல் உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கும் எழுதும் நாற் காலியில் மகா ராணியைப் போலக் கொலுவீரிற்கிருந்து கொண்டு, படித்துக் கொண்டிருப்பாள். அல்லது கதிரையை மேலும் கீழும் ஆட்டி, ஊஞ்சல் ஆடிக் கொண்டிருப்பாள்.

கேட்டால் ஒரு முறைப்பு. கோபித்தால் ஒரு கிணங்கல். கொஞ்சம் கடுமையாகக் கண்டித்தால், முகம் ‘சட்டென்று வாடிக் கறுத்துத் தொய்க்கு விடும். உடனே ஒன்றுமே பேசாமல் பக்கத்துத் தனது வீட்டிற்குப் போய் விடுவாள். போகும் போதும் விசுக்கென்ற நடை.

அவனுக்கும் மனதில் உளைச்சல் எடுக்கும்.

சொற்ப நேரந்தான் இந்தக் கோபம்; ரோஷம்.

அப்புறம்—

கோபம் இருந்த இடமே தெரியாது. வருவாள்.

“அத்தான்...அத்தான்...அத்தான்...!” என்ற ஓயாத அன்பழூப்பேதான். இடைவிடாத குழந்தைச் சிரிப்பேதான். பழூய குறும்புத்தன்மேதான்.

இப்படியான பெண்ணிடம் யார்தான் கோபித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? அவனும் அவளிடம் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசவான்.

‘சிரிக்காமல் இருக்க முடியாதோ, இந்தப் பூமாவால்ஸீ’ பாடும் குயிலைப் பாடாதே என்றுச்சட்டம் போட்டு, அதன் பாடலைத் தடுத்துவிட முடியுமா, என்ன? அதன் பாடலைப் போன்றோன் பூமாவுக்குச் சிரிப்பும், கும்மாளமும்.

சிரிப்புக் குயில்தான் இந்தப் பூமா!

இராவில் வெகு நேரம்வரை சுற்றிச் சுழன்று திரிந்து வருவது ஆடியபாதத்தின் தினசரி நடவடிக்கைகளில் ஒன்று. கள்ளிரவுவரை, ஏன் விடிய விடியக் கூடத் தூங்காமல் விழித்திருந்து, ஏதாவது படித்துக் கொண்டோ அல்லது எழுதிக் கொண்டோ அல்லது குருட்டாம் போககில் இருநோப் பார்த்து மௌனமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டோ இருப்பது அவனது இயல்பு.

இதற்கு உறுதுணையாக விளங்கும் ஒப்பற்ற நண்பன் தான் தேநீர். தேநீர் இருந்து விட்டால் அவனுக்கு வேறொன்றுமே வேண்டாம். மற்றெல்லாம் அப்புறம்தான்.

விளக்கைச் சரி செய்து, கையில் பட்ட மன் ணைவுணைய் நாற்றத்தைத் துடைத்துச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தாள்களை எடுத்து அடுக்கி மேசைமேல் வைத்து எழுத ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரிகைகளுடன் ஆயத்தமானுன், ஆடியபாதம்.

வாசல் நிலைப்படியில் முகம் தெரிந்தது.

“அத்தான்!”

சிரிப்பு.

“என்ன, பூமா?”

“கதை எழுதப் போறாங்களா?”

“அப்பிடித்தான் யோசிக்கிறன்”

“மழை வரப்போகுது இன்டைக்கு”

“என்?”

“கன காலம் எழுதாமல் இன்டைக்கு ஆரம்பிச்சால் மழுதானே வரும்?”

“மழும வந்தாலும் நல்லதுதானே பூமா? கன காலம் மழும இல்லை. மழும கமக்காரனுக்காவது உதவும். இன்றைய எங்களுடைய சமுத்தில் இலக்கியம் படைப் பதே சிலருக்காகச் செய்யும் ஆடும்பாமோ என்று பயப் படுகிறேன், நான், இல்லையா, பூமா?”

“ப...பூ!...” வாயைக் குவித்து ஊதிக்காட்டினால்,

“அப்படியானால் இன்டைக்கு ஏன் இந்த எழுத்து?”

“எழுதுகிறதுதான் எனக்கு இன்பம். எழுதும் போது எனக்கு ஏற்படும் மனச் சந்தோஷம் இருக்கே... அப்பா!... அதை வாயாலே சொல்ல முடியாது. எழுத எழுதுத்தான் எனக்கு வாழ்வே கவையாக, அர்த்தம் விறைந்ததாக இருக்கிறது, பூமா.”

“அப்...பாடா! போதும். போதும். ஒரு ரகசியம் சொல்லட்டுமா, அத்தான்?—...கேப்ரீங்களா?”

“என்ன புதிர் போடுகிறோய், பூமா? சொல்லேன்.”

“புகழ் புனுகைப் போன்றது. முகர்ந்து பார்த்தால் மனதிற்கு மகிழ்ச்சி. ஆனால், அதையே விழுங்கினால் ஆபத்து. புரியுதா, அத்தான்?”

“புரியுது. எங்கோ புத்தகத்தில் படித்திருப்பாய்”

‘படித்தேனே என்னமோ! புகழ் எந்த எழுத்தான் எனின் கண்களையோ நாதுகளையோ பொத்திவிடக் கூடாது. நலையைக் கணக்கச் செய்துவிடக் கூடாது...சரிதானே?

“உன்னுடைய பொன் மொழிகளும், தத்துவங்களும் தானே மார்க்கட்டில் மலீங்கு போய்க் கிடக்கின்றன; மனிதனைத்தான் காணமுடியவில்லை!..”

“ஏன், இதோ நீங்கள் இருக்கிறீங்களே!”— சொல்லி விட்டுக் ‘கல கல’வென்று மணியோசையின் கிண்கிணி காதம் போன்று சிரித்துக் கொட்டினால், பூமா.

“சரி, சிரிச்சது போதும். இப்ப என்னை எழுத விடு. என்னை இப்ப எழுதவிட்டால் போதும்.”

“அத்தான்; நீங்க கனகாலம் ஒன்னுமே எழுதல்லே. ஒரு வேளை புகழை விழுங்கி விழுங்கியே வாழப் பாக்கி நீங்களோ என்று பயந்திட்டன். இப்ப எனக்குப் பயம்போசுக்.” அப்பாடா! ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு நல்ல காலம்; கதை எழுதத் துவங்கிட்டங்க. நாளைக்கு எனக்கு முழுக்கதையையும் படிச்சுக் காட்ட வேணும்; என்ன சரிதானே?” சொல்லிக் கொண்டே, கையிலிருந்த பிளாஸ்கை மேசைமேல் வைத்தாள், பூமா. “சடு தண்ணி! போத்தவிலை விறைய வெறுங் தேத்தண்ணி வைச்சிருக்கிறன். எழுதத் துவங்கினால் விடிப் பிடியக் கண் முழுப் பிங்க. அடிக்கடி மறக்காமல் தேத்தண்ணி ஊத்திக் குடியுங்கோ. நான் குறுக்கே சிக்கலை. போறன்.”

பூமா போய்விட்டாள்.

போய் விட்டாளா? சிட்டுக்குருவியைப் போலப் பறந்தோடி மறைந்து விட்டாள்.

இந்தக் குழந்தை நெஞ்சம் படைத்த அன்புப் பெட்டகத்தின் மேல்தான் பவளம்-அவன் மனைவி-சந்தேகப் படுகிறான். அவர்களது உறவுக்கு அர்த்தம் வேறு கற்பிக்கிறான்.

—‘பூமா எனக்கு மாமன் மகளாகப் பிறந்தது என் குற்றமா? மச்சாளாகப் பிறந்தாலும் அன்பு செலுத்துவது பாவமா? அப்படியானால்...அப்படியானால்... சல்வரா! அடுத்தபிறை உண்டானால், இந்தப் பூமாவையே என் உடன் பிறப்பாகப் பிறக்கப் பண்ணு!

பிளாஸ்க் முடியைத் திருகி, திருகி எடுத்த முடியைக் குவளையாக்கித் தேநீரை அதற்குள் ஆழ்வினைன், ஆடிய பாதம்.

கை சுட்டது.

மேசை ஒருமாகக் தேநீர்ப் பாததிரத்தை வைத்து விட்டு சிமிர்ந்தான். பேனுவை எடுத்து முடியிட்டு வைத்தான். எழுதிய தாள்கள் மேசைமீது சிதறிக் கிடஞ்சன. அடுக்க எண்ணி ஒன்றை எடுத்தான்.

“இஞ்சேருங்கோ, உங்களைத்தானே ! என்னையேன் முடிச்சனீங்க ?”

“அட ! இன்னும் நீ நித்திரை கொள்ளேல்லையா ?” என்று கேட்கும் பாவளையில் ஆடியபாதம் திரும்பி பவளத்தைப் பார்த்தான். “என் திடீரென்று உனக்கிந்தச் சந்தேகம் ?”

“இரவுபகலெண்டு பாராமல் எழுத்தைக் கட்டியமுகிற கீங்கள், என்னைக் கலியாணம் கட்டாமல் இருந்திருந்தால் நல்லாயிருந்திருக்குமே? ஏனென்றால் கட்டுக் கட்டினீங்க ?” ஏகத்தாளமாகக் கேட்கப்பட்ட இக் கேள்விகள் நடு நிசியில் மிகத் தெளிவாக அவன் செவிட்டில் அறைந்தது போல, ஒலித்தன.

“எழுத்தாளன் தனது சிருஷ்டியில் அதி அற்புதமாகக் காட்கி தருவான். ஆனால் வீட்டில் அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வதுதான் கஷ்டமானது.” என்று எங்கேயோ படித்த வரிகள் ஞாபகம் வந்தன, ஆடியபாதத் திற்கு. சினைக்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“நீ சொல்லுவதும் சமிதான் பவளம். நான் இந்த ஊழுக்கையிலே ஒரேயொரு தவறுதான் செய்திருக்கிறேன். கலியாணம் கட்டிக் கொண்டேனே, அதுதான் அந்தப் பெருங் தவறு.”— வாய்ப் புற்றுக்குள் இருந்து வார்த்தைப்

பாம்புகள் சீறிக் கொண்டு வெளியே வந்திருக்கக் கூடும். வரலில்லை. மனோவியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லச் ‘சட்டென்று திரும்பினைன், ஆடியபாதம்.

திரும்பிய வேகத்தில் வலது காத்தின் முழங்கை தேநீர்க் குவளையைத் தட்டி விட்டது.

குவளை சரிந்தது.

எழுதி வைத்திருந்த கடதாசிகளைக் கேட்கிற ஹாறி நளைக்க, மையெழுத்துக்கள் வரிசை வரிசையாக உருக்குலைக்கு கரைய, வார்த்தைக் கேள்வுகள் அழிந்து அழிந்து மங்குவதை துயரம் தோய்ந்த கணக்குஞ்சன் பூர்த்துக் கொண்டிருந்தான், எழுத்தாளன் ஆடியபாதம்.

பெற்ற குழந்தையின் இறுதி மூச்சைப் பக்கத்தே இருந்து பர்ததுக் கொண்டிருக்கும் அன்னையைப் போல, அவன் அப்பொழுது காட்கி தந்தான்.

கண்கள் பணித்தன.

மூன்று வாரங்களுக்குப் பின்.

சரியாகச் சொல்லப்போனால் ஒரு மாதமாகி இருக்கலாம். இரண்டொரு நாட்கள் கூடவும் இருக்கலாம்.

ஓரு நாள்.....

“‘நெஞ்சை என்னமோ செய்கிறது’ என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆடியபாதம் அன்று சரயங்காலம் வீட்டையடைந்தான்.

பவளம் வீட்டிலில்லை.

புதுப்படமாம். மெட்டினி வேஷாவுக்குப் போய் விட்டாள். வீட்டுத் திறப்பை அடுத்த வீட்டுக்கார ஆச்சிக் கிழவியிடம் வழுமைபோலச் சென்று வாங்கி வந்தாள்.

சாலையின் திருப்பம்

கிண்ட நெடு நேரத்திற்குப் பின்னர் ஏதோ அலுவலாக அந்தப் பக்கம் போன மூமா, சூக்குரலிட்டாள். அறிவிழந்த நிலையில் சலிசேரில் சாய்ந்து கிடந்த ஆடிய பாதத்தைக் கண்டதும், அவளது சர்வாங்கமுமே பதற்தொடங்கியது. அலறி விட்டாள்.

நன்றாக இருட்டி விட்டது.

தாக்ளி காரில் அவளைத் தர்மாஸ்பத்திரிக்கு எடுத்தாக்ஸி சென்றார்கள். ஆடியபாதத்தை 'வார்ட்'ல் சேர்க்கும் பொழுது இரவு எட்டுமனி.

அடுத்த நாள் காலை. அதே எட்டு மனி. முதல் நாள் மாலையில் நினைவற்றுச் சாய்ந்தாள். அடுத்தநாள் காலையில் உலகத்தை விட்டே மறைந்து போனான்.

'மாரடைப்பு' டாக்டரின் ரிப்போட் இப்படிச் சொல்லிற்று. நினைவற்றுச் சாய்ந்தவன், நினைவற்றே போய்விட்டான்.

மூமா சிரிப்பதேஇல்லை. சிரிப்பதையேமறந்துவிட்டாள்.

இதைத் தொடர்ந்து இலக்கிய உலகில் ஏகப்பட்ட பரபரப்பு. பத்திரிகை வட்டாரங்களில் தினசரிசீசன்தித் தலைப்பு.

அதுநாபக் கூட்டங்கள்...

திட்டியவர்களே பாராட்டும் புதுமைகள்...

வாய்ரா வாழ்த்துக்கள்...

அவனுடைய சிருஷ்டகளில் இதுவரையும் காணுத எதையோ கண்டுவிட்டோமென்ற புதுமைப்பிரலாபங்கள்... புலம்பல்கள்... பிலாக்கணங்கள்...

மெனான் அதுநானங்கள்...

படத் திறப்பு விழர்க்கள்...

மூமாலை மரியாதைகள்...

இவை பாவுமே அவனுடைய பெயரால் நடந்தேறின.

இலக்கியச் சிறப்பு விழா, ஆடியபாதம் அரங்கில் மிகச் சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அவ்விழாவில் பவளாம், இலக்கியச் சிருஷ்டி கார்த்தாவின் மதினாவி என்ற ஹோதாவில் அழைக்கப்பட்டுக் கொரவிக்கப்பட்டதைப் பாராட்டித் தனது அறபளக் கருத்துக்களைக் கூடியிருந்த ரஸிகப் பெருமக்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறோன். ஏகப்பட்ட கூட்டம். ஒரே சனத்திரள்.

"நான் அவரைப் பொன்னே போல் பாதுகாத்து வந்தேன். அவர் பிறவி மேதை. இது எனக்கு அப்பவே தெரியும். அபூர்வமான மனிதத் தெப்வம் அவர். அவர் உற்சாகம் குன்றிய நேரங்களில் அவரை உற் சாகப்படுத்திச் சிருஷ்டித் தொழிலில் ஊக்கப்படுத்தியுள்ளேன். குடும்ப நிலைகளினால்—வெறும் உப்புப் புனிவிகாரத்தில், அடுப்பிலிருக்கும் உலைப் பாளைக்கு அரிசி இல்லையே என்ற கவலையில்—அவரது கலையுள்ளம் ஈடுபட்டு, அவருடைய ஆக்க சக்தியெல்லாம் சிதறுண்டு போகக் கூடாதே என்பதற்காக, அவருக்குக் குடும்ப நிலவரமே தெரியவாமல் சமாளித்தேன். எனது தியாகம், எனது இலட்சியக் கணவருக்காக நான் பட்ட சிரமம் வீண் போகவில்லை என்பதை இப்போது கானுகிறேன். இதைப் பார்க்கும் போது என்னால் பெருமகிழ்ச்சி அடையாமல் இருக்க முடியவில்லை. நான் அவரை ஒரு தமிழ்த் தொண்டனுகவே கருதினேன். இப் பாராட்டை நான் தமிழுக்குக் கிடைத்த பாராட்டாகவே—தமிழ் இலக்கியத் திற்குக் கிடைத்த புகழாகவே—கருதி ஏற்கிறேன்..."

பேச்சு முடிந்தது.

ஒரே ஆரவாரம்... எங்கும் கரகோயும்...

தாரத்தில், அந்த மண்டபத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தாள், மூமா. இந்த விகழ்ச்சி

கனைத் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அவளது காதுகளிலும் இந்தத் தமிழ்த் தொண்டு வார்த்தைகள் — அநுபவ உரிமைப் பேசுக்கள்—விழுந்துகொண்டிருந்தன.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு வாய்விட்டுச் சிரித்தாள், பூமா.

—அவள் சிரிப்பே ஒரு விமர்சனங்கானாலோ?— யாருக்குத் தெரியும்?

—1963

கிடிகு வேலி

இமை வெடிப்பிற்குள் கண்கள் பிதாங்கின.

கனத்த இமைகள் திரை நீங்க மறுக்கின்றன. பூண்டு படுக்கும் சுகானுபவத்தில் திளைத்து, ரஸித்து உறங்கும் காலைத் தூக்கம்.

காலடி ஒசை கதவழியில்' கேட்டது.

—‘விடிந்திருக்குமோ?’

“கேடேய் தம்பி, தம்பிராசா!”

அம்மாவின் குரல்தான். தப்பிராசன் தௌங்குவது போலப் பாசாங்கு பண்ணுகிறான்.

—‘சே! இனி நித்திரை கொண்டால் போலைத்தான்!’

தம்பிராசனுடைய தாய் அன்னம்மா கோப்பிக் கிளாகம் கையுமாக அவன் படுத்திருந்த அறைக்குள்ளே நுழைந்தாள். மார்கழி மாதம். வெளியே பனிக் கூதல் காற்று. கோப்பிக் கிளாகிலிருந்து வெளியேறிய சூடான ஆவி, குளிர் காற்றுடன் சங்கமமாகி இரண்டறக் கலந்தது.

இந்த இரண்டிற்கும் சேர்த்தே இந்தப் பெருமூச் சொன்று.

தள்ளாத வயதில் தாய் படும் இந்த அவவும் தமிழ் ராசனுக்குப் புரியாத ஒன்றால்ல. ஆனால், அவன் என்ன செய்ய இயலும்? தனது நாளிற்கு ருகியாக உணவு வகைகளைச் சமைத்துப் பரிமாறுவதில் தாய் காட்டும் சென்னைப் பார்த்தபொழுது தமிழராசனின் சிரத்தையை என்னிப் பார்த்தபொழுது தமிழராசனின் மனதை என்னமோ செப்பது.

“சரி.. சரி... கெதியாய்க் கிணத்தடிக்குப் போய்ப் பல்லைத் தீட்டி, முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு வா. சுடச் சுடச் சாப்பிட்டால்தான் இடியப்பம் நல்லாய் இருக்கும். ம்... கெதியாய் வா.” குறிக் கொண்டே அடுக்களைக்குள் சென்று மறைஞ்சு விட்டாள், அன்னம்மா.

தமிழராசன் கடைசி மிடறு கோப்பியையும் உறங்கிக் குடித்தான்.

அவன் கண்களைப் புறங் கையால் கசக்கி விட்டுக் கொண்டான். தூக்கக் கலக்கம் இன்னமும் முற்றுக மறையவில்லை. தேகம் அலுப்பாக இருந்தது. சண்டைச் சேவல் வெற்றி பெற்றதும் இறக்கைகளை அடித்து கொள்வதோல், இரண்டு கைகளையும் நீட்டி மடக்கிச் சேம்பல் முறிந்தான்.

நெஞ்சில் நினோவ கணத்தது.

உடைந்துபோன தனது பொம்மையின் கால் கைகளை ஓட்ட முளையும் குழந்தையைப் போல, துண்டு தண்டா ஓட்ட முளையும் கிடந்த தனது கித்தளைகளையும் ஓட்ட முளையும் தவிப்பு, தப்பிராசன் நெஞ்சில்.

தமிழராசனை அழகன் என்று சொல்வதை விடக் கவர்ச்சியும் இனிமையும் ஒருங்கே சேர்ந்தவன் என்றே கற்றலாம். செக்கச் சிவந்த செம்பாட்டு மாம்பழுத்தைப் போலத் தறி கொண்டு ஒடுவதுமுண்டு. இருந்தும் அடக்கிக் கொள்வான்.

பேரன்று தேகக் காந்தியும், கூர்ந்த அறிவும் வாய்க்கடி பெற்றவன். ஏறு நெற்றியும், எடுப்பான நாசியும், எங் நேரமும் டுன் முறைவல் தவழூம் முகமும் கொண்ட அவன், அடக்கமானவன். சர்வகலாசாலைப் பட்டதாரி என்ற மிடுக்குக் கிடையாது. ஆற்கந்த கிஂதனையாளன். அவனது கிஂதனைகள் அடிக்கடி கடிவரளாமற்ற குதிரையைப் போலத் தறி கெட்டு ஒடுவதுமுண்டு. இருந்தும் அடக்கிக் கொள்வான்.

காய் கறித் தோட்டங்களில் உழைத்துக் களைத்துப் போகும் குடியானவப் பெண்கள்—தாக்கள் கிஂதும் வேர்வையால் நிலம் செழிக்க, அந்த உழைப்பினால் செழிப்புறும் அறைவடையைச் சுமந்து சென்று வயிறு வளர்க்கும் கிராமத்துப் பாரமரப் பெண்கள்—இவளைக் கடந்து பல தடவைகள் போவார்கள்; வருவார்கள். அவர்கள் போவதையும் வருவதையும் அவன் பலதடவை பார்த்திருக்கிறான். கட்டுக் கட்டாகப் பட்டி மாட்டுக்குப் புல் சுமந்து செல்லும் அந்த உருவங்களின் ‘கல கல’ வென்ற கிரிப்பொலி அவன் மனதில் எத்தனை எத்தனையோ புதிய புதிய உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தி இருந்தது என்னவோ உண்மைதான்.

‘எவ்வளவு பெண்கள்!—எவ்வளவு உழைக்கும் தெய் வங்கள்! இதுகளின் உழைப்புத்தான் இந்தக் கிராமத் துக்கே—ஏன் எந்தக் கிராமத்துக்குமே—செல்வம்’ நினைத்துப் பார்க்கும் போது நெஞ்சில் இனிமை ஊறும்.

இப்படியாகச் சிந்தித்து, கால்போனபடி உரும்பராய்க் கிரர்மத்தின் தோட்டம் தூருவகளில் நடைபயின்று, அக்கிராமத்தின் இயற்கை அழகை இரகித்துக் கொண்டு திரிந்த பொழுதுதான் கொழும்பிலுள்ள கல்விக் கந்தோரி விருந்து கந்தி ஒன்று வந்தது.

தாலையின் திருப்பம்

“உங்களைக் கொழும்பில் சென்மேரிஸ் கல்லூரியின் ஆசிரியராக வியமித்துள்ளோம். உடன் சென்று பதவி ஏற்கவும்” தந்தியின் வாசகம் இதுதான்.

ஜன்னல் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினுன் தம்பிராசன். சிந்தனையில் லயித்த அவன் மனதை, வேலேரூர் காட்சி தன்பால் ஈர்த்தது. உடல் களைக்க வேலே செய்த தொழிலாளியின் உடம்பிலிருந்து தோன் வேலை செய்த தொழிலாளியின் உடம்பிலிருந்து தோன் ஹம் வேர்வைத் துளிகளைப் போல, பனித்துளிகள் அணிதும் ரத்தைத் திறந்தான். மழைக்குப் பின்னர் உலூப்பி விட்ட மரத்திலிருந்து ‘பட்பட்ட’ பெண்று விழுந்து சிதறி மறையும் மழைத் துளிகளைப் போல, கண்ணூடியிலிருந்து அணியணியாகக் காட்சி தந்த பனித்துளி முத்துக்கள் விழுந்து, சிதறி, மறைந்தன.

‘இவர் நிறைய மழை பெய்திருக்குமோ?’

‘கண்ணூடி ஜன்னலை அலங்கரித்தவை மழைத் துளி களா? அல்லது பனித்துளிகளா?’ ஆராய்ச்சியில் மனம் ஒரு கணம் இடறியது.

சாலாரத்தின் அரைப் பாகத்தை மாத்திரம் மறைத் திருந்த வண்ணம் அழகு செப்த பூத் திரைச் சீலையை தோட்டத்துக்கிணிட்டான். வெயில் ஒளி பளிச்சிட்டது. ‘ஜில்’ லென்ற தோட்டத்துக்காற்று அறைக்குள் விசியது. ஜன்னல் கம்பியை வலக்கையால் பற்றிய வண்ணம் ஜன்னல் தோட்டத்தை ஒரு சுற்றுப் பார்த்தான். நேற்றுவரை மொக்காக இருந்த ரோஜா இன்று புஷ்பவதியாகி, இளங்கத்திரின் ஒளிக் கற்றையில் குளித்துக்கொண்டிருந்து.

கிட்டு வெளி

39

அந்த ரோஜாச் செடியை அம்மா வெகு கவனமாகக் கண்ணும் கருத்துமாய் வளர்த்து வருவது அவனுக்குத் தெரியும்.

சிந்தனை இனோ ‘பட்பட்ட’ அறந்து, வேலேரூ இடத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது.

— ‘ரேசாப் பூ என்றால் கமலாவிற்குக் கொள்ளீ அசை’ அந்த அன்றலர்ந்த ரோஜா மலரைப் பார்த்த தும் அவனுக்குக் கமலாவின் இனிய நினைவுகளே வந்தன.

ஆரம்ப காலத்தில் அவளை அவன் உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே பார்த்திருக்கிறான். என்னைய் வழியும் முத்துடன், எலிவால் பின்னாலுடன், பாவாடை சட்டை போட்டுக் கொண்டு, தவளை நடையில் குதித்துக் குதித்து, பாய்ச் சல் நடை போட்ட கமலாவைக் காலம் மறந்துவிட்டது.

— அவனும் மறந்தே விட்டான்!

அண்டுகளை அண்டுகள் விழுங்க, சர்வகலாசாலைப் படிப்புக் காலத்தில் அவன் உலகமே அவன் வரைக்கும் தனி உலகமாக இயங்க, அவன் இந்த வெளி உலகத் தைப் பற்றியே எந்த ஞாபகமும் அற்றவனாக இருந்தான்.

ஆனால் ‘திடுதிப்’பெண்று ஒரு நாள் கமலாவை வெள்ளவத்தையில் அவனது பங்களாவிலேயே சந்தித்த பொழுது, அவனுக்கு ஏற்பட்ட மனப்பிரைமை இருக்கிறதே அது சொல்லில் அடங்காதது.

கொழும்பில்—அங்கு வாழும் தமிழர்களால் ‘கின்ன யாத்திரங்கள்’ என்று செல்லப் பெயரிட்டு அதைக்கப் படும் வெள்ளவத்தையிலுள்ள வீதியொன்றில் ஒரு சனிக்கிறமை சாயங்காலம் அவசர நடை போட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தான், தம்பிராசன்.

படிக்கப்படக்க ரசமூட்டும் கவிதைத் துனுக்கை
ரவிப்பளையைப் போல அக்காத வரிகளைப் படித்துப்
பார்த்தான், தம்பிராசன்.

“கடத்தம் எழுதவெனப் பேணியை எடுத்துத் தபா
ராகும் போதே, உமது கிரித்த முகம் என் முன்
காட்கி தருகின்றது. பல காலங்களில் பலவிதமாகப் பழகி
யும் சினத்த முகத்தை நான் உம்மிடம் காணவில்லை.
அதுவும் ஒரு நல்ல நட்புக்கு அடையாளம் போலும்.
நான் எழுதும் முறை நேரடியாக இருக்கலாம். அதுவே
எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்தது என்பது எனது அபிப்
ரிசாயம்.

வெள்ளாவத்தையில் உம்மைப்போன்ற நன்பர்களைச்
சங்கித்த பின்னர்தான் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய அர்க்
தநல்கயே நான் புரிந்து கொண்டேன்.

சிலவற்றை நாம் இழந்தான், சிலவற்றைப் பெற
முடியும் என எங்கோ வாசித்த வினைவு. இதைக் கூறிக்
கொள்வதில் மனசிற்கு ஒருவித திருப்தி.”

பொஸ்வெல் டிளேஸில் ஒரே அறையில் இருந்தவன்
தான் விவேகானந்தராஜா. தம்பிராசனும் அவனும் ஒரே
மேசையின் மாத்திரமல்ல, ஒத்த கொள்கையினர்.
உயர்ந்த நட்பு உள்ளம் படைத்தவன், அவன்.

அந்த விவேகானந்தனின் அன்புக் கடிதமே இது.

விவேகத்தின் இனிய நினைவுகளுடன் கடிதத்தை
மேசைமீது வைத்துவிட்டுத் திரும்பினான், தம்பிராசன்.
இன்னனுக்காக ரோஜா மலர் தெளிவாகத் தெரிந்
தது. அதைப் பறிக்கும் நோக்கத்துடன் தோட்டத்தை
நோக்கிப் புறப்பட்டான், அவன்.

அவனுடைய உள்ளத்தில் கமலாவைப் பற்றிய வினைவு
கள் இன்னமும் குழைந்து கொண்டுதானிருந்தன...

அன்று நடந்த அந்தச் சம்பவம்...
அவன் தனது அறையில் உட்கார்ந்து படித்துக்
கொண்டிருந்தான். விவேகானந்தன் இல்லை. தேகமெல்லாம்
ஒரே அலுப்பு. திமரைன்று ‘சென்ட்’ வாசனை மூக்கைத்
துணைத்தது. திரும்பிப் பார்த்தான்.

கமலா!—

மஞ்சள் நிற ஜோர்ஜெட் சாரி கட்டி, அதற்கு
‘மாட்ஸாக்’ சிவப்பு இரச் சோளி போட்டு, கந்தலில்
ஒந்றை ரோஜாப் பூச்சுடி, கன கச்சிதமாகக் காட்கி
தந்து கொண்டிருந்தான், கமலா.

“மன்னிக்க வேண்டும்... உங்களிடம் ஒரு சங்கதி...”
சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி முடிக்காமல் அவனை
நோட்டும் விட்டான், கமலா.

புதிதாகப் பட்டனம் பார்க்க வந்த கிராமம்புறத்
தான் வாளைத் தொடும் அழகிய உயர்ந்த மாட்சி கட்ட
டங்களை மருட்சி கலந்த ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பது
போலப் பார்த்துக் கொண்டே, “என்ன வேணும், கமலா?”
என்றான்.

“சனிக்கிழமை சரஸ்வதி ஹராவில் நடக்கும் எங்கள்
சொலைட்டி நாடகத்திற்கு வருவீர்களா?”

“நான்... நான்...” எதைச் சொல்லிச் சமாளிப்பது
என்ற யோசனை ஒரு கணம் மனதில் சுழித்தது. “எனக்
குச் சில அவசர வேலை இருக்கு. அதுதான்...”

“சிங்கள் கட்டாயம் எனக்காக வரவேணும். டிக்கட்
இந்தாருக்கள்” சொல்லிக் கொண்டே டிக்கட் ஒன்றை
கிழித்து அவனிடம் சிட்டுனான்.

அவன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டே, “மாசக்
கடைசி...காசு...” என ஏதோ உள்ளினான்.

அத்துடன் சுகுண விலாஸ் சைவ சாப்பாட்டுக் கிளப்பின் மகாத்மியமும் அம்மாவை சிளைக்கச்செய்தது.

விடுமுறையை அவ்வுடன் நோக்கினான், அவன்.

விடுமுறை வந்தது. தான் ஊருக்குப் போக இருக்கும் சமாச்சாரத்தைக் கமலாவிடம் ஒரு நாள் தெரிவித்தான்.

“என்னைப் பற்றி உங்களுக்குத் துளி கூடக் கவலை இருந்தால்தானே? எப்ப பார்த்தாலும் ஊர் ஊரெண்டும் அம்மா அம்மா எண்டும்தானே அடிச்சக் கொள்ளுறிஞ்க? என்னைவிடப் பெருசா, உங்கட ஊரும், அம்மாவும்?”

—“இப்பொழுதே உரிமைப் போராட்டமா?

தம்பிராசன் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

“இந்த வீங்கு ஊருக்குப்போய் அம்மாவைப் பாக்காட்டி உலகம் கவிண்டு போய் விடுமா, என்ன? வீங்கு இங்கே என்னுடைய பங்களாவில் தங்கலாமே?” என்றால், கமலா. இதைச் சொல்லும்போது செல்லக் கோபத்துடன் சிறுங்கிக் கொண்டாள்.

“கமலா, நீயும் ஒரு தட்டை எங்கட ஊருக்கு வா. வந்த பின் இங்கே திரும்பி வரவே மாட்டாய். எப்படி யும் நீ குடியிருக்கப் போகும் ஊருக்கு வரத்தானே வேணும்?” தன்னுடைய இந்த அழைப்பு இயற்கையானது, “ரிமையானது என்பதற்குச் சில சான்றுகளை இணைத்துக் கூறினான்.

“பூ!...” கேவியாக வாயைக் குனித்துக் காட்டினான். “எனக்குத் தெரியாத எங்கள் ஊரா? தரித்திரம் புடிச்ச செம்பாட்டு மண்ணும். கிடுகு வேவியும்...சி!.... கொரும்பிலை, வெள்ளவத்தையில் பங்களாவில் இருந்து

பழகினிட்ட நான், அந்தச் செம்பாட்டுப் பட்டிக் காட்டிலை ஒரு நாள் கூடத் தங்குவேன் எண்டு கணவு காணுகிறீங்களா? உங்களுக்குக் கமலா வேண்டுமென்றால் வெள்ள வத்தையிலை, இந்த பங்களாவில் இருங்க. இல்லாட்டி....”

பெண்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பதென்றே அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவனை உயிருக்குப்பிராக நேசிப்பேன் என்றவள், பிரச்சினை வந்ததும் அந்தஸ்தையல்லவா முன் விருத்துகிறான்!

“கமலா யோசித்துப் பார். ஜம்பது வருஷம் வாழ்ந்துவிட்ட அம்மா ஊரை விட்டு வரச் சம்மதிப்பாவர்? தன் னுடைய வீட்டுக்கு வெட்சமியைப் போல வந்து, குத்து விளக்கேற்றி வைத்து, குடும்பத்துக்குப் பாங்காக இருக்கக் கூடிய மருமகளைப் பற்றித்தான் அம்மாவின் கற்பனையெல்லாம். உன் னுடைய தவறான எண்ணங்களை இன்னேடு மாற்றிக் கொள்” அவன் சுற்றுக் கடுகடுப்பான குரவில், கண்டிப்பாகச் சொல்லி வைத்தான்.

“இதற்கு நான் எதற்கு? எங்கட வீட்டு வேலைக் காரியைக் கூடக் காதலிச்சிருக்கலாமே?”

வார்த்தையின் விடை அஸ்திரத்தால் தாக்குண்டதம்பிராசன், தன்னை மறந்து கொதித்திருப்பான். நண்பன் விவேகானந்தன் இதை அனுமதிக்க மாட்டான் என்ற நட்புத் தடைப் பண்டு, அவனது நாக்கைத் தடுத்தாட்கொண்டது.

வீண் கொரவலம் என்பது பணக்காரப் பெண்களுடேயே கூடப் பிறந்து விட்ட நோய். அந்நோயின் அடையாளங்கள் கமலாவிடமும் தென்படாமலிருக்கவில்லை.

தம்பிராசன் பயணமானான். அவனை வழியனுப்பக் கமலா கோட்டை ஸ்டேசனுக்கு வரவேயில்லை. விவேகம் வந்திருந்தான்.

—“முன் பெண்று...?”

அவன் மனச் சுமைபுடனும், சோர்வு எண்ணங்களுடனும் ஊர் வந்து சேர்த்தான்.

உள்ளிலுள்ள இந்துக் கல்லூரியில் இடமொன்று காலி யான்து. உரவன் என்ற முறையிலும், பழைய மாண வன் என்ற தீயிலும் அந்த இடத்திற்குத் தன்னை விய மிக்கும்படி விண்ணப்பித்தான், தம்பிராசன். வீதி முடிவிற்குள் அது கிடைத்தது. கொழும்புக் கல்லூரிக்குக் கடத்திலேயே ராஜினாமாக் கடிதம் சென்றது.

எண்ணங்கள் தணிந்தன; முகம் கழுவி முடிந்ததும் முகத்தைத் துவாய்த் துண்டினால் தடைத்துக் கொண்டு திரும்பினான்.

“தம்பி, டேப் தம்பி” அம்மா உரத்த குரலில் கூப்பிட்டாள்.

“என்னம்மா ?”

“ஆரோ உண்ணேக் கொழும்பாலை வந்து தேடினம்”

“இருக்கச் சொல்லம்மா; இதோ வந்திட்டன்.”

‘விவோனந்தன் வந்திருப்பான். மடப்; பயல் ஒரு போஸ்காட்டாவது போட்டிட்டு வந்தானு ?’

அவசர அவசரமாக முகத்தைத் தடைத்துக் கொண்டு, தலையைக் கைவிரலால் கோதி விட்டவாறு, விட்டின் முன்பக்கமாக வந்து படியேறினான்.

அன்னம்மா ஒரு பெண்ணுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் உரும்பாய் மண்ணிற்கே ஒட்டாத பழுவத்தைக் கமலா! அவளைக் கண்டதும் அவள் “மோனிங்” என்றார்கள்.

“ஓ...வணக்கம்!”

“என்ன உரோடை வந்தும் கட நீங்கள் நல்லா வயக்கெட்டுப் போயிட்டார்கள்?”

நான் நல்லாக் கொழுத்துத்தான் இப்ப இருக்கிறன். அது சரி, எப்ப இந்தப் பக்கம் வந்தனீங்க? கவனம். நல்ல தேயாத செருப்பாப் பார்த்துப் போடுங்க. இல்லாட்டிச் செம்பாட்டு மண், காலிலை ஒட்டிக் கொள்ளும்: என்றான், குத்தலாக. இதழ்க் கோடியில் வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

“என்னடா இது? அதுகள் கொழும்பு பங்களாவை வித்திட்டு, உரோடை இருக்கத்தான் வந்திருக்கினமாம்” என்று அன்னம்மா, தான் அறிந்த செய்தியைச் சொன்னார்.

“வனும்?”

“கொழும்பிலை இருந்தால் பேந்தும் பேந்தும் கரைச் சல் வருமாம். குழப்பத்திலையும் அரும்பொட்டிலைதான் எங்கட வீடு தப்பினது. என்ன இருந்தாலும் செர்த்த ஊரிலை இருக்கிறது போல வருமா?” என்று கமலா பதில் சொன்னார். சொல்லிவிட்டுத் தனது பேச்சின் சட்கருத்தைப் புரிந்து கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில் அவளைப் பார்த்து முறுவலித்தாள்.

“அப்ப, அப்பாவும் வந்திட்டாரே?“ அன்னம்மா வின் கேள்வி.

“இல்லை. அடுத்த வருஷம் பென்சன். இங்கே வந்திடுவார். இப்ப அம்மாவும் நானும்தான் வந்திருக்கிறம். இந்தப் பக்கம் வசதியெண்டால் ஒரு பாக்டரி ஆம்பிக்க யோசிச்சிருக்கிறம்.”

“அதுகும் நல்லதுதான். தம்பிக்கு இதுகின்ற அப்புவைத் தெரியுமே?”

“இது என்னை கேள்வி? வெள்ளாவத்தையிலை அறிமுகம்.”

“அகில்லைத் தம்பி. புவிராசகிஞ்சத்தாருடைய பெத்தாச்சியும், உன்றை அப்புவின்றை அப்புவின்றை அப்புவும் ஒண்டுவிட்ட சகோதரங்கள். இப்ப பிள்ளை

யோட்ட பேசிக் கொண்டிருக்கேக்கைதானே இதெல்லாம் தெரிஞ்சுது” என்று சொல்லி, “கனதச்சுக்கொண்டு இருக்கோ. குசினிக்கை போயிட்டு வாறன்” என்று எழுந்தாள். அப்படி அம்மா நகர்ந்தால் கோப்பிக்குத்தான் என்பது தம்பிராசனுக்குத் தெரியும்.

மொனம் நிலவியது.

அதைக் கலைக்கும் நோக்கத்துடன் ‘கொழும்பிலை நல்ல மழையே?’ என்று உன்னிய நாக்கு, “மாமி...! காமி...!” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு, சட்டிப் பரும ஹுள்ள இராசவெள்ளிக் கிழங்கொன்றைக் கையில் சுமந்த வாறு கூடத்தினுற்குள் வந்த மனைகரியின் உருவத்தைக் கண்டாத்திரத்தே, அண்ணத்தில் ஓட்டிக் கொண்டது.

தயங்கினால், வெட்கத்தால் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள் மனைகரி.

“மாமி இல்லையே?”

‘குசினிக்கை’

தம்பிராசன் சொன்னதுதான் தாமதம் பின்னல் கூழல்ப் பாய்ந்தோடி, அடுக்கலைக்குள் சென்று மறைந்த விட்டாள், மனைகரி.

அடுப்படிக்குள்ளிருந்து சிரிப்பொலி வந்தது. அது மனைகரியின் சிரிப்புத்தான். அவள் மகா சாது. இங்கு வந்து விட்டால் இப்படித்தான் சிரித்துக் கொட்டுவாள். “ஆர் இந்தப் பெண்?” குரலில் ஆவல் தொளிக்கக் கேட்டாள், கமலா.

“அடித்த விட்டுப் பெண். பேர் மனைகரி” என்றுங் சிறிது தாமதித்து விட்டு, “மனைகரி ஏழைதான். அதற் கூக எந்த விட்டுக்குமே. அவள் வேலைக்காரியல்ல... அம்மாவின் குத்துவிளக்கு!” என்று தொடர்ந்து சொன்னான், தம்பிராசன்.

உள்ளே, சிரிப்பொலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது!

தெரு விளக்கு

சைக்கிள் பெடவில் இடது காலால் உதைகொடுத் துக்கொண்டு, வலது காலைத் தரையில் ஊன்றிய வண்ணம் தன்னைக் சமநிலைப் படுத்தியவாறு, ‘ஹாண்டி’லோடு இனைத் துப்பிடித்திருந்த தடியை— நுனியில் இரும்புக் கொக்கி மாட்டியிருந்த கீண்ட தடியை—உயர்த்தி, பியர்த்தி, மின்சார விளக்குக் கம்பத்தின் மையப் பகுதியில் பொருத்தப்பட்டிருந்த மின்விசை வளையத்தில் மாட்டி, ‘கிளிக்’ என்ற ஒசை உழிமுந்துவர, ‘சடக்கென்று ஒரு வெட்டு வெட்டி இழுத்தான், இனையதம்பி.

மின்சார விளக்கின் ஒளிச்சிதர்கள் காலையில் வைத் துத தேய்தத நல்லெண்ணேய தோய்ந்த தலைமயிரில் எதிரொளி பாப்பி, மினுமினுத்தன. சந்தியில் சந்திரன் குஞ்சபோன்று பிரகாசிக்கும் நீல ரஸ விளக்குத்தான் எரிவது வழக்கம். இரண்டு மூன்று நாட்களாக மக்கர் செய்துவிட்டது. இன்று இந்தச் சாதாரண முப்பது மெழுகுதிரிப் பவருள்ள ‘பல்பு’க்கு யோகம்.

இன்னுமொன்று—

இன்னுமொன்று—

காதில் செருகி இருந்த ஆர். வி. ஐ. பிடியை எடுத்து, கடை முன்னால் கயிற்றில் தொங்கிய நெருப்புக் கங்கை கடை முன்னால் கயிற்றில் தொங்கிய நெருப்புக் கங்கை உங்கிச் சாம்பலீட்டுப் போக்கிவிட்டுப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு இரண்டு தம் இழுத்து இழுத்து வேகமாக உதினை, இளையதம்பி.

புகை காற்றுடன் சுருண்டு, வளைந்து, விளையாட்டுக் காட்டு விட்டுக் காற்றுடன் காற்றுக் காற்றுமற்றுக் கலந்து மறைந்தது.

மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த நெஞ்சுப் பாரம், கிறிது சிறிதாகக் கரைந்து கரைந்து, புகையுடன் புகையாக மறைந்து கொண்டிருந்தது.

‘இப்பற்றுக்கா ஆஸ்பததிரிப் பக்கமாகப் போய்ப் பாத்தா என்ன?’

‘விடமாட்டாங்களே!

மதிலாலை எறிக்குதிச்சு உள்ளே போய்ப் பாத்திட்டா?... ஒரு வேளை இப்புள்ளை புறந்திருந்தாலும் புங்கிருக்கும்... இருக்கும்... இருக்கும்...

‘ஓமோம்... அதுதான் சரி...!

மனம் அசைக்குத் தாபமிட்டது.

‘மலடன்... மலடன்’ என்ற ஊரவரின் — உரியார் கள் எனப்படுகின்றவர்களின் — தூற்றுதல்களைக் கேட்டு மரத்துப் போன நெஞ்சில், ஓரே வெறி. தனது குழந்தை மூலம் தான் மலடன்ஸ்ஸை என்ற உண்மையை இந்த உலகச் சிற்கே பிரகடனப்படுத்திவிட வேண்டுமென்ற பேராசை.

இளையதம்பி தனக்குள்ளேயே தர்க்கமிட்டுக் கொண்டான்.

‘பாவம், நல்லம்மா. காலமை இருந்து ஒண்டுமே திண்ணல்லை. கொஞ்சம் வெறும் கோப்பியாவது போட்டுக் குடுத்தால் எவ்வளவு... சந்தோசப்படுவாள்.’

பிரசவத்துக்கென்றே தனது தூரத்து உறவுக்காரியான வாத்தியார் ‘பொடிச்சி’ கணக்களிலிடம் ‘சுடுதண் னிப் போத்திலை’ நல்லம்மா இரவல் வாங்கிக் கொப்பர் பெட்டுக்குள்ளே பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தது ஞாபகத்தில் தட்டுப்படுகின்றது.

‘எட, அப்ப சுடுகண்ணிடப் போத்தில் இருக்கு. கடைக் கோப்பிடுதலாது. வருத்தக்காறிக்கு கல்லாறிராது. நாலு தென்னேலையை வச்செரிச்சாத் தண்ணி கட்டிடும். ரெண்டு காண்டி கோப்பிட்தாலோப் போட்டிட்டு போத்தி லிலை ஊத்திக் கொண்டுபோய்க் குடிப்பம். பாவம். அவன் இதைப் பாத்தி... அப்பிடியே விறைச்சுப் போயிடுவாள், ஆச்சரியத்திலை!'

உட்டோரக் கோணத்தில் அரும்புகின்றது புன் முறைவல்.

உற்றைக் கதவில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்த ‘மம்மது காக்கா’வின் பலசரக்குக் கடையில் அரை ஒருத்தல் சினியும், இரண்டு பாக்கட் திறம் கோப்பிப் பவுட்டரும் வாங்கி, பத்திரமாகச் சைக்கிள் இன் கரியரில் கட்டிக் கொண்டு, வீட்டை நோக்கிச் சைக்கிள் பெட்டு உதைத்து மிதித்தான்.

சைக்கிள் சக்கரம் வேகமாகச் சுழன்று உருண்டது.

தல்லாலையை அடுத்துள்ள நீண்ட முடக்கொழுப்பகையில் கடைசி வீடுதான் இளையதம்பியின் இருப்பிடம். ஒதுக்குப் புறம்பான அந்த நீண்ட ஒழுங்கையில் அதிக ஆள் நடமர்ட்டம் பகலிலேயே இருப்பதில்லை.

சாலையின் திருப்பம்

குளத்தை அடுத்துள்ள பள்ளக் காணியில் ஒற்றை வீடு. அபவில் வீடுகளே இல்லை. இருந்த வீடுகளும் உள்ளுக்குள்ளேயே சூட்டுக்களாகத் தவம் செய்து கொண்டிருந்தன.

முடக்கு ஒழுங்கையின் முனைத் திருப்பத்தில் வந்து திரும்பும்பொழுதே இருள் கண்களைக் கிறங்கடித்து விட்டது.

‘என் இண்டைக்கெண்டு ஒழுங்கையிலை லைர் ஏரி யல்லை?’

‘இந்தப் பக்கம் வைரமுத்துத்தானே பாக்கிறவன். ஆள் வீவீகிவோ?.. அப்படித்தான் இருக்கும்...’

சைக்கில் வெளிச்சமும் பிரகாசமில்லை. மின்மினிப் பூச்சியைப் போன்ற வெளிச்சம். இறங்கி, நடந்து, சைக்கினை உருட்டிக் கொண்டு நடந்தே போப்பிடலாம் என்று ஒரு கணம் மனம் எண்ணியது.

பழக்க உணர்வும், தன்னம்பிக்கையும் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தன. தனது திறமையில் அதீத நம்பிக்கை. கண் மறுத்தன. தனது தொழில் விட்டுக் கொண்டே, நுனியில் களை இருளில் தளாவ விட்டுக் கொண்டே, தொழில் ஆயுதமான அந்த கொக்கி மாட்டிய தனது தொழில் ஆயுதமான அந்த தடியையும் நிதானமாகக் கையில் இருகப் பற்றிப் பிடித்த வண்ணம், சைக்கிள் மணினைக் ‘கிளிங்... கிளிங்...’ என்று அடித்து ஒசை எழுப்பியவாறு சைக்கினைச் செலுத்தினான் இளையதம்பி.

மூலைத்திருப்பம்.

வேலிக் கிடுகில் தடிகுத்தி, தடம் புரட்டி விடுகின்றது. அலக்க மலக்க விலை குலைந்து தட்டுத் தடுமாறி விலத்தில் சரிந்தான், அவன்.

முனைக்குள் ஆயிரமாயிரம் மின்னல் வீச்சுக்கள்...

தெரு விளக்கு

பெருஞ் தீப்பொறிப் பிளம்புகள்...

பேரதிர்ச்சி!—

“ஆ—ஆ—ஆ—”

வார்த்தைகளுக்குள் சிறைபிடித்து விடமுடியாத ஊன் வலிப்பு; உதிரத்துடிப்பு; நரம்பிழுப்பு.

“நல்லம்மா... என் குழந்தை...”

அதே நேரம் பெரியாஸ்பத்தினிப் பிரசவ ‘வார்ட்’ல் ஒரு புதிய உலகக் குரலைன்று ‘குவா.. குவா.. குவா...’ என்று முதல் முதலாகத் தனது வருகையை இந்த உலகத்துக்குப் பேரொலிமுலம் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தது.

விடிந்தது.

தென்னோமரம் சரிந்ததினால் அறுந்து விழுந்து கிடந்த உயிருள்ள மின்சார இனைப்புக் கம்பியின் சுருணைக்குள், இளையதம்பியின் ‘கட்டை’ சுருண்டுபோய்க் கிடந்தது.

...அவிழந்து, கொட்டுண்டு, சிதறிப்போய்க் கிடந்த சினித் துகள்களில் சிற்றெறும்புகள் மொய்தது, மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

—1962

அல்ஜீரியாவையும் நேரியோவையும் இணக்கும் எல்லையோரமாக உள்ள ஊரின் பெயர்தான் எல்பீஜா. இக்கிராமம்தான் நான் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து வரும் ஊர்.

பிரச்சினைக்குரியதும் எல்லையோரமாகவுள்ளதுமான எல்பீஜா இக்காரணங்களாலேயே அடிக்கடி இராணுவ தெய்வங்களின் கிருபா கடாச்சத்திற்கு ஆளாகித் தவித்தது. எல்பீஜா அடிக்கடி முற்றுகையிடப்பட்டது. பிரெஞ்சு இராணுவ வீரர்களால் திணசரி சோதனையிடப்பட்டது.

கிராமத்திலுள்ளவர்கள்—குறிப்பாக ஆண்கள்—அல்ஜீரியத் தேசியவாதிகளுக்கு மறைமுகமான உதவிகளும் வசதிகளும் செய்து கொடுக்கின்றனர் என்பது பிரெஞ்சு இராணுவத் தலைமைப் பிடத்தின் கணிப்பீடு; சந்தேகம்.

—இது ஒன்றே இராணுவத்திற்குப் போதாதா?

படைவீரர்களின் சப்பாத்துக் காலத்தின் கீழ், நவீன பிரெஞ்சு நீதி செழித்தோங்கி வளர்ந்தது. ஒரு காலத்தில் சமக்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் என்ற முப்பெரும் இலட்சியத்திற்காக பிரெஞ்சுப் பொதுமக்கள் பிரெஞ்சுப் புரட்சி செய்தார்களாமே! அந்தத் தியாகப் பரம்பரையின் அவமானச் சின்னங்களாக இவர்கள்—இந்த இராணுவச் சாத்தான்கள்—அல்ஜீரிய மன்னின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வெறியாட்டம் ஆடினர்.

—இதோ எல்பீஜா.

திடீரென்று எனது கணவரைச் சிறைசெய்தது, இராணுவம். அத்துடன் என்னையும் எனது இரண்டு குழந்தைகளையும் கைதியாக்கினர். மறைந்திருந்து போராடும் தேசிய வீரர்களின் பெயர் விவரங்களைத் தரும்பழ அதிகார மமதையுடன் வற்புறுத்தினார்கள். எனது கண

தேசம் என்பது மன்னால்ல

தூங்களது திருநாமத்தைத் தியாகத்தின் முத்திரைச் சின்னமாகப் பொறித்து வைக்க இயலாமல் போன— அதைப் பற்றிய எந்தவித அக்கறையோ கவலையோ பட்டிராத—இலட்சக் கணக்கான தேச பக்தர்களின் பெயர்ப் பட்டியலே கிடைக்க முடியாமல் இருக்கும் இந்தச் சுரித்திர யுகத்தில், எனது பெயரை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிக் கொள்வது அவ்வளவு உதிதமல்ல என்பது எனக்குச் சர்வ நிச்சயமாகத் தெரியும். ஒரு வேளை சுவ விளம்பரமாகக் கூட இது இருக்கலாம். இருந்தும் ஆத்ம சத்தியுடன் சொல்லுகிறேன். நான் எதைப் பற்றியுமே எப்பொழுதும் கவலைப்பட்டில்லை. எதுவித பொய்யான மரபுகளுக்கும் நான் கட்டுப்பட்டுப் போவதுமில்லை. அது வெறும் நடிப்பு என்பதே என்கருத்து. எனது வார்த்தைகள் சத்தியமயமானவை.

அல்ஜீனு பெளரத் என்பதுதான் எனது பெயர்.
—ஊனெரு அல்ஜீரியப் பிரதை.

வள். உலக நல்லெண்ணமும் மனிதாபிமானமும் கொண்ட மக்களின் கிளர்ச்சியால் மரணப் பிடியில் இருந்து தப்பித்துக்கொண்டாள்.

ஜமீலா இருபத்திரண்டு வயது இளமங்கை. அழகி. மகா துணிச்சல்காரி. தேசபக்தி என்றால் என்ன என்பதான் அதன் திவ்விய சொருபத்தை என் போன்ற பெண்கள் அவளிடமிருந்துதான் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டோம். இன்று அல்ஜீரியா என்ற பெயர் பத்திரிகை களில் பல சந்தர்ப்பங்களில் அடிப்படைவதுண்டு. ஆனால் அல்ஜீரியா என்ற அந்த அர்த்த நாமத்தில் தெரிந்து கொள்வதற்குரிய ஒரேபொரு புனித ஜீவன்—ஜமீலாதான்! அவள்தான் அல்ஜீரிய நாட்டுன் தாய்; சகோதரி; அவள்தான் அல்ஜீரிய நாட்டுன் தாய்; சகோதரி; என் எல்லாமே அவளேதான்!

அவளிடமிருந்து நாங்கள்—அல்ஜீரியப் பெண்கள்— வாழ்வது எப்படி என்பதை மாத்திரமல்ல, பயங்கரமான அடக்குமுறையையும், சித்திரவளதையையும் சுகித்துக் கொண்டு எப்படிப் போராடுவது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டோம்.

தூர்மெனியாவின் வறண்ட ஸ்டெப்பி பாலைவனங்களான— கரிய மனல் வெளியான ‘காரா—கம்’ பாலை வனங்களில் அலைந்து திறியும் மக்கள், வைரத்தைவிட, தண்ணீர்தான் உயர்ந்தது என்று கருதுகிறார்கள். அதை விடச் சிறந்தது—ஏன் உயர்ந்தது, விலையே மதிக்க ஒன்றைத்து—சுதந்திரம் என்று ஜமீலாதான் எங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தாள்.

ஜமீலா பேரூறுபரித் திடீரெனக் கைதுசெய்யப்பட்டாள். அல்ஜீயர்ஸில் பிரெஞ்சு உயர்தா இராணுவத்தீநி மன்றத்தில் விசாரணைக்குக் கொண்டு சிறுத்தப்பட்டாள்.

ஜமீலா மறைக்க வேண்டாதவற்றை மறைக்கவில்லை. பொய்பேசும் உத்தேசம் அவளுக்கில்லை. அல்ஜீரிய சுதந்திர முன்னணியின் தாக்காத் தான் செயல்பட்டதை ஒப்புக் கொண்டாள். ஆனால் சாதாரண பொது மக்களுக்கு எதிராகக் குண்டுலீச்சு நடவடிக்கைகளில் தான் ஈடுபட்டவள் என்ற குற்றச் சாட்டை மிக வண்மையாக எதிர்த்தாள். அவள் கூறினால்: “எனது தாய்த் திருநாட்டுச் சுதந்திரத்தின் எதிரிகளே எனது எதிரிகள்! சாதாரண மக்களுக்கு எதிராக நாம் போர் தொடுக்க வில்லை— அவர்கள் நமது எதிரிகளுமல்ல!”

இராணுவ விசாரணையின் போது இந்த வீரப் பெண்மனி அனித்த தெரியமும் துணிச்சலும் மிகக் காக்குமுலத்தை, உலகமே வியப்புடன் புகழ்ந்து, பாராட்டியது. பல பிரெஞ்சுக்காரர்களே அவளுடைய மனுறுகியையும் வரக்குச் சுதந்தையையும் வியந்து பாராட்டினர். பலர் விசாரணையில் அடிப்படையான வியாய சிலையே இல்லை என்று வர்ணித்துள்ளனர்.

இரண்டு வாரங்களுக்குஅதிகமாக—கமார் பதினேழு நாட்கள்—பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் ஜமீலாவைத் துன்புறுத் தியும், சித்திரவளதை செய்தும், தனது தலைவர்களை இந்த அரபுப் பெண் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

ஆனால், பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் செய்த தாங்கொலைத் தொடுமைகளைச் சுட்டிக் காட்டி, “இம் மனிதர்களுக்கு மனித சொருபத்தை இழிவு படுத்த உரிமை கிடையாது. எனது உடலையும், அவர்களுடைய ஒழுக்கத்தையும் இழிவு படுத்த அவர்களுக்குச் சுதந்திரமில்லை!” என்று இராணுவக் கோர்ட்டுலேயே வீராவேசமாகக் கேட்டாள், ஜமீலா.

தீர்ப்பு—மரணதண்டனை!

மீராஞ்சு நீதிபதிகள்தான் தீர்ப்பை வழங்கினர்.

இதைக் கேட்டதும் அவள்—ஜமீலா—வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். அவளது முகத்தில் சோகத்தின் சாயை ஈடத் தென்படவில்லை. துவிகூடத் துக்கக் கலப்பற்ற குரவில், “என்னைக் கொல்லும்போது உங்கள் நாட்டின் சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் என்ற தாரக மந்திரத்தை உலகுக்கவித்த உண்மையான பிரெஞ்சு நாட்டின் சுதந்திர மரபைக் கொன்றவர்களாலீர்கள். அந்த உங்கத நாட்டின்மதிப்பைச் சீர்க்கூத்தவர்களாலீர்கள். உங்களது நாட்டின் வருங்காலச் சுதந்திரத்திற்கே அழிவைத் தேடுகிறீர்கள்!” என்று அமைதியாகச் சொன்ன அளிவைத் தேடுகிறீர்கள்! என்று அமைதியாகச் சொன்னால். அவனுடைய குரல் அங்கு குழுமியிருந்தோமின் காதுகளில் கணிரென்று கேட்டது.

அவள் கூற்றின் எதிரொலி அல்ஜீரியாவில், மீராஞ்சு நாட்டில், உலக நாடுகளின் மூலை முடுக்கெங்கும் எதிரொலித்தது.

அப்புதுக் குரல்களின் கோஷம், ஜமீலாவை,—சுதந்திர அல்ஜீரிய நாட்டின் மாணிக்கப் புதல்வியை—தூக்குக்காற்றில் இருந்து காப்பாற்றச் செய்தது.

புவாகாவின் கதை விசித்திரமானது.

புவாகாவின் பெயரை வெளிநாட்டவர்கள் யாருமே கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

இப்படியான ஆயிரமாயிரம் தேச சேவகிகளின் மௌனமான, விளம்பரமற்ற, தியாகங்கள்தான் ஜமீலாக்களை உருவாக்கியது. நாளைய சுதந்திர அல்ஜீரியாவை காம் பெறத்தான் போகின்றோம் என்ற நம்பிக்கையின் அந்திவாரங்களே இந்தக் தியாகச் செல்விகளின் மௌனச் செயல்கள்தான் என்பது நாட்டிற்கே நன்கு தெரியும்.

புவாகாவின் ஊரும் எல்பிஜோதான்.

என் ஊடைய விட்டிற்குப் பக்கத்துவீடு, அவனுடையது. இளம் வயது. திருமணமாகிவிட்டது. தாரில்லை.. தகப்பன் எங்கோ வெளியூர் சென்றவன் திரும்பவில்லை. மாமிக்காரியுடன் வசித்து வந்தாள். அவனுடைய கணவனின் பெயர் அட்டா பென்ருவாட். பார்த்தவர்கள் பொருமைப்படத்தக்க இன்பமான சின்னஞ்சிறுகுடும்பம். இனஞ்சின்னஞ்சிறுகுடுக்குருவிகளைப் போல இருவரும் வாழும்தனர். ஆறுமாதம், விவாகமாகி. இன்னும் புது மோகம் மாறவில்லை.

‘அட்டா தேசியவைதீகளுடன் அடிக்கடி தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகின்றோன்’ என யாரோ துரோகிள்ளி இராணுவத்தினருக்கு தகவல் கொடுத்து விட்டனர்.

இதை முன் கூட்டியே எனது கணவர் மூலம் அறிந்திருந்த நான், அட்டாவை எச்சரித்துத் தலைமறைவாகப் போய்விடும்படி ஆலோசனை கூறினேன்.

அட்டா மறைந்து விட்டான்.

காலம், மீராஞ்சு இராணுவ வெறியர்கள் செய்யும் அட்டேனியங்களைச் சட்டை செய்யாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

புவாகா துன்பத்தால் துவன்டு விட்டாள். கணவனின் வருங்கூக்காக ஏங்கி, எங்கி, வாடித் தவித்தாள். கணவன்மேல் அவள் கொண்டிருந்த அங்பு, டிரேவில் நாட்டுக் கரைபோரம் சதா இருபத்தி நாலு மணி கேரமூம் பெய்யும் மழையைப் போன்றது. அந்த அங்பு திழெரன்று கட்டுப்படுத்தப் பட்டதால் திணறிப் போய் விட்டாள், அவள்.

நான்தான் இடையிடையே சமாதானப் படுத்துவேன்.

நடு நிசி. நல்ல மதை. நீல வானம் கருமேகங் களால் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. வெளியே காற்றும் மழையும் போட்டியிட்டன.

ஓர் உருவம் அடிமேல் அடி வைத்து புவாகா படுத்திருந்த அறையை நெருங்கியது. கதவுத் தாழ்பாள் தந்திரமாகத் திறக்கப்பட்டது. உருவம் உள்ளே நமைந்தது. புவாகா மெய்ம்மறந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

படுக்கையில் உட்கார்ந்த உருவம், மெல்ல வலது காரத்தை புவாகாவின் தோள்மீது வைத்தது. துயில் திழவெனக் கலைந்தது. உருவத்தைக் கண்டதும், ‘வீல்’ என்று அலற வாயைத் திறந்தாள், புவாகா.

அவசர அவசரமாக வாயைப் பொத்தியது வந்த உருவம்.

“புவாகா...! புவாகா...! நான்தான்...நான்தான், அட்டா...!”

பதறிக் கொண்டு எழுந்த அவன், வார்த்தைகளை வாய்க்குள் விழுங்கிக் கொண்டே, “யாரது...? சிங்களா!— நிங்களா!” என்றபடி அட்டாவைத் தழுவிக் கொண்டாள். வெளியே, இருளில் தெருவில் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டு சென்ற இராணுவ தீப்பின் ஒசை பயங்கரமாக அலறியது.

நாட்கள் உருண்டன.

சுருண்டு மூலையில் படுத்துப் படுத்து எழுந்த புவாகா, இப்படித் துள்ளித்திரிவது என் என்ற இரகசியம் அந்த வயோகிப் மாமிக்குத் தெரியவேயில்லை. மீண்டும் நாட்கள் ஆக ஆக, புவாகா சேர்ந்து சேர்ந்து படுப்பதும், எச்சில் உமிழ்வதும், வாந்தி எடுப்பதும், அதுபவம் என்ற மாமியின் மனக்குகைக்குள் பாய்ந்து எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘தனது மாமி தன் மீது ஏரிந்து விழுவது ஏன்?’ என்பது புவாகாவிற்குப் புரியாத புதிரல்ல. இருந்தும் விம்பிப் பொருமிக்கொண்டிருக்கும் கதுப்புக் கன்னக்களில் குழி விழச் சிந்தும் சிறு நகைகள் மூலமும், மாமியின் தேவைகள் அறிந்து சேவை செய்வதின் மூலமும், அவள் ஜோஜோவிடமிருந்து முற்றுகத் துண்டிக் கப்படாமலிருந்தாள்.

பழுத்துச் சிறுத்து விட்ட பேர்ச்சம் பழங்களைப் போல, நாட்கள் உதிரத் தொடங்கின.

இருநாள் இருட்டு நேரம்.

கதவு பட்டப்படவென்று தட்டப்பட்டது.

மாமி ஜோஜோ கதவைத் திறந்தாள்.

நீளமான உடையனிற்த இராணுவ அதிகாரி. அவருடன் இரண்டு சிப்பாய்கள்.

ஜோஜோ படிகளில் தபங்கியபடி விண்ணாள். அவருடைய வயோதிபத் தேகம் நடுக்கமுற்றது. உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“இந்தா! உன் மகன் அட்டா, எங்கே?”

“எனக்குத் தெரியாதே! அவன் காணுமல்போய் ஒரு வருசத்துக்கு மேலே ஆச்சு” — கிழவி தடுமாறினால்.

“உன் மருமகள் எங்கே?”

“உள்ளே இருக்கிறான். உப்பிடட்டுமா?”

“இந்தாம்மா உள்ளதைச் சொல்லு. மறைத்தால் என்ன நடக்கும் என்பது தெரியுந்தானே?”

“எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது!” என்ன கேட்கி ரூர்கள் என்பது தெரியாமலே, ‘தெரியாது!’ எனக் கிழவி பயத்தால் அலறினால்.

“நீ பொய் சொல்லுகிறோய்... மகன் இல்லாமல் உது மருமகளின் வயிறு என் இப்படி...”

புவாகா உள்ளேயிருந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கௌக்காக்குதும் அதிகாரி கணக்கைச் சிபிட்டிக்கொண்டே “புவாகா! இப்படி வா!” என்றார்.

“என்ன? கிட்டே நெருங்கி விண்ணுள்.

“நிசுத்தைச் சொல்லு! அட்டா எங்கிருக்கிறான்?

“எனக்குத் தெரியாது!”

“என்னை ஏமாற்றலாம் என்று நீயே முட்டாளா காதே! உள்ளதைச் சொல்லு. நீக்கப்பினியா, இல்லையா?” புவாகா அதிர்ச்சியடைத்து மரமாய் விண்ணுள். முகத்தில் போதக்களை படர்ந்தது. உடம்பெல்லாம் வியர்வைக் குளம்.

“ஹாம்!... இப்ப சொல்லு: அட்டா எங்கிருக்கிறான்?

சிர்களை சுழன்றது. மாமி ஜோஜேராவின் முகம் தெரிந்தது. அம் முகத்தைப் பார்க்கவே சகிக்க முடிய வில்லை.

“என்ன, பேசாமல் சிக்கிறோய்? வயிற்றிற்குள் உள்ள குழந்தை உன் புருஷத்தைத்தானு, அல்லது.....” உண்மை திடீரென வரும் என்ற நோக்கத்தில் உமிழுந்த வார்த்தைகள், சுமன்று சுமன்று இதயத்தில் ஈதத்தன.

“என் நிறுத்தி விட்டார்கள்? நான் பச்சையாகச் சொல்லுகிறேன். வயிற்றிலுள்ள குழந்தைக்கு அப்பன் அட்டாவல்ல. நான் கேட்கிறேன்: இந்த ஊரில் அவர் மாத்திரம்தான் ஒரு ஆண்டில்லோயா, என்ன?”

“என்னாடி சொன்னுப்? வேசி, மானங்கெட்டவனே!” என்று படுகேவலமாகப் பேசிக் கொண்டே, பாய்க்குத் தெள்ளு தலைமயிரைப் பிடித்திமுத்தான், மாமி ஜோஜேரா.

எதையுமே பேச முடியாமல் தோல்லிப் பெரு முச்ச விட்டன, இரானுவத் தெய்வங்கள்.

வந்த சுவடு தெரியாமல் வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டன.

முழு உண்மையும் எனக்குத் தெரியும். ஜோஜே ராவுக்கு நான் உண்மையை விளக்கப்படுத்தினேன். அதன் பிறகுதான் மாமி மருமகள் உறவு துளிர்கொண்டு தளைத் தன.

இன்று அழகிய ஆண் குழந்தைக்குத் தாய், புவாகா.

அந்தச் சுட்டிப் பயல் தனது பாட்டியின் கைகளில் தொற்றிக் கொண்டு, ஊர்வலம் வருகிறோன்.

இதைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்குள் நானே பூரித்துப்போகிறேன். என் வாய் என்னையறியாமல் முன்னு முனுக்கின்றது.

‘காலம் ஒரு நாள் வரும்... நிச்சயமாகக் காலம் வந்தே திரும்! இத் தியாகத்தின் மங்கள் உருவமான அல்லீரியச் சுதங்கிரம் ஒரு நாள் கிடைத்தே திரும்...’

—எனது நம்பிக்கை பொய்க்காது!

மேசைமீது கிடத்தி, படுக்கப் போட்டுவிட்டு, சிபிர்ந்து உட்கார்ந்தேன். மீண்டும், “என்ன சுந்தரேசன்?... என் பேசாமல் நிற்கிறோய்!...” என்று கேட்டேன்.

சொல்வதற்கெல்லாம் சட்டென்று கீழ்ப்படியும் சுபா வம் நிரம்பப் பெற்ற அவன், கான் கேட்ட கேள்வி கருக்கு நேரடியாகப் பதிலளான்றும் சொல்லாமல், “உச்சர்... உச்சர்” என்றான். இந்த வார்த்தை ஒன் றையே அழைப்பு உருவாக்கி, இராகங் கூட்டி இசைத் துப் பிடித்துக் கொண்டு குழந்தை, நெளிந்தான். அந்தச் சின்னஞ்சிறு பிஞ்சு நெஞ்சில் ஏதோ ஒரு கேள்விப் புளு குடைந்து கொண்டிருப்பதை, அப் பால்வடியும் முகம், பனிஸ்கைப் போல், தலாம்பரமாக எடுத்துக் காட்டியது. ஏதோ கேட்க விரும்பினான்.

“என்ன சுந்தரேசன்; என்ன வேணுமா?”

“ம...ம...” வலது கரத்தை மேசைமீது வைத்து, மேசை விளிம்பைப் பற்றிப் பிடித்த வன்னைம், ஒரு காலீச் சற்றே மடித்து, கால் விரல்களை சீமேந்துத் தரையில் உரசித் தேய்த்தவாறு, வலமும் இடமுமாக ஆடி அசைந்தபடி, மனச் சிமிழில் முளைவிடும் ஏதோ ஒரு சந்தேகத்தைத் தெளியப்படுத்துவதற்காக முயன்றன். முடியவில்லை. தனது கேள்விக்குச் சாதகமான வார்த்தைகள் அகப்படாததைக் கண்டு சற்றுத் தியங்கித்தயங்கினான். தினாறித் தயங்கிய சுந்தரேசன், முடிவில் ‘கேட்பதா? — வேண்டாமா? — என்று யோசித்தான் போலும்.

“சுந்தரேசன்! ஏதாவது கேக்கிறதெண்டால் உடனே கேள். இல்லையெண்டால் உன்றை இடத்தில் போய் இரு! ஹும்...!”

நடுப்பகலில் கோடை மழை

“உச்சர்!”—அழைப்பில் ஒரு தனிக் குழுவை.

—‘சே-திரும்பவும் இந்த இன்பத் தொல்லை ஆரம் பிச்சுட்டுதா?’

திரும்பினேன்; சுற்றிலும் விழிகளைச் சுழலவிட்டேன்.

எனக்குத் தெரியும் சுந்தரேசன்தான், என்று. ஆமாம், சுந்தரேசனேதான் நின்று கொண்டிருந்தான். தனது சுடர் விழும் கண்களில் அளவுகடந்த வாத்ஸல் யம் ததும்ப, அவன் என்னைப் பார்த்தான். அரிகிப் பற்கள் பளபளத்தன.

“என்ன, சுந்தரேசன்?”

ஏதோ குருட்டாம் போக்கில் சிந்தனையில் இல்லித்தவாறு, கொக்குத் தவம் செய்தபடி, ‘சாக்கட்டி’யால் மேசையில் கோணல் மாணலாகக் கோடு கிழித்துச் சித் தீரம் வரைந்து கொண்டிருந்த நான், ‘சாக்கட்டியை’

வகுப்பில் உள்ள மாணவ மாணவிகள் அத்தனை பேரும் தங்கள் தங்கள் கருமங்களை மறந்து விட்டு சுந்த ரேசனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது, அவனுக்குத் தர்ம சங்கடத்தைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். அவனுக்கே இயல்பான முரட்டுத் தனமும் ரோஷ உணர்ச்சியும் சட்டென்று அவனை ஆட்கொண்டன.

ஒரு கணங்தான்...

தன்னில்தானே தன் னுணர்வுகளைப் புதைத்துக் கொண்டான்.

“சரி உச்சர்...!”

மீண்டும் சாக்கட்டியின் உதவியுடன் எனது கரம், நலைன் ஒவியம் தீட்டுவதில் முனைந்திருந்தது. மேசையில் கோடுகள் கிழிக்க முனைந்தேன்.

“உச்சர்...” குட்டிப்பூணையின் குரலைப் போன்ற மெல்லிய தொனியில், மிகமிகப் பல்வியமாக அழைக்கும் குரல், என் காதருகே கேட்டது. என் பொறுமையைச் சோதிக்கும் இந்த அழைப்பில்கூட, எவ்வளவு கனிவு!— எத்தகைய குழைவு. ஆத்திர உணர்வுடன் திரும்பிய எனது கோபம், கட்டுப்பட்டது. மாருக, இந்த விசித்திரச் சிறுவனின் அழைப்பில், ‘என்ன அர்த்தம் பொதிந் திருக்கும்?’ என்ற வினாக்கொக்கி என் மன்றையைப் போட்டுக் குடைந்தது.

“சுந்தரேசன்...” குரலில் சுற்றுக் கடுமையை வர வலைந்துக் கொண்டு கத்தினேன். “உன்னை ஒரே கரைச்சலாய்ப் போச்சு...”

மன நெகிழ்ச்சியை உணர்வு பூர்வமாகக் காட்டிவிட முடியுமா—என்னுல்? என்னைப் போன்ற ஓர் ஆசிரியையால்? எனவே என்னை வார்த்தைத் திரைக்குள் மறைப் பதற்காக, “என்ன கேக்கப் போகிறோம் சுந்தரேசன்; கேட்டுத் தொலை” என்றேன்.

“உச்சர், கடவுள் ஆம்பினோயா, இல்லாட்டுப் பொம் பினோயா, உச்சர்?”

திகைப்புணர்ச்சி ஒரு கணம் எனது கண்களில் மிழலாடியது. வார்த்தைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ள அந்த மாபெரும் வினைவின் தாக்குதலிலிருந்து—நீங்கி, நான் சுயமாக சிந்திக்கவே சில நிமிட நேரம் சென்றது. சிந்தனை கிளைவிட்டுப் படர்ந்தது.

—‘கடவுள் ஆனு, அல்லது பெண்ணே?’

எனக்குள் ஒரு தடவை நானே முன்னுழைக்குத் தொண்டேன்.

‘வயது வந்தவர்கள் கூடச் சிந்திக்காத, சிந்திக்க விலைத்தாலும் வாய் திறந்து வெளியே சொல்ல விலைக்காத, இப் புதிர்க் கேள்வியை அல்லது கேள்விப் புதிரை, எட்டே வயதான் இந்தச் சின்னஞ் சிறு பருவ கண் கேட்டுவிட்டானே’ என்று மலைத்தேன். இக் கேள்விக்குப் பின்னால் இருக்கும் உணர்வும், சிரத்தையும், என் மனதை ஆட்கொண்டு விட்டதென்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

—‘இந்தச் சின்னஞ் சிறிய மூளைக்குள், ஏப்படி இந்தப் பெண்ணும் பெரிப் கேள்வி அரும்பியது?’

நான் மெளனமாக இருந்ததைப் பார்த்ததும் சற்றுத் தெம்பு உறை, “உச்சர், கடவுள் ஆம்பினோயா—இல்லாட்டுப் போனு பொம்பினோயா? எண்டது எனக்கு நல்லாத்தெரியும், உச்சர்!” என்றான் சுந்தரேசன். நல்லா என்பதைச் சற்று உரத்து அழுத்தியே சொன்னான். தன்னைப்படிப்பிக்கும் உச்சருக்குக் தெரியாத கேள்விக் கான பதில், தனக்குத் தெரியும் என்ற பெருமையும் அக் குரலில் நனுக்கமாக இழையோடித் தொளித்தது.

பெண்ணேதானும்! குழந்தை ஆராய்ச்சியின் புதிய கண்டு பிடிப்பு! அடேயப்பா...! விசித்திரமான, குதர்க்கம் நிரம் பிய, ஒருவகையில் சொல்லப்போனால் அதி மேதைகளா யே, அம் பதில் சொல்லமுடியாத கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டு, அதற்குத் தானே மறுமொழியும் சொல்லிவிட்ட பெரு மிதத்தில், சுந்தரேசன் கண்களில் பளிரெற்ற ஒரு பிரகாசம், உதட்டோரம் இளமுறுவல்.

மீண்டும், “என்னண்டார உனக்குத் தெரியும்?” என்றேன்.

“உச்சர் நிங்க ரொம்ப நல்லவங்க. எங்கட அம்மா வும் ரொம்பவும் நல்லவ. அப்படியெண்டால் கடவு ஞம் உங்களையும் அம்மாவையும் போலை பொம்பிளோயாத தானே இருக்க வேணும்...பாத்திங்களா, நான் கண்டு புதச்சிட்டன். கடவுள் பொம்பிளோதான்!”

“—சுந்தரேசா!—சுந்தரேசா!—”

என் மெய்சிவிரத்தது. அவன்து புதுவித ஆராய்ச்சிக் கண்டுபிடிப்பில் ஓர் இனிமையும், ஒரு வகைக் கவர்ச்சியும் என்னுள் ஏற்பட்டது என்னவோ உண்மைதான். அவன்மீது அங்கும் பாசமும் சுரந்தன.

வகுப்புப் பாடம் ஆரம்பிக்கும் நேரம்.

“சுரி; பாடம் படிக்கிற நேரமாச்ச; சுந்தரேசன், இனிப் போய் உன்னிடத்தில் இரு. அமைச்சல் இல்லாத விள்ளையென்று எல்லாரும் பேந்து என்னித்தானே குற்றஞ் சொல்லுவினம்.” என்றேன்.

“சுரி, உச்சர்”

மேசையின் லாச்சிச் சாவியை மாறிப் போட்டு விட்டால் லாச்சியைத் திறக்க முடியாமல் திக்குமுக்காடிப் போராட்டுக் கொண்டிருந்தேன், மேசையுடன்.

சேலைத் தலைப்பை வருடுவது போன்ற உள்ளுணர்வு. தலையைத் திருப்பி ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

சுந்தரேசன்—

“உச்சர், இந்தச் சாரி நல்ல வடிவாய் இருக்கு. உங்களிட்டை இருக்கிற எல்லாச் சாரியுமே வடிவா, உச்சரி?”

அவன் கேள்வியில் நேசமும், இணக்கமும், கலந்து ஒலித்தன. சேலையைத் தடவித தடவிப் பார்த்தான்.

“சுந்தரேசா...!” என்றேன், குரலில் கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டே. “இனிமேல் இப்படியெல்லாம் பேசக் கூடாது. இப்ப பாடம் படிக்கிற நேரம். பேசுப் பாடத்தைப் படி!”

சற்று முன் முகத்தில் கொப்பளித்த உற்சாகமும், குதுகலமும், தொய்ந்து சருள, சுந்தரேசனின் முகம் தொங்கிப் போய் விட்டது. எனது கடுமையான குரவின் அதட்டலைக் கேட்டதுமே சேலைத் தலைப்பு கைநழுவிப் போய்விட்டது. என்னைத் துயரக் கண்களால் நோக்கிய வண்ணம், இருப்பிடத்தை நோக்கிப் போகப் பறப்பட்டான். அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த வாரே நகர்ந்து சென்றுள்.

மதிய உணவுக்கான இடத்தேரம்.

வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த சாப்பாட்டைப் பக்குவமாகப் பிரித்துச் சாப்பிட வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். நல்ல பசி. காலையில் கூட ஒழுங்காகச் சாப்பிடவில்லை.

அந்தேரம் மிலில் கிண்ணத்துரை என்னைத் தேடி வக்கு விட்டாள். அவன் எனது சுக ஆசிரியை. சூழ்நிலையிலிருந்து சற்றே ஒதுங்கியிருந்து பழக்கப்பட்டுள்ளிட்ட எனக்கு, மிலில் கிண்ணத்துரை பள்ளிக்கூட சுக ஆசிரியையில் மிக மிக வேண்டியவன். வேண்டியவன் என்று என் சொல்லுகிறேன் என்றால், ஒரளவு என்னைப் புரிந்து ha

கொண்டிருப்பவள். முன்னால் சிரித்துப் பசப் பிக் கதையளங்து விட்டு, மின்னால் புறங்குறிக் கெக்கள் மிட்டுச் சிரிக்கும் கிலரை, எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. எவ்வே ஒதுங்கி இருப்பதில் கூட ஒரு வகை நிம்மதியும், மனத்திருப்பதியும் இருக்கத்தானே செய்யும்? ஒதுங்கி இருந்த என்னைத் தேடி வந்த அவள், “உச்சர் நானுண்டு சொல்லுறவு கோபப்படாமல் கேப் பின்கள்தானே!” என்று பிடிக்கூடிடன் அரும்பித்தாள். “சுகிலா, பேஞ்சு கோபிக்கக் கூடாது” என்றாள்.

“சொல்லுங்கோ, உச்சர். நானேன் உங்களைக்கோபிக் கப்போகிறேன்?” என்றேன். வாய்திறந்து சொல்லி விட்டாலும் ‘கேக்கப் போவது எதுவாக இருக்கும்?’ என்று எனக்குள்ளேயே விசாரித்துக் கொண்டேன். “சொல்லுங்கோ. இதிலென்ன கோபம்?” என்று தொடர்ந்து சொன்னேன்.

“நான் சொல்லுறவென்டு சீங்க தப்பாக விணைக்கக் கூடாது. சீங்க பெரிய தப்புச் செய்யிறிங்களாம். மற்ற மாணுக்கர்களைவிட சுந்தரேசனை மட்டும் அதிக அக்கறை எடுத்துக் கவனிப்பதாகவும், கூடின செல்லம் குடுக்குறிங்க வேண்டும் கதைக்கினம். மற்ற மாணவர்களை வேணு மெண்டு சீங்க அலட்சியமாக கடக்கிறீங்களாம். சரியாக கவனிக்கிறது கூட இல்லையாம்.. ‘இவ்வளவு பேர் படிக் கிற இந்த ரெண்டாம் வகுப்பிலை சீங்க தனியோரு பணக்காரப் பொடியனுக்கு விசேஷ சிரத்தை காட்டிச் செல்லம் குடுப்பது சரியா?’ என்று மற்ற உச்சரெல் லாம் பேசிக் கொள்ளுகினம்.”

மிலில் சின்னத்துரை போய் விட்டாள்.

—‘சுந்தரேசா! சுந்தரேசா! பாத்தியாடா உன்னால் எனக்கு வந்திருக்கும் பேரோ!

மனம் ஓலமிட்டுக் கதறியது. அன்றைய மதிய உணவு, பிரித்தது பிரித்தபடியே கவனிப்பாரற்றுக் கிடங்கது. சுருண்டு போய்ப் படுத்துக்கிடக்கும் தூங்கு மூங் சிப்புளைக்கு அன்றையதினாம் பிறந்தாள் கொண்டாட்டம்.

ஆத்மாவில் விறைந்த மனக் கசப்புடன் வகுப்பறைக் குள் நுழைந்தேன். ஊமைக்காயம் இதயத்தை உறுத்தியது.

அறை அலங்கோலமாகக் காட்சி தந்தது.

“ஆர் இந்த வகுப்பிலை கச்சான் கோதுகளைப் போட்டது?”

ஒருவரிடமிருந்தும் பதில் வரவில்லை.

“சரி!...எல்லோரும் எழும்பிக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு வில்லுங்கோ”

நான் குனிந்து, குனிந்து, கோதுகளைப் பொறுக்கிப் பொறுக்கிச் சேர்ந்தேன். கை விறைந்து விட்டது.

“உச்சர், சீங்க கச்சான் கோதுகளைப் பொறுக்கினது துப்பாவில்லை, உச்சர். இந்தா என்றை டெஸ்குக்குக் கீழை நாலு கச்சான் கோது கிடக்கே.” என்று இறைந்தான், சுந்தரேசன்.

பக்கென்று வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கொட்டினான்.

முன்னரென்றால் நானும் மனம்விட்டுச் சிரித்திருப்பேன். இப்படியான சிறு சிறு குறும்புத் தனங்கள்தான் பள்ளிக்கூடத்து ஒரோ சீரான விகழ்ச்சிகளுக்குச் சிறிது மாற்றுண மனமகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துபவை. ஆனால், இப்பொழுது நானிருக்கும் மன விலையில்—?

மெளாந்ததின் மூலம் சுட்டெரிக்கும் பார்வையைச் செலுத்தி, ஒரு பார்வை பார்த்தேன்.

ஒளியும் நகையும் தவழும் கண்காளில் பெரிய ஏமாற்றம்.

குனிந்து அதையும் பொறுக்கி எடுத்துச் சேர்த்து, வெளியே குப்பைக்குள் போட்டுவிட்டு வந்து, கதிரையில் அமர்ந்தேன். உள்ளக் குழமச்சவின் புழு வெளியிடுவது மனகில் விம்மதியற்ற தவிப்பு விலை. சிந்தனையே மந்தித்து விட்டது.

“உச்சர்!” பத்திமா எழுந்து விண்ணருள். “நான்விப்போட்டான், உச்சர்” எண்ணருள். முறையிடும் முறையில் என்னை அனுகிவந்து, கண்கள் கலங்க, வலது கையை முன்னால் நிட்டிக் காட்டியபடியே, “சுந்தரேசன் கையிலை தாட்டுப் புடச்சு நல்லா நான்விப்போட்டான், உச்சர்” என்று குற்றஞ்சு சாட்டினாலுள்.

“சுந்தரேசா! டேய், சுந்தரேசா!”

வாங்கிலிருந்து மெதுவாக எழுந்தான். பையப் பைய நடந்து வந்து, என் முன்னால் விண்ணருள், சுந்தரேசன்.

“நான்விவியா...?”

“ஓம், உச்சர்” பட்டென்று ஒப்புக் கொண்டான்.

“அவ என்னைப் பட்டம் தரிச்சா. நெய்யம் காட்டி நெனிச்சு நெனிச்சுக் கிரிச்சா... நேத்துக் கூட அப் பிடிச் செய்தா?”

“அதுக்காக உன்னை அப்படிச் செய்யச் சொல்லி இருக்கோ?”

எனது குணத்தைப் பற்றி நானே புகழ்வதென்றால் நன்றாக இராதல்லவா? கோபம் சட்டென்று வராது. அத்திராம் தரும் விவகாரத்திலும் கூட, ஆழந்த பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்பேன். குழந்தைகளைப் பொறுத்த வரை ஓரளவு அடிப்படை மனத்தத்துவம் எனக்குத் தெரியும். குழந்தைகளுடன் பழகும் தன்மையே தனி. பராலைத் தொட்டுப் பராலைக் கறப்பதுபோல, அன்பைக் கொடுத்தே அன்பைப் பெறலாம் என்பது எனது தத்துவம்.

ஆனால்—ஆனால்—

பால் திரைந்தது போலத்தான் என் மனந்திரைந்து விட்டதே!

எனது செவிகள் எந்தச் சமாதானத்தையும் அதன் பிறகு கேட்கத் தயாராயில்லை. கேட்கக் கூடிய பொறுமையை அக் கணமே இழங்குவிட்டேன், நான். அரக்கத் தனம்—இராட்சத்தனமை—எப்படித்தான் என் மனதில் புகுந்து கொண்டதோ எனக்கே தெரியவில்லை. ஆலேசம் என்னைப் பிடித்தாட்ட, நெற்றி நாம்பு புடைக்க, கோபத்துடன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தேன்.

“நீட்டு கையை நீட்டா...!” என்று கூகிக்கொண்டே, காற்றை ஊட்டத்துச் சுழன்று, வளைந்து, சுழலும் பிரம்பினால் விளாசு விளாசென்று நொருக்கித் தள்ளிவிட்டேன். பிரம்பின் முனைப்பக்கம் சிம்பு சிம்பாகச் சிதறிப் போய்விட்டது. அப்பொழுதும் நான் ஒயவில்லை.

“உச்சர்... உச்சர்... உச்சர்...” என்று சுந்தரேசன் கதறிய கதறல் கேட்டுப் பக்கத்து மூன்றாம் வகுப்பு ஆசிரியையான மிலில் கின்னத்துரை பசபரப்புடன் வந்து பிரம்பைப் பிடுங்கிய பின்னர்தான், நான் நானுகி, நானு கும் உணர்வு எனக்கு வந்தது.

எனது மூளைக்குள் புகுந்த வெறி அடங்கச் சில நாழிகைகள் சென்றன.

வேட்டைக்காரனின் துப்பாக்கிக் குண்டு பட்டு, இறந்தும் இறவாத விலையில் உயிர்த்துடிப்புடன் தீங்க குாலெடுத்து அலறுமே குட்டிமான், அந்த வேதனை மனதிய அபயக்குரலில் கீச்சிட்டுக் கத்தினை சுந்தரேசன். அவன் தண்டனையின் வேதனையில் மூழ்கிக் கேவிக் கேவி அழுதான். பல பல வென்று கண்ணீர் வழிந்தது.

வகுப்பில் ஒரே அமைதி.. அறையென்கும் நிசப்தம்...

மாணவ மாணவிகள் பாங்கலந்த கண்களுடன் பீதி விறைந்த பார்வையால், என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். முன்னர் எப்போதுமே பார்க்காத புதுப் பார்வை. புதுநோக்கு

நெஞ்சை உச்சப்பிளிடும் மெளனம்... மேரனம்...

என் கவனம் திரும்பியது. விசித்து விசித்து அழுது கொண்டிருந்த சுந்தரோசனை ஒரு விநாடி நோக்கி விட்டு, “சுந்தரோசன்”... என்றேன். எனது குரலிலும் பார்வையிலும் இருந்த கண்டிட்டு, அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தது.

“பாள்ளிக்கூடம் முடியுமட்டும் வெளியே போ!... போய் வெளியே நில்லு!”

தலையசைப்பால் மீண்டும் உத்தரவிட்டேன் :

“ஹாம்!”

வியாகுலம் நிறம்பிய அவன் முகத்தில், நெஞ்சல் விறைந்த பார்வையின் மருட்சி.

“அமைச்சல் இல்லை உனக்கு; அடக்கம் இல்லை. உச்சர் சொல்லுறன். போய் நில்லு, வெளியே.”

அவன் முகம் சிவந்து கிறத்து, விட்டது.

என்னைத் துயரம் தேங்கிய விழிகளால் நோக்கி விட்டு மோவாயைத் தாழ்த்திக் கொண்டு, இமை விளிம்பு வரை கண்ணீர் வரம்பிட்டு முட்ட, தயங்கித் தயங்கி வெளியேறினான். பாடம் நடத்துவதில் முளைந்தேன். நடத்துப் பார்த்தேன். இயலவில்லை. எனது ஆத்மா, வகை செய்யப்பட்டுத் துடித்துத் துவண்டு போய்விட வகை செய்யப்பட்டது. இதயம் நெக்குருகியது. மன அங்கலாய்ப்பு வேறுடன்.

—‘மலர் போன்ற ஒரு பிஞ்ச உள்ளத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்து குப்பைக் கூடைக்குள் ஏறிந்து விட்டேனு? மனம் அரற்றியது.

என் நெஞ்சை அழுத்திப் பீந்தச் சுமை, உள்ளுக்குள் கனத்தது. கனத்த உள்ளத்துடன் சிம்மதியற்றுத் தவித்தேன். மூனையில் குவியும் வேதனைத் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட விரும்பி, பரபரப்புடன் எழும்பி வெளியே வந்தேன். மாமரத்து நிழல் கவியும் முற்றத் துக்கு விரைந்தேன்.

இரண்டு காகங்கள் குருவிப் போய் மாமரக் கிளையில் இருந்தபடி, கிறகுகளைக் கோதியவாறு உதற்றிவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஈரம் கசியும் புற்றஷயில் சின்று கொண்டு, வான் முகட்டை அண்ணாந்து பார்த்து நோட்டம் விட்டேன், நான்.

மூட்டம் போட்டிருந்தது வானம். கண்ணாங்குப்புலனாகும் திசையெங்கும் ஆகாயத்தில் கருமேகம் கவிந்து, கனத்திருந்தது. தூரத்தில் விட்டு விட்டுக் கேட்டது இட்யோசை. வெளியே காற்றுக் குளிர்க்கிருந்தது.

மனதிற்கு இதந்தரும் குளிர்ச்சி. மேகம்துந்துமிமழை யைப் பூத் தூவல்களாக்கி அள்ளித் தெளித்தது. வானம் பன்னீர் தெளிப்பதுபோல, நீர்த்திலைகளை வர்வித்தது.

அண்ணாந்து முகத்தை மேல் நோக்கி மீண்டும் உயர்த்தினேன். துமிச் சிதறல்கள் முகம் பூராவையுமே நலைக்க நலைக்க, சிர்த் தீர்ங்கள் தெறித்து வீழ்வதுடன், என் அகத்துள் வீசிய உணர்ச்சிப் புயல் மட்டுப்படுவதையும், மனப்பாரம் நிங்கிக் குளிர்ச்சி கெஞ்சில் படிந்து வருவதையும், சிறிது கிறதாக எண்ணால் உணரமுடிந்தது. ஆத்திர உணர்ச்சி முற்றுக்க கழுவப்பட்டது போன்ற மனப்பிரமை.

உள்ளத்தில் தற்காலிக சாந்தி; ஒருவகைக் குன்றுப்பு. புல் வெளியில் நின்றவாறே சமாதியாகிவிட்ட யோக நிலையில் நான்.

காலத் அரவம், நிஷ்ட நிலையிலும் எனது கவனத் தைச் சட்டென்று கவர்ந்தது. தேம்பும் ஒலி, பின்னால் சிறு அழுகை நடுக்கம். மூக்கு உறஞ்சும் சத்தமும் விட்டு விட்டுக் கேட்டது.

“உச்சர்...உச்சர்...” கேவிக் கேவி அழுது ஓய்ந்து போன விக்கலுக்கும் விம்மலுக்குமிடையே இக்குரல் கேட்டது. குரலில் வேதனை சொட்டிற்று. உலக உணர்வு விட்டத்திற்குள் என்னைக் கொண்டு விறுத்திற்று, இத்துரையோசை.

கண்களைப் புறங்கையால் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டே, “உச்சர்...ம்...ம்... மழையிலை நனையிறிங்க... மழையிலை நனைஞ்சா...காய்ச்சலெல்லோ. வரும்...ம்...” என்றான், சுந்தரேசன், வெளிப் படிக்கட்டின் கடைசிப் படியில் சின்று கொண்டே.

நான் மெதுவரக அவன் பக்கம் நடந்து வந்தேன். மெல்லத் தளிர்க் கரங்கள் இரண்டையும் தொட்டெடுத்து, எனது கைகளுக்குள் பதித்து, அழுத்திக் கொண்டேன். மயிர்க் கூச்செறிந்தது, எனக்கு; தேகம் சிலிர்த்தது; உள்ளம் புளகமுற்றது.

—என் உதட்டினாரம் உப்புக் கரிக்கின்றதே, ஏன்? மழுத் தண்ணீரில் உப்புக் கரிப்பதில்லையே!..

“என்னுலை தானே உச்சர் உங்களுக்குக் கரைச்சல்... இனிமேலை கடவுளாலை சத்தியமா, ஒரு குழப்படியும் செய்யவேமாட்டன்!”

யக புருஷன்

‘ஏர் கண்டிவன்’ பொருத்தப்பட்ட அந்த அந்தாங்க மாடி அறையில், செயற்கையாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதான் குனுகுஞ்சி சிதௌச் சுவாத்தியம், ஆரியதாஸாவின் முது கெலும்புக் தண்டுக் குருத்துக்களை நடு நடுக்கச் செய்து, உடலைச் சிலிர்க்க வைக்கின்றது.

அக்குதிர் உணர்விலிருந்து விடுபட விரும்பி, தேகத்தை அசைத்து, நாரியை சிமிர்த்தி, கால்கள் இரண்டையும் பாதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணையாகி, உள்ளங்கைகள் இரண்டையும் சுற்று அழுத்தித் தேய்த்த வண்ணம், சிமிர்ந்து நாற்காலியில் உட்காரும் யோக வித்தையைப் பயின்று கொண்டிருக்கிறோன், அவன்.

பழக்கமற்ற இடம்; இதுவரை பழக்கப்பட்டிராத சூழ்நிலை.

குளிர்சாதன இயந்திரம் இயங்கும் ‘ஹாம்...’ என்ற மெல்லிய ஒசை. காதுகளை மொய்க்கும் வண்டி ன் ரீங்கார ஜஸி.

மந்தமாகவும் சோபையற்றுமிருந்த அவரது முகத்தில் தோன்றிய அப் புன்முறைல் களைகட்டவில்லை. அரும்பிய குறுக்கை மெல்ல மெல்ல மட்கின்றது...

செயற்கையாகக் குளிருட்டப் பெற்றிருந்த அவ் அலங்கார அலுவல் அறையைச் சிறிது நோம் மொனம் பிடிக்கின்றது.

எலிஜ்பெத் மகாராணியார் கண்ணுடச் சட்டத்திற்குள் பத்திரமாகக் கொலுவிருந்த வண்ணம் தன்னைத் தானே பார்ப்பதாக ஒரு எண்ணம் ஆரியதாஸாவக்கு. அப்படியோரு மன மருட்சி.

‘ஹாம்! என்ற மெல்லிய இயந்திர இரைச்சல். பற்கள் வாய்க்குள்ளே மெதுவாகத் தந்தியாட்க்கத் தொடங்குகின்றன. கால்கள் மாத்துப் போய்விட்டது போன்ற உணர்வு.

“பிஸ்டர், ஆரியதாஸா! ஏன் சைவன்ஸா இருக்கி நிங்க? ‘ம’னு வன்வேட் சொல்லுங்க, போதும். பிச் சத்தை நாங்கபார்க்கிறோம். அட்வக்கேட் அமீர் வருவார். நீங்க போமிலே தீர் சிக்னேச்சர்ஸ் வைச்சாலே போதும். டுமாரோ நீங்க விழு மான்” தனது வழுக்கத், தலையைச் சொற்றிது விடும் சுகானுபவத்தின் இன்ப உணர்வை ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு மறந்து விட்டுத் தங்களுடைய எகிர் காலத்திட்டத்தை விளங்கப்படுத்துகிறார், தலையக்கா...

ஆரியதாஸா இனிமேல் புத்தம் புதிய மனிதனும்... புதுவிதமான அந்தஸ்தாம்... சமூகத்தில் புதுப் பெருமையாம்... பெருமையும் ஆடம்பரமும்மிக்க கௌரவமான வாழ்க்கையாம்... ரூபா ஆயிரம் சம்பளம், கார், பங்களா, கூப்பிட் குரலுக்கு எனென்று கேட்க எடுப்பி ஆட்காரம்... இன்னும் என்னென்னமோ... எல்லாமோ... எல்லாமோ!

ஆரியதாஸாவின் எதிர்காலச் சபீட்ச வாழ்வில் இவ்வளவு ஆர்வம் காட்டி, உற்சாகமூட்டி, ‘வலிய வரும் சேதேவியைக் காலால் உடைத்துத் தள்ளக் கூடாது’ என்று இதோபதேசம் செய்யும் இதே தலையக்காலை எண்ணிப் பார்த்தபொழுது, ஆரியதாஸாவிற்கு பெருவியப்புக் கவிஞ்தது.

முதுகெலும்பற்ற ஒரு பிரயாணியின் பெயரைச் ‘சட்டென்று சொல்லும்படி ஒரு போட்டி வைத்தால் முதற்பரிசு ஆரியதாஸாவிற்கே கிடைக்கும். இது சர்வ நிச்சயம். அவன் தலையக்காவின் பெயரையே சொல்லி விடுவான். எனவே என்னில் தலையக்காலை அந்த அளவிற்கு நன்கு தெரியும் அவனுக்கு.

சில மாதங்களுக்கு முன்—

அத்தக் கொழும்புக் கம்பெனியில்—தேயிலை, ரப்பர் இன்னும் என்ன வென்ன வெல்லாமோ எற்றியும் இறக்கு வதுமான மாபெரும் ஏற்றுமதி இறக்குமதி ஸ்தாபனத் தில்—வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றது. தொழிற் சங்க ஆதரவில், ஆரியதாஸாவின் தலைமையின் தீழ், வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்து நடந்தது.

“பஞ்சப்படியை உடனடியாக அமுலாக்கு!” என்பது, தொழிற் சங்கத்தின் கோரிக்கை. தொழிலாளர்களின் எகோபித்த குரல்.

“முடியாது!— உங்களுடைய சர்வாதிகாரத்திற்கோ பயமுறுத்தலுக்கோ பணிய மாட்டோம்!” என்று சவால் விட்டது கம்பெனி நிர்வாகம்.

தொடர்ந்து இருபத்தெட்டு நாட்களாக கட்டுப்பாடு, நிரம்பிய வர்க்கரீதியான உரிமைப் போராட்டம்; வாழ்வுக்கான யுத்தம்; வயிற்றிற்கான முழுக்கம்!

“இவ்வருஷம் கம்பெனி ஏராளமான நஷ்டத்தில் நடைபெறுகின்றது. ஆனால்யால் பஞ்சப்படியை உடனடியாக அழுலாக்க முடியாததையிட்டு வருந்துகின்றோம். உடனடியாக எவ்வித நிபந்தனையுமின்றிச் சகலரும் வேலைக் குத்திரும்புக்கள். தவறினால், நிர்வாகம் பயமுறுத்தப்பட்டால் கம்பெனிக் கதவு காலவரையின்றி இழுத்து மூடப்படும்!”

நிர்வாகத்தின் அவசர அறிவித்தல் கோட்டைஸ், இதைக் கூறிற்று.

பலப்பீட்சை...

தளராத மன உறுதியின் கட்டுப்பாடான இயக்கம். தொழிலாளர்களின் ஜக்கிப் உணர்வின் முன், கம்பெனியின் செயலிழந்த, இயக்கமற்ற நிலை. சகல எதிர் நடவடிக்கைகளும்—கருங்காலித்தனங்களும்—பலமிழந்து, ஒய்ந்து விட்டன. நிர்வாகம் நிலைகுலைந்தது. ‘பட்டினி போட்டுப் பணிய வைத்து விடலாம்’ என்ற பழைய எஜூானத்துவ சாணக்கியம், பல்லிமித்து விட்டதை அநுபவஷார்வமாக உணர்த் தலைப்பட்ட நிர்வாகத் தலைமைப் பிடம், உருக்கு உறுதிக்கு முன்னால் கடைசியில் தலைவனங்கித் தீர்த்தது.

இறுதியில்—

தொழிற் சங்கத் தலைவன் என்ற ஹோதாவில் நிர்வாகத்துடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தக் கலந்து கொள் எச் சென்ற ஆரியதாலாவை, மறைமுகமாகக் கிண்டல் பண்ணி, படு முட்டாள்தனமாக நடந்து கொண்டார் என இதே டைரக்டர் போர்டினுலே கடிந்துரைக்கப்பட்டுக் கண்டிக்கப்பட்ட இந்தத் தலையாய்க்கா, இப்பொழுது மிக மிகக் கண்ணியவாளைப் போலப் பேசி, பவ்வியமாக நடிக்க முயற்சிக்கின்றார். சற்று கோத்திற்கு முன்னால் இந்த

அறைக்குள் நுழையும் ஆரியதாலாவின் தலைக்கறுப்பைக் கண்ட மாத்தீரத்திலேயே இருக்கையைகிட்டு எழுங்கோடி வந்து, “கம்... கம்... மிஸ்டர் ஆரியதால்! டேக் யுவர் சீற் பிள்ளீஸ்...!” என்று மிக ஆடம்பரமாக வரவேற் பளிக்கின்றார்.

—மகா ஆச்சரியந்தான்!

தொழிலாளர்களையும் அவர்களினது உரிமைக் குரல் களாக ஒலிக்கும் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும் ‘கீ—கீ’ என ஒருமையில் மரியாதைக் குறைவாக அழைக்கக் காலங்காலமாகப் பழக்கப்பட்டிருந்த வாய், இப்பொழுது ஆரியதாலாவை வார்த்தைக்கு வார்த்தை, “நீங்கள்... நீங்கள்...” என அழைக்கின்றது. அத்துடன் அவனுடைய மகத்தான் எதிர்கால நல்வாழ்விற்கான— அவனுடைய குழந்தைகளின் சுப்பிரசமான வருங்காலத்திற்கால— ஆலோசனைகளையும் புத்திமதிகளையும் இலவசமாகவே சொல்லித் தருகின்றது.

“பிஸ்டர் ஆரியதாலா; இன்று வாஸ்டே. நீங்க இதுக்குச் சம்மதிப்பிங்க என்று கம்பெனி நம்புகிறது. தவவை நூலில் அலவன்ஸ், கார், பங்களோ கம்பெனி உங்களுக்குத் தரும். எல்லா லேபரசுக்கும் பதினேழு ஐம்பது— செவன்னன் பிப்ரி— நீங்க கேட்டுக்கூட. இப்ப உங்களுக்கே கம்பெனி இது எல்லாத்தையும் தரப் போகுது, பாத்திங்களா? ஒல் ரைட்... சம்மதந்தானே?” தனது ஆழமான பார்வையை அவன்மீது துளாவ விட்ட வண்ணம், நிர்வாகத்தின் தலைவர் பிரச்சினையைச் சுழுக மாகத் தீர்க்க வார்த்தைகளை அளந்து பேசுகிறார்.

“அந்தஸ்து, புகழ், கெளரவும், மதிப்பு, பெருமை இதைத் தவிர இந்த இருபத்தைந்து வருங்கமாகக் கம்பெனிக்கு உழியம் செய்ததற்கு வேறு என்னத்தை ia

நவனில்லை. இனிமேலும் பெறப் போவதுமில்லை. உங்களை சிட, என்னுடைய பெண்சாதி பின்னொகளைசிட, என்னைப் போன்ற தொழிலாளிகள்தான் எனக்கு மிச்சம் மிச்சம் தேவை. அவங்கதான் இருபத்தைஞ்சு வருஷமா நான் சம்பாதிச்ச பொக்கிழம். அவங்க இருந்தா எனக்குப் போதும்!'' நாற்காலியைப் பின்னால் நகர்த்திக்கொண்டே, எழுந்து சிற்கிறோன் ஆரியதாஸா. “மமஜனவா...” செயற்கையாகக் குளிருட்டப்பட்ட அந்த அந்தரங்க அறையை விட்டு கீழிறங்கி, கம்பெனியின் அலுவலக அறையைப்பக்கட்டது, வெளிக்கதலை யடைகின்றன, அவன் தட்டச்சுப் பொறிகளின் நர்த்தன ஒன்றைகள்.

பாய்ந்து விழுந்து முன்னால் ஒட்டவந்த கம்பெனி தூந்திளார்க் வாமதேவன், தள்ளுக்கதவைத் தள்ளி வழி செய்து கொடுத்துக் கொண்டே, ஆரியதாஸாவைப் போக வழி விடுகின்றன. “மாத்தயா!'' அசட்டுப் புன்முற வல் உட்டடோரம் வழிய, வதந்தியாகக் காதில் விழுந்து, இன்று சிசமாகவே தங்களது வருங்கால எஜமானர்களில் ஒருவராகப் போகும் ஒருவருக்குச் சேவை செய்யும் மனப்புழகித்துடன் தலைசாய்க்கிறோன். அவன்.

வாரயாண்டி மினிரும் விழிகளால் வாமதேவனைப் பார்க்கிறோன் ஆரியதாஸா. மனதில் சிரிப்பு.

இப்பொழுது அமானுஷ்யத் தெளிவு துவங்கும் இளங்கையென்று அவனது முகத்தில் மலர்கின்றது.

வெளிப் படிக்கட்டில் காலை எட்டி வைத்துக் கீழே இறங்குகின்றன, ஆரியதாஸா.

படு முடச்சு

வியாபாரம் களை கட்டிய நேரம்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தின் பெரியகடைப் பகுதி யைச் சேர்ந்த பிரபலமான முச்சங்கியை ஒட்டினாற் போன்று இருப்பதுதான் அந்தப் பிரகித்திபெற்ற புத்தகக் கடை.

நகர வர்த்தகத்தின் கேந்திரப் பகுதி...

இங்கு எப்பொழுதும் பரபரப்பாகவே விற்பனை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். பேசம் பேச ஒலியும், புத்தகங்களை, சஞ்சிகைகளை, அல்லது தினசரிப் பத்திரிகைகளைக் கேட்டு வாங்கும் குரலேரசைகளும்தான் கடை முழுவதும் நிரம்பி, வழிந்து கொண்டிருக்கும்.

இன்று வாரத்தின் மத்திய நாள்; அதாவது புதன்கிழமை.

வெளி நாட்கைச் சேர்ந்த பிரபல வாராந்தரச் சஞ்சிகைகள் சுடச் சுட ஒரு பக்கம் விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. அன்று வந்த சஞ்சிகைகளையும் தினசரிப்

பேப்பர்களையும் தரம் பிரித்து, சுந்தரதார்களுக்குத் தபாலில் அனுப்ப வேண்டிய ஆயத்து ஆரம்ப வேலைகள்— கற்றிச் சுற்றிப் பேப்பர் ஒட்டுவதும், முகவரி எழுதல் தும், முததிறை ஒட்டுவதும்— மூம்முரமான வேகத்துடன் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன, இன்னென்று ஸ்ளையில்.

இரண்டு கறப்புத் துரைமார்கள் அரசியல் விவகாரம் பற்றி இங்கிலீஸ் பாஸ்தையில் உச்சஸ்தாதியில் காரா ரம் காட்டு இங்கிலீஸ் நாட்டு காண்ட குரல்; கடை பூராவுமே சாரமாக விவாதிக்கும் சூடு காண்ட குரல்; கடை பூராவுமே வியாபித்துக்கொண்ட பின்னனியில், அவசர கோலத்தில் கடை வாசலை அலுகிய இளைஞன் ஒருவன், சமீபத்தில் சென்னையில் வெளியான ஏதோ ஒரு சினிமாப் படத்தின் பாட்டுப் புத்தகத்தை உரத்த தொனியில் கேட்கிறுன். பதில் வராமல் போகவே, அதே ஆவேச அவசரத்துடன் சைக்கிளின் பெட்டை வெகுவேகமாக அமுத்தி மிகித்த வண்ணம், ‘ஸ்டண்ட்’ படநடிகளைப் போலவே மறைந்தும் விழிகிறுன்.

இரண்டு கல்லூரி மாணவிகள்—அவர்கள் இருவரும் கல்லூரி மாணவிகளாகத்தான் இருக்கவேண்டும். எனவில் அவர்களது அப்போதை நடிப்புச் சிரிப்பிலும் ஆங்கில உச்சஸ்திப்பிலும் அந்த மணம்தான் வீசிக் கொண்டிருத்து—ஓர் ஆங்கில சினிமாச் சஞ்சிகையைப் பிரித்துப் பார்த்த வண்ணம், அதன் பக்கத்தில் எதையோ கட்டிக் காட்டிக் கொண்டே தமக்குள் குசுகுசு மந்திரம் சொல்கின்றனர்.

எல்லில் பிரஸ்லியின் சிறவர்னைப் படம் அந்தச் சஞ்சிகையின் நடுப் பக்கத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது! புன் முறுவல் உதட்டோரம் நெளிந்து மினிர, தாண்டி மூள் பார்வையுடன் காட்சி தருகிறான், அந்தக் ஷாலிவட்ட கனவுக் கீதக் கட்டமுகன்.

யுதிகள் இருவரும் மாறி மாறி அந்தக் ஷீரோவின் படத்தையே ரவித்துச் சிரிக்கின்றனர்...

“எம், பொடியன்!... பேப்பரொண்டு குடு! இங்கிலீஸ் பேப்பர்...!”

குரல் வந்த திக்கை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்புகின்றேன், நான்.

‘ஈனக் கார்ச்சட்டையும் கோட்டுமளைர்த அந்த உயர்க்க ஆகிருதி படைத்த உருவம், சிகரெட் புகையை அங்காயாசமாக ஊதித்தள்ளிக்கொண்டே, திரும்பவும் அதே அதிகாரக் குரலில், “என்னமேன்! பேப்பர் கேக்கிறன்; காது கேக்கல்லீயா?”— என்றது.

காச் மேசைக்கு மூன்றால் வீற்றிருந்த செல்லாரெத் தினத்திற்கு நன்றாகக் காது கேட்கத்தான் கேட்டது. ஆனால், அவன் அதைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. வேறு எதோ அலுவலாக இருப்பவனைப்போலக் காட்டிக்கொண்டு, வியாபார மூம்முரத்தில் மூழ்கிவிட்டவன் போல, நடித்துக்கொள்ளுகின்றன.

“இந்தாமேன்! பேப்பர் கேக்கிறன்...”

அதே அதிகாரக் குரல்தான்...

அதே அலட்சிய எதிரொலிதான்...

குரல் சற்றுத் தொனி மாறுகின்றது.

நான் தன்னை உற்றுப் பார்த்து அவதானிக்கிறேன் என்று கண்ட அந்தக் காற்ச்சட்டை அதிகார உருவம், என்னைப் பார்த்து, “ஒரு பேப்பரொண்டு தாருமன்... கார் காவல் நிற்கிறது” என்றது.

மூன் பக்கத்துச் சூழலை ஒரு சண்ணேட்டம் விடுதுக் கொண்டிருந்த நான், இந்தக் குரல் இறக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டு, பணத்தைப் பெற்றவாறு அன்றைய ஆங்கிலத் தினசரியை எடுத்துக்கொடுக்கின்றேன்.

கேரிட்டு, அம் முகத்துக்குரியவர்களை மறக்க முடியாமல் இருக்க முயன்று, அம் முகத்துக்குரியவர்களை சின் இருக்க முயன்று, அம் முகத்துக்குரியவர்களை எனது கதைகளில் கதாபாத்திரங்களாகப் படைக்கப் படுகின்றனர்.

கந்தையா அண்ணன், சின்னக்குடி, முத்துமுகம் மது, செபமாலை, சின்னட்டி, நிருபர் நித்தியலிங்கம், பட்டாரி, சுந்தரேசன், மகிழ்ராஜா, ஆரியதாஸா ஆகிய பாத்திர சிருஷ்டங்கள் இவர்களேதான் — அந்த முகங்களே தான்...

எனது காதில் எப்பொழுதும் படும் குரல்கள், மனிதக் குரல்களாகவே இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றேன். வாழ்க்கையின் குருர அழுகத்ததால் விரக்கி வரும் வாழ்வை வெறுத்தே ஒடாமல், வாழ்வுடன் நின்று, நிதானித்து, போராடி, வாழ முயன்று கொண்டிருக்கும் மனித தெய்வங்கள் பலரைப் பற்பல உருவங்களில் பலபல கோணங்களில் நான் இதே தெரு யாத்திரைகளில்தான் கண்டிருக்கிறேன் ; பேசுகிறுக்கிறேன் ; பார்த்துப் பழகி பிருக்கிறேன் !

இதனால் எனக்கொரு தெம்பு.

அத்துடன் எனது தொழிலிக்குரிய மூலதனத்தையும் — கணிப்பொருட்களையும் — தேடிக் கொள்வேன்.

எனது சுயபலமே எனது கால்களில்தான் தங்கி இருக்கின்றது என்கின்ற அநுபவ உண்மையைப் பலர் உணர்ந்துள்ளார்களோ இல்லையோ என்பது எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால், சிச்சயம் எனது பலமும் பலவீனமும் முழுக்க முழுக்க எனக்குத் தெரியும். எனது பலவீனத் தைப் பலமாக மாற்றுவதற்காகவே எனது கால்களை நான்

அதிகம் நம்புகின்றேன். ஓய்ச்சல் ஓயிவில்லாமல் தினசரி நான் நடை பயிலும் இரகசியம் இதில் தான் அடக்கம்.

அலீச்சலால் கால் ஓய்ந்து விட்டால் இருக்கவே இருக்கின்றது இந்த முச்சங்கிதப் பிரபல புத்தகக் கடை.

அலீந்து ஓய்ந்து போன கால்களுக்கு ஓய்வு கொடுத்து, கடையின் முன் முகப்புப் பக்கத்தோராமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் சென்னையிலிருந்து புத்தகம் வந்த பழைய ‘பக்கிஸ்’ பெட்டியையே எனது சிம்மாசனமாகப் பாவித்துக் கொலுவீற்றிருந்து, ஆற் அமர உட்கார்த்த வண்ணம், அன்றன்று வந்த புத்தம்புதூச் சஞ்சிகைகளையும், பத்திரிகைகளையும் வாசித்துத் தீர்ப்பேன்.

அதனால் அப்புத்தகசாலை நிர்வாகியிடம் எனக்கு மதிப்பு.

என்னால் அவர்கள் மதிப்புப் பெற்றார்களோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. அது ஆராய்ச்சிக்குரிய விஷயம்.

ஆனால், எனக்கு ஒன்று நம்பிக்கையாகத் தெரியும். முன்னுமூன்றுப்பதில்லை. அங்கு வேலை பார்க்கும் பையன்கள் கல்லவர்கள். சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவார்கள். நானும் கவந்து கொள்வேன். அடக்கடி குழந்தையாகியும் விடுவேன்.

இலவச அறிவு பெறும் நான்—எனது இலக்கியப் பசிக்கு ஓசியில் உணவு தேடிக் கொள்ளும் நான்— இடைக்கிடையே பதிலுக்கு அப் புத்தக ஸ்தாபனத்துக்கு இலவசமாக ஊழியம் செய்து கொடுப்பதாமுண்டு.

“இந்தாப்பா இன்டையப் பேப்பரோன்டு குடு !”

காகம் பேப்பரும் கைமாறும்.

“பாட்டுப் புத்தகம் இருக்கே, கதை வசனத்துடன்?”

“எந்தப் படத்தின்றை?”

கினிமாப் படத்தின் பெயர் உடனே ஒப்பிக்கப்படும்.

கேட்கப்பட்ட கினிமாப் படத்தின் புத்தகத்தைக் கேடிப் பார்ப்பேன். இருந்தால் அந்தச் கினிமாப் புத்தகம் ரவிகப் பெருமகனுக்கு உடனே கிடைக்கும்.

இல்லா விட்டால், இல்லைத்தான்.

“ராணி யொன்று தாருங்கோ!” பெண்ணின் இனிய குரல்.

“இந்தக் கிழமை ராணி வரச் சணக்கம். போன வாரத்தான் தரட்டுமா?”

“ஓ...அது வாங்கிப் போட்டன். நாளைக்கு வந்தால், வந்திடுமா?”

“வந்து பாருங்கோவன். நம்பிக்கையாகச் சொல்ல மாட்டம்”

“சரி...சரி...”

இந்த வியாபாரத்தில் கூட, எனக்கு மிகுந்த மனக்குறி.

எத்தனை எத்தனை மனிதர்கள்!—எத்தனை எத்தனை மனப்பான்மைகள்!—எத்தனை எத்தனை விசித்திரக் கேள்வி, பதில்கள்! — எத்தனையெத்தனை குண சித்திரச் சேஷ்டைகள்!—

“தம்பி, மோனை!”

‘புத்தகக் கடைக்காரர் யாராக இருக்கும்?’ என்ற சந்தேகச் சுழிப்பில் ஒரு கணத் தடுமாற்றம்.

“மோனை— ஆரது கடைக்காரர்?... இந்தப் புத்தகம் உங்கே இருக்கே?”

உள்ளே பேரம் பேசும் வியாபார ஆரவாரத்தில் அக் குரல் செத்து மடிகின்றது.

ஏதோ குருட்டாம் போக்கில் மனித அசைவுகளையும், முன்னால் பஸ் நிலையத்தில் பிரயாணிகளின் பரபரப்புகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான், ‘சட்’ டெட்ன்று என்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு, குரல் வந்த திக்கை நோக்கிக் கண்களைத் திருப்படுகிறேன்.

ஒரு கிழவி—பழுத் தழும்!

என்னை நோக்கி நெருங்கிடுக்கு கிழவியை நானும் நெருங்கினேன்.

“மோனை! ஏதோ படிக்கிற புத்தகமாம். இந்தப் புத்தகம் உங்கே இருக்குதான்டு ஒருக்காப் பார்த்துச் சொல்லு, ராசா.”

சீலீத் தலைப்பில் முடிந்திருந்த முடிச்சு தட்டுப்படாத தால், பரபரப்புடன் சீலீத் தலைப்பைத் தடவித் தடவித் தேடிப்பார்க்கிறோன், அக்கிழவி.

மெலிந்து சூம்பிப்போன அந்த வயோதிபக் கைகளுக்குத் தட்டுப்படாமல் கண்ணும்பூச்சி விளையாட்டுக் காட்டுகின்றது, அம்முடிச்சு. இதோ கைகள் முடிச்சைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டுளிட்டன!

கைகளில் வயதை மீறிய நடுக்கம்.

“வண்ணார்பண்ணையிலிருந்து ஒரே நடையாய் நடந்து வாறன், ராசா. வச கிடைக்கேல்லை. பேந்தும் போறதுக்கு வச கிடைக்காமல் போயிடுமோன்றுதான் அவசரப் படுறங்”

நீண்ட தூரம் நடந்ததால் கணைப்புற்ற அந்த மெலிந்த, சற்றுக் கூன் விழுந்த வயோதிப உருவம், வழியும் வேர்வையைச் சீலீத் தலைப்பால் துடைத்து விட்டுக் கொள்ளுகின்றது.

“இங்காலே வாருங்கோ, ஆச்சி !”

பாடப் புத்தகப் பகுதிக்கு கூட்டுப் போகிறேன்.

ஙைகள் முடிச்சை அனிற்க்கும் மும்முரத்தில் ஈடு பட்டுள்ளன. நிதானமற்ற நடுக்கம். கைப் பதற்றம்.

படுமுடிச்சு, அது. அனிற்தெடுப்பதில் சுற்றுப் பிரயாசைகலந்த சிரமம். முயற்சியில் மனம் குவிந்த ஈடுபாட்டுடன், “இந்தக் கிழமை பள்ளிக்கூடச் சோதினையாம், தமிழ். சோதினைக்குத் தேவையான புத்தகமாம். நேத் துப் புடிச்சுக் கத்து கத்தென்று கத்தி என்னை நச்சரிச் சுப் போட்டான், மோனை அவள்—அதுதான் மேரைனை என்ற மகள். கையிலை, மாடிலை உடனை காசிருக்கே? உணக்குச் சொன்னு என்ன, என்றை பெத்த மகன் மாதிரி... மரத்திலை கிடந்த முருங்கக்காயைப் புடிஞ்சி வித்துப் போட்டுத்தான் இன்டைக்கு வந்தனுன்... எக்கணம் இன்டைக்குக் கொண்டு போகாட்டி... என்னைத் திண்டு கைகழுவி விடுவாள்...”

நரம்பு முடிச்சுக்கள் பிதுங்கியவாறும் எலும்பு முடுக்கள் துருத்திக்கொண்டும் காட்சி தந்த அந்த முதிய உருவம், சேலைத் தலைப்பை எடுத்து முகம் பூராவையும் அழுத்தித் தடைடத்துக்கொண்டு, தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வது போல, அல்லது தனது அவசரத்துக்குரிய காரணத்தை விளக்கி, சீக்கிரமாகப் புத்தகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அடுத்த பஸ்லிலேயே வீடு திரும்புவதற்கு வசதியாய் எனது அதுதாபத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நோக்கமாக, கிழவயதின் சபாவமான தன்மையுடன், தான் புத்தகம் வாங்க வந்ததன் நோக்கத்தை— குடும்ப விலையின் பொருளாதார நெருக்கடியை— ஆதியோட்டந்த மாக எனக்குச் சொல்லி விளங்க வைக்க முயலுகின்றன, அந்தக் கிழவி.

தீலை முடிச்சில், மிஞ்சியிருந்த முன் வாய்ப் பற்கள் இரண்டையும் வைத்து அழுத்திக் கடித்து, ஒரு வழியாக அப் படுமுடிச்சை அனிற்கக்கின்றன.

நான்காக மடிக்கப்பட்ட ‘எக்ஸைஸ்’ கொப்பிக் கடதாசித் தாள் ஒன்று, என் முன்னால் நீட்டப்படுகின்றது.

கை நீட்டி வாங்குகின்றேன். மடிப்புக்களைப் பிரித்து காகிதத்தை விரிக்கின்றேன். காகித மடிப்புக்குள் இரண்டு ஒரு ரூபா நோட்டுக்கள்.

ரூபா நோட்டுக்களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, எழுதப் பட்டிருந்த புத்தகத்தின் பெயரில் எனது கண்களை மேய விடுகின்றேன்...

—‘சே! போக்கணம் கெட்ட உலகமே!...’

என் மனக் கூக்குரல் என் செவிட்டில் ஒங்கி அறைகின்றது.

மீண்டும் எழுத்தின்மேல் மேய்கின்றன, எனது கண்கள்.

மன எரிச்சலையும், ஆதம் ஆவேசத்தையும் கட்டுப் படுத்த உத்தைப் பலமாக இரத்தம் வரக் கடித்துக் கொள்கிறேன்.

வெறுப்பை உமிழ்ந்த எனது கண்கள், பனிக்கின்றன.

உண்மையான வாழ்வின் நடைமுறை யதாரத்தம் என் கண்முன்னால் விரிகின்றது.

அரிவரி வகுப்பு மாணவக் குழந்தையைப் போல, எழுத்தை ஓவ்வொன்றாகக் கோர்த்து வார்த்தை வடிவம் கொடுத்து, எழுதியிருந்ததை வாசிக்கின்றேன். என்ன மோ அப்படிச் செய்ய வேண்டும் போல, என்மனதிற்குத் தோன்றியது. எனக்கே என்னை நம்ப வைக்கும் முயற்சியில் படித்துப் பார்க்கிறேன்.

என் முனுமுனுப்பு வார்த்தை உருவம் பெற்று
வாயை விட்டு வெளிப்படுகின்றது.

‘பெண்கள் விடுதியில் ஆணின் பிரேதம்!'

எழுதிய கடதாசித் துண்டும், பணமும் கை
மாறுகின்றன...

...அதே புத்தகம் விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

—ஆனால், என் கைகளினுல்ல !

—1963

நாளையின் நிலைவுச் சின்னம்

“எங்கள் தலைநகரான கைகோன் விமான விலையத் திற்கு அருகாமையிலுள்ள ‘குவான் ட்ரூங்க்’ ரேடியோ விலையத்தைப்பற்றி ஏற்கனவே உங்களுக்குத் தெரியும் ! இந்த ரேடியோ விலையம் இராணுவ கேந்திசம் மிக்கது. தெற்குஷியட்கரம் முழுவதற்கும் இராணுவச் செய்தியை அடிக்கடி ஒலி பரப்பும் மிக முக்கியமான விலையம் இது. எனவே, பலமான பந்தோபஸ்தும், கட்டுக்காவலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதைத்தான் உங்களில் ஒருவன் தகர்த்தெறிய வேண்டும். இதற்குத் தயாராக உள்ளவர்கள் யார் ?”

—“நான் !”

“நான் !” —

“நான் !”

“நான் !”...

உற்சாகமும் உத்வேகமும் விரம்பிய குரல்கள், ‘பட்பட்ட’ டென்று ஒலிக்கின்றன.

வியட்காங் கொரில்லாப் படையினர் என அழைக்கப் படும் தென் வியட்காம் மக்கள் விடுதலைச் சேஜையைச் சேர்ந்த கர்னல், புன்முறைவலுடன், நான் தயார் என முதன் முதலாகக் குவிய, விசயமும் வசீகரமும் பொருந்திய அந்த வாலிப்பைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.

மெலிந்த ஒல்லியான உருவம்; சுடர் விடும் களங்க மற்ற இரு விழிகள்; எதையோ சாதிக்கத் தாடிப்பது போன்ற பார்வை; இருபது, இருபத்திரண்டு வயதிறுக்க வாம். சிமிர்ந்து விண்றுன். தன்னமிக்கையும் மனத் திண்மையும் முகத்தில் பொலிந்து திகழு, “நான்...நான்...!” என்றுன், மீண்டும்.

அங்கு குழுமியுள்ள மக்கள் விடுதலைப் படையினரும் “நான்...நான்...” எனக் கூறி முன் வந்து விண்றனர்.

சுடர் விடும் கண்களால் ஆவல் ததும்பத் தன்மையே பார்த்த வண்ணம் விற்கும் அந்த முதல் குால் வாலிப்பைக் கர்னல் ஊடுருவிப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டார்: “உனது பெயர் என்ன?”

“லே பிள்!”

கர்னல் ஒரு தடவை அவனது பெயரை வாய்க் குள்ளே முனு முனுத்துக் கொண்டார். தொடர்ந்து, “லே பிள்! இந்த வேலை மகா அபாயகரமானது. ஒரு வேணோ... ஒரு வேணோ...” தொடர்ந்து எதாவது இதைப் பற்றிச் சொல்வது அவனது கொரவத்தையும் துணிகரத் தையும் புண்படுத்தும் என்ற நோக்கத்தில் உடனே வாயை மூடிக் கொண்டார்.

லே பிளின் முகத்தில் விசித்திரமான உறுதி கானப் பட்டது. “அதைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்க இது சமயமல்ல. இப்பொழுதுள்ள ஓரேயொரு பிரச்சினை

ஒன்றே ஒன்றுதான்! செயல்படுவது... உடனடியாகச் செயல் படுவது. உத்தரவு கொடுக்கன்: அதுபோதும்!”

“சரி! வெற்றி நமதாகட்டும்”

மறு நாள் மாலை.

கைகோணிலிருந்து ஒரு பிரயாணிகள் பஸ் புறப்பட்டது. அதில் லே பிளும் ஏறிக் கொண்டான்! ஊருக்கு வெளியே, சற்ற ஒதுக்குப் புறம்பான இடத்தில் இறங்கிக் கொண்டான். அணிந்திருந்த ஆடைகளில் சிலவற்றை மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு, மூட்டையாகக் கொண்டு வாங்கிருந்த மேலங்கிணையும் அரைக் காற்சட்டையையும் அணிந்து கொண்டான். அருகே விதியோரம், தண்ணீர் ஒடையொன்று தெரிந்தது. கிட்டே நெருங்கித் தனது பிரதிபிம்பத்தைத் தண்ணீரில் பார்த்தான். அசல் நாட்டுப் புறத்து விவசாயியேதான்!

அந்த இராணுவ ரேடியோ தளத்தைச் சூழ்ந்துள்ள காவல் கிராமங்களின் வளையத்தை ‘எப்படி ஊடுருவிச் செல்வது’ என்ற கடினமான பிரச்சினையில் மனதைச் செலுத்தி, சிந்தனையில் ஆழந்தான்.

மண்ணுக்குள்ளே புதைக்கப்பட்டு, கையோ, காலோ பட்டதும் பட்டரென்று வெடிக்கக் கூடிய வெடிக் கண்ணி கள் தனரையுக்கும் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த அபாயகரமான வயல்களை அங்குலம் அங்குலமோகச் சோதித்து முன்னேறி... முன்னேறி...

—வந்து விட்டான்!

குவான் ட்ருங்க் தளத்தில் வேலைசெய்யும் சிப்பந்திகள் வசிக்கும் பகுதிக்கும் அவன் எப்படியோ வந்துசேர்ந்தான்.

ஆனால், இங்கு வந்து சேர்ந்ததும் ஒரு புதுப்பிரச்சினை!

இனி விசாரியிகளின் உடையான சட்டையும் ட்ரவ் ஸரும் அணிந்திருப்பது ஆபத்திலும் ஆபத்து. அதிகாரி கள் அணியும் படாடோபமான டெரிவின் ஷேட்; காற் சட்டை; பள் பளப்பான சப்பாத்துகள் இவற்றை அணிந்தால்தான் யாருமே சந்தேகப்பட மாட்டார்கள்.

—‘இதற்கு வழி?’

‘பின் கதவு வழியாக ஒரு மாளிகைக்குள் நுழைந்தால் என்ன?’ என்று யோசித்தான், லேபிள். யோசித்து முடிப்பதற்குள்ளேயே செயலிலும் இறங்கி விட்டான். ‘ஒவ்வொரு நிமிடமும் மகத்தானது. அதை நான் விணடித்து விட்டால், என்னை நம்பியவர்களின் நம்பிக்கை என்னுகிறது?...’

ஒரு மாளிகைக்குள் நுழைந்து விட்டான். தேடியதில் சட்டையும், நீளக்காற்சட்டையும் கிடைத்து விட்டன.

ஆனால், பூட்டு? —

ஒன்றும்! கிடைக்கவில்லை.

பூட்டு இல்லாமல் எப்படி டெரிவின் ஷேட்டுடனும் காற்சட்டையுடனும் திரியமுடியும்?...

சந்தேகப்படுபவர்களுக்கு இது ஒன்றே போதாதா?

இன்னொன்று பங்களாவைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான், லேபிள். உள்ளே கோலாகலமான சத்தம். பேச்சும், கிரிப்பும். நடன விருந்தின் மெல்லிய மேல் நாட்டுக் கிதம். அமெரிக்கப் பிரமுகர்களின் மனைவிமார்கள் பூசியிருந்த சென்ட்டின் நெடி வெகுதாம்வரை மனைந்தது.

கொரவமான கனவாணைப் போல, வாசலை நோக்கி நடந்தான். வியட்நாம் நாட்டுவழக்கப்படி, சோடிசோடியாகச் சப்பாத்துக்கள் வெளிவாசலில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

தன் தங்களது காலனிகளைக் கழற்றி ஒழுங்காக வைத்து விட்டுப்போன விருந்தாளிகள், உள்ளே உணவருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

லேபிள் இலேசாகப் புன் முறவல் பூத்தான்.

‘நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள்... நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள்!’

சுவரேறிக் குதித்த அவன், சிராக உடை அணிந்து கொண்டு, மீண்டும் சுவரேறிக் குதித்து வெளியே வந்தான். இஷ்டப்பட்டபடி சுற்றித் திரிந்தான். ஒவ்வொரு கட்டமும் எங்கே எங்கே உண்டு; எந்த எந்தத் திசையில் இருக்கின்றன; தடைகள் எங்கெங்கே உள்ளன; கட்டங்களின் அத்திவாரம் எவ்வளவு ஆழம்? ரேடியோ நிலையத்தின் தூரம் எவ்வளவாக இருக்கலாம் என்றெல்லாம் கவனித்து மனக்குறிப்பெடுத்துக் கொண்டான்.

தன்னைத்தரனே பரிசோதித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஓர் ஆவல். அத்துடன் ஒரு தனிக்குழி!

ஒரு ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தான், லேபிள். யாருமே சந்தேகப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு கோப்பை மு அருந்தினான். வெளியே வந்தான். பிரதான கட்டடத்தை நெருங்கிப் பார்த்தான். சுவர்களின் கண பரிமாணத்தை மனங் கணக்கால் போட்டுப் பார்த்தாகி விட்டது. ரேடியோ இயந்திரங்கள் எந்த ஒழுங்கில் சிரமாணிக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் கண்ணுடி ஜனங்கள் மூலம் நோட்டமிட்டான்.

இந்தக் காரியங்கள் எல்லாமே முடிந்து விட்டன.

முன்பு நுழைந்து வெளிவந்த மாளிகைக்குள்ளேயே மீண்டும் நுழைந்தான், லேபிள். சட்டை, டிரெஸலர், சப்பாத்து ஆகியவற்றையெல்லாம் அங்கங்கே வைத்து விட்டு வெளியே வந்தான், அவன்.

‘இது ஆபத்தான் காரியம். யாராவது பார்த்து விட்டால் வந்த காரியம் என்னுகியிருக்கும்?’ மனம் கேட்டது.

“மடத்தனம்!—விடுதலைச் சேளை வீரர்கள் திருடர்கள் அல்ல! மக்கள் இப்படி விளைக்க இடமளிக்கவேண்டியது. அபாயகரமானதுதான். அதற்காகத் தப்பிலித்தனம் செய்யலாமா? அத்துடன் உடை, பூட்டு சளவு போனால், அவர்கள் செய்யும் சந்தழில் நான் செய்து வைத்திருந்த அத்தனை வேலைகளும் பாழ்ப்பட்டுப் போயிருக்குமே! என எதிர் வாதம் பேசிற்று மனச்சாட்சி.

திரும்பி வந்தான், லேபிள்.

கமிட்டி கூடிற்று.

தான் அறிந்து தெரிந்து வந்த விவியங்களை எல்லாம், ஒவ்வொன்றுக்குத் தெரிவித்து விட்டான்.

“கார்னலிடம் நான் கேட்டுக்கொண்டதையே இங்கும் நான் உங்களிடம் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். ‘குவான் ட்ருங்க்’ ரோடியோ விலையத்தைத் தகர்க்கும் வேலையை நீங்கள் எனக்கே தரவேண்டும். அதற்குப் போதிய வெடி மருந்தும் தேவை. இதற்கு இரண்டு மூன்று பேர்கள் தேவைப்படலாம். ஆனால், அதில் அபாயம் அகிகமாகவள்ளது. கடினமானதாக இருந்தாலும், ஒரோ ஆள் செய்வதுதான் புத்திசாலித் தனமானது. என்னிடமே இந்தப் பணியைத் தாருங்கள்”

மிக வினாயாகத் தனது கோரிக்கையையச் சமர்ப்பித்தான், லேபிள்.

கோரிக்கை அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

முன்பு சென்ற பாதையில் இப்பொழுது போக முடியாது. அப்போது வெறுங்கையுடன் சென்றவன்.

இப்பொழுது ஒரு கையில் வெடி மருந்து மூட்டை, இன்னொரு கையில் மடக்கு ஏணி எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

புதிய பாதை; புதிய வழி.

எப்படியோ ஒரு இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கு வேலை பார்த்த இரண்டு விடுதலை முன்னணியைச் சேர்ந்த ஊழியர்களிடமும் நட்பையும் உதவியையும் பெற்றுக்கொண்டான். அவர்கள் வழி காட்டினார்கள். வெடிக் கண்ணிகள் பதித்த வயல்களையும் காவல் முகாம்களையும் தாண்டிச் சென்றான், லேபிள்.

ஊழியர்கள் அதற்குப் பின்னே அவளைத் தனியே விட்டுத் திரும்பி விட்டனர்.

லேபிள் முன்னேற்றினான்; அவனது கோக்கம் அவளை முன்னேற, முன்னேற வைத்தது.

எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக நேரம் போய்விட்டது. வேலை முடியவில்லை. பொழுது விடியப் போகின்றது. பின் வாங்கினால் ஆபத்து. பொழுது விடிந்து விடும். இங்கட்டான் விலை. யோசிக்க அவகாசமில்லை. கடைசியில் வெடிமருந்து மூட்டையை ஒரு பக்கம் பதுக்கி மறைத்து விட்டு, இன்னொரு மறைவிடத்தில் போய்ப்பதுங்கிக் கொண்டான், லேபிள்.

அந்தப் பகல் பூராவுமே பதுங்கி இருந்த இடத்திலேயே பட்டினி கிடந்தான், அவன்.

மாலை கழிந்தது. இரவு வந்தது.

கிளம்பினான். மறைத்து வைத்த பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டான்.

வரிசை வரிசையான மூன்று அகழிகளைத் தாண்டிக் கடக்கவேண்டியிருந்தது. எங்குமே மூள்கம்பி வேலி. உடம்பில் குத்திக் காயப்படுத்தாமல் சிரமப்பட்டு நெளிந்து,

வளைந்தான். நாள் பூராவுமே பட்டினி, கணைப்பு, தூக்க மற்ற கண்ணெரிச்சல். அத்துடன் எணியினுலும் வெழு மருந்தினுலும் ஏற்பட்ட பழு வேறு.

மிக மிக மெதுவாகவே வேலை செய்தான். முன் கம்பி வேலைகளை வெட்டி நுழைந்து, இரண்டு அகழிகளை ஊர்ந்து சென்றே கடக்கு விட்டான். அவ்வளவுதான்— மூன்றுவது அகழியைக் கடக்க இயலவில்லை.

உட்கார்ந்து ஒப்பிலைடுத்துக் கொண்டான்.

தீழ் மூச்சு, மேல் மூச்சு வாங்கியது.

ரேஷியோ சிலையத்திற்குச் சமீபமாகவுள்ள சுவக் காலையைத் தாண்டவேண்டும். புழுப்போல ஊர்ந்து ஊர்ந்து, வயிற்றால் அரைந்து அரைந்து, சுமார் இரண்டு மணிநேரமாக இப்படியே தரையும் உடம்பும் ஒட்டிக் கொண்ட முறையில், கூர்ந்து நகர்ந்து சென்றுன்.

வேவு பார்க்கும் வெளிச்சங்கள் சுழன்று சுழன்று இடுகாட்டைப் பிரகாகிக்கச் செய்தன. அடிக்கடி துளா வித் துளாவிச் சென்றன. வெளிச்சம் வரும் நேரம், திசை ஆகியவற்றைக் கணக்கிலைடுத்து, பதுங்கியும், ஒதுங்கியும், மறைந்தும், தவழ்ந்தும் முன்னேறிச் சென்றுன், அவன்.

ஒரு கணம். வேவு விளக்குகள் ‘பொட்ட’டென்று அவன் மீது ஒனியைப் பாக்கின. அதிர்ந்து போய் அவன் மீது ஒனியைப் பாக்கின. அதிர்ந்து போய் விட்டான், லேபிள். மூர்ச்சையாரும் நிலை. அசை வற்றுக் கட்டையாக மரததுப்போய்க் கிடந்ததால் தப்பிவிட்டான்.

—‘கல்லகாலம்!'

தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தபொழுது வெளிச்சங்கள் அகள்று விட்டன. வேறு இடத்துக்குத் துளாவிச் சென்றன.

கடைசி இருபது மீட்டர் தூரத்தைக் கடஞ்சு சென்று, அவன் பிரதான கட்டடத்தை அடைந்துவிட்டான்.

கஷ்டகாலம். ஏனி உயரம் போதவில்லை. கற்களைப் பரப்பி மேடையமைத்தான். அதன் மேல் ஏணியை ஏற்றினான். இப்பொழுது சரி. சுவரின் மேல் ஏணியில் சின்ற வண்ணம் வெழு மருந்தை கணக்கிட்ட இடத்தில் செருகிப் புதைத்துத் தள்ளினான். திரியை நல்ல முறையில் பொருத்தினான். தானாக வெடிக்கும் ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்தான். ஒன்று தவறினால் ஒன்று.

இரண்டு கம்பிகள் வெழு மருந்துடன் பொருத்தப் பட்டன. அந்தக் கம்பிகளை வெகு கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்டு கேழே இறங்கினான். ஒரு கம்பியுடன் இன் நெண்றை இணைத்துவிட்டால்...

புகையிலை பயிராகும் வயலில் அவன் வந்து பதுங்கு வதற்கும், பொழுதுவிடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

ஆனால்—

தென் வியட்காம் பொம்மை ஆட்கியின் கூலிப் பட்டாலக்காரன் ஒருவன், இதே சமயம் இவளைக் கவனித்து விட்டான்.

“யாரங்கே? எங்கே போகிறோய்?” அதடிக் கேட்டபடி, துப்பாக்கியால் குறிபார்த்தான், அந்தப் பொம்மை.

“நான் விவசாயி. இதே பகுதியான். வெளிக்குப் போவதற்காக இங்கே வந்தேன்” என்றான், லேபிள்.

“அடையாளச் சீட்டிருக்கா?... காட்டு!”

“வீட்டில் மறந்து போய்வைத்து விட்டு வந்து விட்டேன்.”

அவன் ஒரே பிடிவாதக்காரன். கேட்டதையே கேட்டான். இவனும் சொன்னதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னான்.

ஒரே கேள்வி—ஒரே பதில்!

கடைசியில் கோபம் மேவிட, அவன் கைகளால் பேசினான். லேபிளோ வீடு அவன் பலசாலி. அதனால் லேபிளோ அடித்து வீழ்த்தி, பிடித்துக் கொண்டே எழுந்தான்.

—வெடி மருந்து வெடித்தது!

இருவரும் அவங்க மலங்கத் தாக்கியெறியப்பட்ட னர். வயவில் போய்த் தொப்பென்று விழுந்தான், லேபிள். கல்லும், மண்ணும், தூசியும், புழுதியும் சமன் ரெழும்பி நாலா பக்கமும் படிந்து மறைத்தன.

வாய்க்குள் புகுந்த மண்ணைக் காறித் துப்பிக் கொண்டே, எழுந்து வின்று, நிமிர்க்கு பார்த்தான், லேபிள்.

அந்த இராணுவ ரேடியோ நிலையமும் நுட்பமான எலக்ட்ராணிக் கருவிகளும் நிர் மூலமாக்கப்பட்டுக் கிடப் பது, தெரிந்தது.

எரியும் நெருப்பிலிருந்து எழும்பிய செவ்வொழி, அவனது முகத்தில் பொலியும் ஒரு புதுவித ஒளியுடன் சங்கமமாகிப் புதுப் பொலிவை அவன் முகத்தில் பரவிப் படாச் செய்தது.

புதிய சுகாப்பத்தின் தூய ஒளி, அவன் சுடர் விழி களில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

—1965

இரகசிய கீதம்

‘அலங்காரம்’ என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ள அப் பெயர், அந்த வீட்டிற்கு அலங்காரமாகவே திகழ்ந்தது.

பெயரில் பதிந்துள்ள விழிகளை வெட்டித் திருப்பினான், திருமஞ்சனம். தினசரி இப்படித்தான். அப் பெயரில் கண்கள் நிலை குத்தி, நிலைத்துவிடும். அப் பெயரை முன்னுமுனுத் துக்கொண்டான். அழிநாக்கில் இனித்தது. காரணம், அந்தப் பெயரே அவனது அன்னையின் திருநாமம்.

தாயின் அந்த இனிய விளைவுகள்...

நிறுத்தி வைத்துள்ள சைக்கிளை ஸ்ராண்டில் நிலைக்கச் செய்து கொண்டு, சைக்கிள் முன் கடைக்குள் இருந்த அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகைகளில் ஒன்றை உருவி எடுத்தான், திருமஞ்சனம். அது ஒரு தமிழ்த் தினசரி.

அந்த வீடு டாக்டர் சிவஞாளசுந்தரத்தின் இல்லம் அவர் பட்டினத்தில் பிரக்கியாதி வாய்ந்த பிரபலடாக்டர். அத்துடன் அவர் ஒரு தமிழ் அபிமானி; கலைஞர்; பேச்சாளர்; சமூக ஊழியர்.

அதே வீதியில் எதிர் வரிசையில் நாலாவது வீடு. அந்த வீட்டிற்கும் திருமஞ்சனமே திவசரி, செய்திப் பேப்பர் வினியோகிப்பவன். அது புதுப் பணக்காரரின் புதுவீடு. கணவன், மனைவி இருவர். ஒரு வேலைக்காரன். அந்தத் தம்பதிகளுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. இருந்தும் இந்தக் காலத்து நாகரிகமோ என்னமோ, இங்கிலிஸ் பேப்பர் தினம் தினம் வாங்குவதில், அவர்களுக்கு ஒரு தனிப் புதுப் பெருமை. அந்த இல்லத்திற்குப் பெயர்: ‘சீட் ஹோம்’

இதை எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது, இந்த உலகத் தின் விசித்திரம் அவனுக்குப் புரியாத புதிராகவே விளக்கும். அதற்காக அவன் தனது மன்னையைப் போட்டு உடைத்துக் கொள்வதில்லை. இருந்தும் இந்த வீட்டிற்குல் வகிப்பவர்கள் மீது— தங்கள் வீட்டிற்குத் தமிழ்ப் பெயர் சூடிய துணிச்சலுக்காக— ஒருவித தனி மதிப்பு, திருமஞ்சனத்திற்கு.

உருவி எடுத்த பேப்பரை மடித்தான்.

சைக்கிள் மணி, ‘கிளிங்... கிளிங்...’ என ஒலித்தது.

“அம்மா!... அம்மா!..”

உள்ளேயிருந்து குதித்தோடி வந்தாள், வாணி. பள்ளிக்கூட வெள்ளை யூனிபோம் உடை. சிவப்பு ஷட் குறருறுத்த கரிய பெரிய விழிகள். ரோஜாப்பட் உடத் தோராம் சிரிப்பு அலைகள். கையில் சின்னங்கு சிறிய காப்புகள் ஒரு சோடி. ஏன்னைப் பின்னால் தள்ளி விட்டுக்கொண்டே, “பேப்பரை என்னட்டைத் தாங்கோ!” என்றாள், அவள்.

வாயிகழ்கள் பிரிந்துமுடின.

அம்முகத்தை ஊன்றிப் பார்த்தான், திருமஞ்சனம். பார்வையைத் திருப்பழுதயவில்லை. எதோ ஒன்று— பார்வையை வசீகரிக்கும் சீக்கமுடியாத கவர்ச்சி— அம்முகத்தில் நிறைந்திருந்தது.

அக் குழந்தையின் பெயர் ஏற்கனவே அவனுக்குத் தெரியும்.

வாணி அதன் பெயர்; டாக்டருடைய அக்கா மகள்; மருமகள்.

வாணியைப் பார்த்தபோது, அவனது நெஞ்சில் தயாம்பிருந்தது.

‘இவளைப் போலத்தான்... இவளைப் போலத்தான் அவனும்...’

உடனே தோவின் ஞாபகம் திருமஞ்சனத்திற்கு வந்தது.

இதே வயது; இதே உயரம்; கிட்டத்தட்ட இதே அங்க அமைப்புகள்...

ஐந்து வயதிற்கும் ஆறு வயதிற்கும் இடைப்பட்ட பருவம். அவன் தோ மீது உயிர். ஒரே குழந்தை. தகப்பன் செல்லம் கொடுப்பதாக வியாழம்மாவின் குற்றச் சாட்டு. தாப் செல்லம் கொடுப்பதாக திருமஞ்சனத்தின் குறைபாடு.

ஆக, இருவருக்குமே செல்லக் குழந்தைதான் தோ.

படிப்பில் வெகு சூடிகை. அவன் பேப்பர் கொடுக்க ஆயத்தமாகி, சைக்கிளை வெளியே எடுக்கும் பொழுது, பள்ளிக்கூடம் செல்ல ஆயத்தப்படுத்துவாள், தோ.

“ஐயா!...ஐயா!...” புத்தகம், சிலேட்டு வைக்க எனக்கொரு பையொண்டு வாங்கித் தாங்கோ” என்றாள், ஒருநாள்.

“சரி...சரி... நானைக்கு வாங்கித் தாறன்... கவனமாய் கிடைக் கரையாலே பள்ளிக்குப் போக வேணும்... கவனம்...” என்று எச்சரிப்பான், அவன்.

“சிலேற்றுப் பெஞ்சில் வாங்க முன்று சதம் தாய்யா” முன்று சதத்திற்குப் பதிலாக ஜுந்து சதம் கிடைக்கும்.

நாலு நாட்களுக்கு முன்னர்...

குழந்தை அடிக்கடி சினாங்கிபது. தேகத்திலும் இவோன் சூடு. பதறிப் போய் விட்டான், அவன்.

“நேத்தைக்கு முதல் நான் பக்கத்து விட்டுப் பொடியளோடை ஒடி விணொயாடினாம்; போத்திலோடு காலிலே குத்திப் போட்டுதாம்.. அதுதான் மேல் சாடையாகக் காட்டு” என்று சமாதானம் கூறினால் வியாழம்மா. மனம் சுற்றுச் சமாதானமடைந்தது.

“அவ்வளவு கவனம் உனக்குப் புன்ளோயிலே! நான் மத்தியானம் வாறபோது குடிநீர் ச் சாமான் வரங்கியாறன். நல்ல குடிநீராப் போட்டுக் குடிக்கக் குடு”

காய்ச்சல் அன்றும் விடவில்லை; அடுத்த நாளும் விடவில்லை. நேற்றும். தணியவில்லை.

பக்கத்துத் தெரு நாட்டு வைத்தியர் நாகமணியரிடம் மருந்து வாங்கி நேற்றுக் கொடுத்துப் பார்த்தான்.

இன்று—

காலையில் பாயை விட்டு எழும்பியபோதே மனம் ஒரு விலையில்லை.

குழந்தை வாயை ஒரு பக்கம் கோணிக்கோணிப்பேசி னாள்.

காய்ச்சல் சுற்று விட்டது போலுமிருந்தது; விடாதது போலுமிருந்தது.

“இஞ்சேர்; இப்பிடியே வீட்டிலே வைச்சக்கொண் இருந்தால் எனக்கென்னமோ சரியாப் படல்லை. ஒருக்கா ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிக் கொண்டேக் காட்டன்” என்றுன், திருமஞ்சனம், காலையில் வேலைக்குப் புறப்படும் பொழுது.

“நீங்க இன்னைக்கு வேலைக்குப் போகாட்டி என்ன?”

“சே!” அவளது கிலி நிறைந்த முகத்தையும், கலங்கிய கணகளையும் பார்த்ததும் திருமஞ்சனம் சற்றே சங்கடப் பட்டுவிட்டான்.

‘இன்னைக்குப் போகாமல் இருந்திட்டால் என்ன?’

...‘இன்னைக்குப் போகாமல் இருந்திட்டு, நாளை போய்ப்பாக்கிற உத்தியோகமா, இது? ஆறிப்போன கஞ்சி பழங்கஞ்சி. ஆறிப்போன பேப்பரும் பழம் பேப்பர் தானே?’

வாடுக்கைக்கார வாசகர்களின் கோபம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். பேப்பர் ஏஜன்ஸிக்காரன் சிட்டைக் கிழித்து விடமாட்டானு, என்ன? என்ற மனப் பயம்.

வியாழம்மாவிற்கு ஏதோ சமாதானம் சொன்னதாக ஞாபகம். “சே, பைத்தியக்காரி! என் வீணுப் பயப் படுமேரே கேரே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோ. நான் கெதியா வந்திடுவன். என்ன... என்ன, யோசிக்கிறோய்?”

“சரி; கெதியா வந்திடுங்கோ.. நான் சாவலிருப்பன்.”

துயரமே உருவாக உட்கார்ந்திருக்கும் அவனை ஒரு கணம் வேதனை சொட்டும் கண்களால் பார்த்துவிட்டுப் புறப்பட்டான், திருமஞ்சனம்.

உள்ளுணர்வின் இயக்கம். மனதில் ஆழந்த சிந்தனை.

நார்சந்திக்கு ‘எப்பொழுது வந்தோம், எப்படி வந்தோம்’ என்று அவனே ஆச்சரிப்படும் மனதிலே.

நாற்சங்கியின் ஓரம் சைக்கிளை நிறுத்தினான். அரசு மாத்தின் பக்கமாக ஸ்ராண்டில் நிறுத்தி வைத்தான்.

“சகோதரம்!”

குரலே இனங் காட்டியது.

—படினம் கனகசபை!

பெரிய ரெளி. சண்டியன்

ஆரம்பத்தில் சுருட்டுக் கொட்டிலீல் சுருட்டுச் சுற்றிப் பிழைக்கு வந்தான். ஒரு நாள், குவி விவகாரத்தில் முதலாளிக்கும் இவனுக்கும் வார்த்தை சற்றுத் தடித்து விட்டது. “போய்யா! உன்னைப் போலீ ஆயிரம் பேரை எனக்குக் தெரியுமாக்கும்!” என வேட்டிமண்ணைக் கையால் தட்டி விட்டுக்கொண்டு வெளியேறியவன்தான்.

காலப் போக்கில் கனகசபை, படினம் கனகசபை யாகி விட்டான். அத்துடன் ‘சண்டியன்’ என்ற பட்டம் வேறு விளம்பரமாக ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டது.

ஒரு வருட அறிமுகம். இதற்குள் படினம் கனக சபையைப்பற்றி ஏராளமானவர்கள் நிறைய நிறையச் சொல்லிவிட்டார்கள். புரக்கராசி செல்லையாவும் ஒரு நாள் கதையோடு கதையாக இதை வர்ணித்துச் சொல்லி விட்டு, “திருமஞ்சனம்; இவன் படினம் ஒரு சச போக்கிலி. ஒரு சத்திற்கும் உதவாதவன். நாலுகாவாலி நாயனோடுதான் கிணேகிதம். நீ மாத்திரம் தெரிஞ்ச தெரியாமல் அவனேடை ஒரு கதையும் வைச்சுக்கொள் ளாதை; பத்திரம்!” என எச்சரித்திருந்தார்.

அன்று தொடக்கம் படினத்தைக் கண்டாலே படுபயம். திருமஞ்சனம் ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போவான்.

—ஆனால் ஒதுங்க விட்டால்தானே, படினம்?

“சகோதரம்!” எனக் குரல் கொடுப்பான், எங்கு கண்டாலும்.

இப்பொழுதும், “சகோதரம்!” எனக் கூறிக் கொண்டே கிட்டே நெருங்கினான், படினம் கனகசபை.

‘நிப்பமா—போவமா? சீ! இந்தத் துஷ்டனுடன் என்னபேசுக்?’

கேட்காதவைனப் போல நடித்துக் கொண்டே, ஏதோ ஆங்கத் யோசனையில் மூழ்கியவைனப் போலக் காட்டிக் கொண்டு, வேகமாகத் தேநீர்க் கடைக்குள் துழைந்து விட்டான், திருமஞ்சனம்.

அவன் விரும்பினாலும் சரி, விரும்பாவிட்டாலும் சரி அந்த நாற்சங்கியில் அவன் தனது சைக்கிளை விற்பாட்டத்தான் வேண்டும். காரணம், அந்த நாற்சங்கித் தேநீர்க் கடைக்கு அவன் வாடிக்கையாகப் பேப்பர் வைப்பவன். அத்துடன், அதற்குப் பக்கத்தே காரியாலயம் வைத்துத் தொழில் நடத்தும் புரக்கராசியார் செல்லையா விற்கும் அவன் தினசரி பேப்பர் கொடுப்பவன்.

இந்த இடை நேரங்களைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, அடுக்கி வைத்துள்ள பேப்பர், சஞ்சிகை கணைக் கிளறி எடுத்து, தனக்குத் தேவையானவற்றை வீதியோரம் நின்று படித்து, ரசித்துக் கொண்டிருப்பான், படினம் கனகசபை.

எரிச்சல், எரிச்சலாக வரும்.

ஆனால், என்ன செய்வது?

படினம், சண்டியன்ஸ்லவா?

வெறுப்பினாலும் ஆத்திரத்தினாலும் கொதித்துக் குழைவான், திருமஞ்சனம். நாளாக நாளாக படினம் மீது கொண்ட வெறுப்பும் துவேஷமும் கிளை விட்டுப் பருத்துவளர்ந்துவந்தது.

—இன்றாம் அப்படியேதான்!

தேநீர்க் கடைக்கு வைக்க வேண்டிய பேப்பரை வைத்து விட்டு, “தம்பி, ஒரு வெறுங் தேத்தன்னி போடு!” எனக் கூறிக் கொண்டே, பக்கத்து காரியால் யத்திற்குள் எட்டி நுழைந்தான். கைபில் ஆங்கிலப் பத்திரிகை சிறகடித்தது.

செல்லையாப் புரக்கராசியார் நிமிஸ்து ஒரு கணம் பார்த்தார். முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. “என்ன திருமஞ்சனம், முகம் வாடிப் போய்க் கிடக்கு? என்ன சங்கதி...?” என்றார், அவர்.

இந்த விசாரணை மனதிற்கு இதமாக இருந்தது.

அவனுடைய இன்ப துண்பங்கள் அணித்தும் அவருக்குத் தெரியும். தன்னையும் ஒரு மனிதனுக மதித்து கக்சேம் விசாரிப்பதை அவனுல் மறக்கவே முடிவதில்லை.

‘அம்ம... பெரிய மனிசனெண்டாலும் பெரிய மனி சன்தான்!'

நன்றி உணர்வால் கெஞ்சு நெகிழிந்து உருகும். ‘புன் வியவாளன் மனச தங்கக் கம்பி!

இடையில் வதாவது நன்மை, தீமைக்கு கை மாத தாகக் கடன் வாங்குவதும் இவரிடம்தான். கேட்டதும் கொடுப்பார். காசு பெருமலே இலவசப் புத்திமதிகளும் அடிக்கடி கிடைக்கும்.

செல்லையாப் புரக்கராசியார் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் நேரங்களில், தன்னை, ‘இன வழிச் சோஷலிஸ்ட்! என வர்ணித்துக் கொள்வார். அதை ஹர்ஜிதப்படுத்தும் நோக்கில் இப்படிச் சிலரிடம் இந்த விதமாக உடன்து, தனது தமிழ்ச் சமதர்ம சித்தாந்தத்தைப் பற்றித் தானே பெருமிதம் கொண்டு மகிழ்வார்.

“என்ன திருமஞ்சனம், போகினோ?

“ஒன்று மில்லையையா! இப்ப அவசரமாப் போறன். வேந்து வாறன்.”

“ஒமோம்; சரி, சரி.”

தேநீரை அருந்தி விட்டு, வெளியே வந்தான். படி னம் பேப்பரை விரித்துப் பிடித்தபடி படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இது என்னன்னை, இது? கெதியாத் தாருங் கோவன். எனக்கு அவசரம், போகவேணும்!”

“பொறு சகோதரம், பொறு!”

வெறுப்பின் எல்லைக்கோட்டிற்கே வந்து விட்டான், திருமஞ்சனம். ‘என்ன மனிசன், இவன்? மனிசர் மாஞ்சாதியிலை அண்பிருந்தாலெல்லோ என்றை அவசரம் தெரியும் இவனுக்கு?...’

திருமஞ்சனம் ஏரிச்சலுடன் “ம!... அண்னை, தா!” என்றவாறு பறிக்காத குறையாகப் பேப்பரைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, சைக்கிளில் ஏறிக்குந்தினுன். ஒரு உதை, ஒரு மிதி; அதே பம்பரச் சுழற்சி வேகம்.

இதோ அந்த நாற்சந்தியைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறேன், திருமஞ்சனம்.

செய்தித்தாள் விசியோக வேலை முடிந்து விட்டது.

அதே வேகம்; அதே பரபரப்புடன் தர்மாஸ்பத் திரிக்குப் பறந்தான்.

அங்கே, வியாழம் மாவையோ, குழந்தையையோ காண வில்லை.

தடித்துப் போனான்.

விசாரித்துப் பார்த்ததில் மத்தியானமே ஒரு தரயும் ஒரு பெண்குழந்தையும் டாக்ஸியில் வீடு திரும்பிவிட-

டார்களாம். “ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கொண்டுபோகச் சொல்லி விட்டார்கள். ஏற்புவலி கடுமையாக்கிட்டுதாம்...” என ஒரு கங்காணி விளங்கப்படுத்தினார்.

—“ஏதாவது எக்கச் சக்கமாக நடந்திருக்குமோ? மனம் மரத்துவிட்டது. கிந்தனைக்கே இடமில்லை.

அதே வேகம்; அதே பம்பரச் சுழற்சி. சைக்கிளைப் படுவேகமாக மிதித்து, வீடு வந்து சேர்ந்தான், திருமஞ் சனம்.

வீட்டு வாசலுக்குள் வருவதற்குள்ளே மனம் ‘திக்’ கென்றது. மெய்சிலிரத்து; இதயம் படபடத்து; ரோமங்கள் குத்திட்டு விண்றன.

அவனை நேருக்கு நேராக வீட்டில் கண்டதும், “என்றை ராசா!... என்ற துரையாரே!... பாருங்கோ... என்றை ராசாத்தி படுத்திருக்கிற கோலத்தை ஒருங்காப் பாருங்கோ” என விக்கலுக்கும் விம்மலுக்குமிடையே பிலாக்கணம் வைத்தாள், வியாழம்மா. திக் பிரமை பிடித்த விலை.

நடந்தவற்றை நம்ப மறுக்கிறது, மனம்.

அவன் அடி வயிற்றிலிருந்து விக்கலைன்று சிறந்து குரல் நடுங்கியது “என்றை குஞ்சு!... என்றை ராசாத்தி...! என்னை விட்டுட்டுப் போயிட்டியாம்மா?...”

இதயத்தைக் கிழித்துப் பெழிந்து வரும் இரத்தச் சொட்டுகளாகக் கண்ணீர் வழந்தது.

வியாழம்மா விளைவு தப்பி மயங்கிக் கிடந்தாள்.

அடுத்த நாள்...

பிரேத அடக்கத்திற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துமூட்டத்தான், திருமஞ்சனம்.

இரண்டொரு சக ஊழியர்கள்—பேப்பர் விற்கும் பெயன்கள்— உதவிக்கு வந்தனர். இடியப்பக்காரக்கிழவி ஆச்சிமுத்து, கிழமைச் சீட்டுப் போட்டுச் சேர்த்து வைத்திருந்த காச நாற்பத்தியாறு ரூபாவையும் கொடுத்து உதவினார். “தம்பி, அவசரத்துக்கில்லாத காசை வைச் சிருந் தென்ன பிரயோசனம். ஒன்றுக்கும் போகிக்காதை ஆகவேண்டிய கருமங்களைச் சட்டுப் புட்டென்று பார். காச காணுட்டிச் சொல்லு... காதிலை கிடக்கிற தோட்டையும் அடைவு வைச்சுத் தாறன். ம...! அலுவல் நடக்கட்டும்” என்று கை தந்து, தேறுதல் கூறினார்.

திருமஞ்சனத்தின் சொந்த ஊர் நெடுந்திவு. உற்றூர் உறவினர் சொற்பம். அதிலும் பல பல திசைகளில் சிதறிக் கிடந்தனர். சொல்லக் கூடிய ஆட்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பினார். குறிப்பாகச் செல்லையா புரக்க ராசியாரிடம் இதுக் கென்றே ஆள்விட்டுச் சொல்ல வைத்தான். “இந்தா, குடாமணி! புரக்கிராசி ஜயா விட்டை மறந்து போகாமல் சொல்லு, விவதயம் இப்பிடியாமென்டு. ரேத்தோடை பின்னேரம் சவும் எடுப்ப தாகக் கட்டாயம் சொல்லு. அதோடை அதைத் தேததண்ணிக் கடை முதலாளிக்கும் சொல்லிப் போட்டுவா. புரக்கிராசி ஜயாவுக்குச் சொல்ல மறந்திடாதை; கவனம்!” சொல்லப்போன ஆளிடம் தனது சைக்கிளையே கொடுத்து அனுப்பி வைத்தான்.

—அவவளவு அக்கரை, அவரிடம். அவவளவு விச வாசம்.

சாயங்காலம் சவும் எடுத்தாகி விட்டது. கூடலைக்கும் போய் வந்து விட்டான், திருமஞ்சனம். போகும் போதும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான். கூட வந்த ஒரு சிலில் புரக்காசியாரின் முகம் தென்படவேயில்லை.

மனதில் கிறிது ஏமாற்றம்தான்.

ஆனால், நெஞ்சு தனக்குத் தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டது. ‘அவர் கம்யா, ஆளே?—எவ்வளவு வேலை வெட்டியுள்ள மனிசன்? எப்பிடியும் வந்திடுவார்!'

அந்தி மங்கல் கறுக்கும் நேரம்.

வெளியே அந்தி, இருஞ்சன் குழுந்தது.

அச்சிமுத்துக் கிழவி கிழிசல் பாயின் ஜர்மாகத் தகரா விளக்கை வைத்துக் கொண்டு, அதற்கு மன்னன்னெய் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

அற்றுமையின் புலம்பறும் முனகதுமாய் ஒலிக்கும் விசம்பல் ஒலி. சார்ப்புப்பக்க மூலையிலிருந்து வியாழம்மா முனு முனுத்து அழும் சத்தம் கேட்டது. கண்ணீர் வரண்ட, குரல் கேரிய அழுகை.

“ம...! பாழாய்ப் போன யமன் இந்தக் கிழக் கட்டையை எடுத்துக் கொண்டு போனாலு? போயும் அந்தப் பச்சை மன்னையா கொண்டுபோக வேணும்?” கிழவியின் அற்றுமைக் குரல்.

இன்பக்கத் திண்ணைக் குந்தில் சாய்ந்து படுத்து, வலது காத்தைத் தலைக்கு அணையாக்கிச் சோர்ந்து போய்க் கிடந்த திருமஞ்சனத்தின் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கிப் பார்வையை மறைத்தது. அவனுக்கு நெஞ்சை என்னமோ செய்தது.

“என்ன பொடியா செய்யிறது? கருப்பேப்பிலைக் கொழுந்து மாதிரி, ஒண்டே ஒண்டுதான்... ம... பாக் கொடுப்போனு, நாளைக்கு நாங்களும் போய்ச் சேரத்தானே வேணும்?”

சூட்டை நூனம் பேசுகிறோள், கிழவி.

கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீரைப் புறங்கையால் அழுத்தித் தடைடக்கிறான், அவன். விமிர்ந்து படுத்துச் சோம்பல் முறிக்கிறான். வெறுமையான எண்ணங்களை நெஞ்சில் சுமந்தவாறு, ஆழந்த பார்வையால் எங்கோ குறிப்பற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு கிடந்தான், திருமஞ்சனம்.

வெளியே படலையடியில் ஆளாவும் கேட்டது.

“கே தம்பி, திருமஞ்சனம்; ஆரோ உன்னைத்தேடு கினம்” எனக்குரல் கொடுத்துக் கூப்பிட்டாள், கிழவி.

மனதில் ஒரு விம்மதி.

‘எப்பிடியும் செல்லையாப் புரக்கிராசி ஜயா வருவார்’ என்ற தனது நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை என்று எண்ணி யதில் அத்துக்க குழிலையிலும் மனதில் ஒரு பெருமிதம்.

வீட்டுக்கோடிப் பக்கத்தைச் சுற்றி வந்து, தெருப் படலையைத் திறக்கும்போதே, ‘வாருங்கோ வாருங்கோ... என்று உபசரித்த வண்ணம் விமிர்ந்தான்.

“சுகோதரம்!...”

— படினம் கணக்கைப்!

“சுகோதரம், நான் உனக்கென்ன அங்கியனு, புறந்தியா? இப்பிடியெண்டு யாரிட்டையாவது ஒரு சொல்லுச் சொல்லிவிட்டிருக்கக் கூடாதா? “இப்பதான் கேள்விப்பட்டன். பாவும்... தனியாகக் கஷ்டப்பட்டிருப்பியே?...”

“கணக்கைப் அண்ணே!...” படலையடியில் இன்ற வாரே திருமஞ்சனம் குழந்தையைப்போல், தேம்பித் தேம்பி அழுதான். தனது அன்புக் குழந்தையை இழந்து விட்டது மாத்திரம் அந்த அழுகைக்குக் காரணமல்ல...

—பழகிப்போன பட்டினத்துக் காட்சிதான் !

இரைச்சலை விழுங்கி ஏப்பவிடும் இரைச்சல்.

‘ழும்... ஷும்... ரீம்... ரீம்... அங்... அங்... ஒ... ஒப் ! தள்ளப்பா... தள்ளி நட...’

படம் பார்க்கும் உத்தேசம், எனக்கு. நல்ல ஆங்கிலப் படமாம். சினிமாத் தியேட்டரை நோக்கி எட்டி நடை போட்டுக் கொண்டிருக்கேன், என். பெரியகைடைப் பகுதியை நெருங்கும்போது இக் காட்சி பார்வையில் தட்டுப்பட்டது. சற்று வின்று, சிதானித்துப் பார்க்க மனதில் ஆசை.

—‘பாப்பமா ? —வேண்டாமா ?’

ங்கிரேன்.

‘என்ன நடக்கிறது ?’ என்பதைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற பாமா அவா, என் நெஞ்சில். ஆசையின் புழுக்குடைச்சல் வேறு.

கூட்டத்தை ஊடறுத்து, உள் நுழைவதில் முதல் வெற்றி. நெனிந்து, வளைந்து, இடம் பிடித்து, பல தோள்களுக்கு மேலாகத் தலையை எட்டி உயர்த்தி, ஆவல் தநும்பக் கூர்ந்து நோக்கினேன்.

ஊறாம் ! ஒன்றுமே கண்களில் படவில்லை.

கார்க் கதவுகள் கிறந்து மூடப்படும் ‘படார்... படார்’ என்ற ஓசையும், குதர்க்க வாதங்களுமேகேட்டன.

முன்னால் நெடு மலை போன்ற சின்ற தெருக் கூத்து அபிமானி ஒருவரின் தோள்களில் கைகளை ஊன்றி, கால் விரல்களில் பலத்தை ஏற்றி, எவ்வில் எவ்வில் எட்டிப் பார்த்தேன்.

—‘அடே ! எங்கட மகிழ்ராஜா !’

சாலையின் திருப்பம்

திட்டவட்டமான கொள்கையற்ற மனிதனின் ஊசலாடும் நெஞ்சத்தைப் போன்று, இங்கிருந்து அங்கும், அங்கிருந்து இங்கும், பின்னர் இங்குமங்குமாய் இழுத்தடிக்கப்பட்ட மின்பும், சாஸ்வதம் இங்கா அல்லது அங்கா என்பதை நிரந்தரமாகவே தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிச்சயமற்றதாகிய நிலையினால் தனிப் பிரக்கியாதி பெற்றிருக்கும் புதிய யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையம்.

அதற்கு அண்மையில் முனிஸிப்பல் தண்ணீர்த்தாங்கி. அதற்கு நேர் கீழே, ஏ. வி. எம். சலூன். அதற்கும் அருகாமையில், சற்று மேற்குப் பக்கமாக அமைந்துள்ளது தான், அந்த ‘டாக்ஸி ஸ்ராண்ட்’

‘நான்கு டாக்ஸிகள் நிறுத்து மிடம்’ என்ற மாநகர சுப்பு விளம்பரப் பல்கையை ஒட்டினுற் போல, ஒரே சங்க கூட்டம். அங்கே, ஒரே சங்கதியும், ஆராவாரமும்.

சங்க கூட்டம் சுடிக் குவிந்து, எதையோ வேடி க்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. சிலர் கூட்டத்தின் மத்தியை ஊன்றிக் கவனித்தவாறு, முன்றியடித்துக் கொண்டு மூன்னேறிக் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

‘டாக்ஸி’க் கார்க் கதவைத் திறந்து விட்டவாறு காரை விட்டுக் குதித்து வின்ற மகிழ்ராஜா, மிகுந்த ஆக்ரோஷத்துடன் காணப்பட்டான், அப்பொழுது கேட்பத்தினாலும் வெறுப்பினாலும் அவனது உதடுகள் துடித்தன.

அவனுடைய அப்போதைய ரூதர நிலை எனக்குப் பெருவிப்பையளித்தது. நான் நேரிலே காணுமல், யாரா வது அவனைப் பற்றி இப்பாடுச் சொல்லியிருந்தால் கூட அவனுடைய இந்த ஆலோச நிலையை நான் கற்பனை கூடச் செய்திருக்க மாட்டேன்.

எனென்றால் மகிழ்ராஜா ஒரு மனிதன்! — நான் மதிக்கும் ஒரு சில மனிதர்களுள், அவனும் ஒருவன்!

மகிழ்ராஜா படித்தவன். மிக எளிய சுபாவமும், தன்னடக்கமும், பழகுவதற்கு இனிப் பண்புகளும், இயற் ஞகையிலேயே தியாக மனப்பான்மையும் கொண்ட சிறந்த மனிதர்களிலே நான் அவனையும் ஒருவனாகக் கணித்து வைத்திருக்கிறேன். அப்படியான மகிழ்ராஜா சர்வ சாதாரண மனிதனைப் போல, நடு வீதியில் நின்று சண்டை போடுவதைக் கண்டால், எப்படி இருக்கும் எனக்கு?

எனக்கு ஏற்கனவே அவனை நன்கு தெரியும். ‘டாக்ஸி டிரைவர்களா?’ என உட்டடைப் பிதுக்கும் இன்றைய யாழ்ப்பாண யுகத்தில், அவர்களுக்குள் அவ மெரு தனிப்பெரும் பிறவி. தனி வழி. எந்நேரமும் புன்முறைவல் தவமும் வதனம்; அம்முகத்தில் கோபத்தின் சாயலே பட்டது கிடையாது. எங்கு எந்த நேரத்தில் என்னைக் கண்டாலும் காரின் வேகம் மட்டுப்படும். ‘எப்படி அண்ணோ, சுகமீ?’ என்று சுகசேம விசாரிப் பட்டன் ‘டாக்ஸி’யைச் சற்றே நிறுத்துவான், மகிழ்ராஜா. வார்த்தைகளை அளந்து பேசுவதில் வல்லவன். அநாவஸ்ய

மான சொற்களே அவன் வாயிலிருந்து வெளிவராது. அவனுடைய தனித்துவமே அதுதான். மோனத்தைக் கவரும் கலையாகப் பயின்றவன். பேச்சையே—வெறுமே பேசுவதையே—தொழிலாகக் கொண்டு வாழும் நம்மவர்கள் மத்தியில், இந்தப் பேசாமடந்தைத்தனமே அவன் மீது ஒரு கவர்ச்சியை எனக்கு ஏற்படுத்திவைத்தது.

ஆனால், எங்கும், எப்பொழுதும், எந்த இடத்திலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நான் அவனுக்கு அண்ணன் அண்ணன்தான்! — அவன் எனக்குத் தமிழி தமிழ்தான்!

இந்த உறவு முறை எங்களுக்கு ஏற்பட்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன் பின்னால் இருக்கலாம்.

எனது கடைசிச் சகோதரவுக்குக் கலியானம் திச்சய மாகி இருந்தது. விடந்தால் திருமணம். முதல் நாள் மாலையே கடைத் தெருவுக்குப் புறப்பட்டு விட்டோம், நானும், எனது சகோதரியும், சகோதரியின் கணவரும்.

பெரியகடைக்குப் போய்ப் புடைவைக் கடையில் மன மகளுக்குரிய கறைச் சேலையும், அசற்குரிய சட்டை, சீப்பு, பவுடர். கண்ணாடி ஆகியவைகளும் வாங்கிக் கொண்டோம். பின்னர், முன்னரே ஏற்பாடு செய்திருந்த தாலிக்கொடியையும் மற்றும் ஓரிரு தங்க ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, வீடு திருப்ப எண்ணினேனும்.

நடப்பதற்கு அலுப்பு. நடந்த கணைப்புவேறு. தங்கைச்சி முனுமுனுத்துச் சிறுங்கினால். தாலி கறையுடன் வீடு திரும்பும்போது காரில்போய் வீட்டுவாசலில் கொளரவா மாக இறங்கவேண்டுமென்ற, பெண்களுக்கே இயல்பான வரட்டுக் கொரவமாகவும் அந்த முனுமுனுப்பு எனக்கு அர்த்தம் போதித்தது.

‘ம்’ நானும் சரியென்றேன். மச்சானும் ஒப்புக் கொண்டார். வழியில், வீதித் திருப்பத்தில் ஒரு டாக்ஸி திரும்பியது. நான் கை காட்டினேன். டாக்ஸி நின்றது.

முவரும் ஏறிக்கொண்டோம்.

பத்து விமிடம்தான். ரெயில்லே ஸ்டேசனீ டாக்ஸி நெருங்கி விட்டது. ரெயில்லே நிலையத்து முகப்புக்குச் சமீபமாகவள் எங்களது இல்லத்தின் வாசலருகே 'சடக்' கென்று விண்றது, டாக்ஸி. எங்களை வாசலருகில் இறக்கி விட்ட அந்த வரடகைக்கார், அடுத்த கணமே பறந்தோடு மறைந்து விட்டது.

வீட்டிற்கு வந்து சிறிது சிரமபரிகாரம் செய்து கொண்டோம்.

"தாலி, குறையை ஒருக்காக் காட்டுங்கோவன் பாப்பம்" அம்மா ஆவல் ததும்பக் கேட்டுக் கொண்டே, முன்னே வந்தாள். பின்னே, அண்ணன் மனைவியின் தலையும் தெரிந்தது.

நாரே அதிர்ச்சி!

குறையும், தாவியும் சேர்த்த இரண்டு அட்டைப் பெட்டிகளும் எங்களிடமில்லை. எங்கோ தவறிப்போய் விட்டது. போக்கடித்துவிட்டோம்.

தேடினேம்— தேடினேம்—

—'எங்கே ரீ'

—'எங்கே ரீ'

பல குரல்களின் விசாரிப்பு,

சிலர் 'புடவைக் கடையில் விட்டிருக்கலாம்' என்ற தங்களின் மேலான அபிப்பிராயத்தைக் கூறினர். இன்னுஞ் சிலர் 'நகைக் கடையில்தான் தவறியிருக்கலாம்' என வாதித்தனர். வேறு சிலரோ 'டாக்ஸியில்தான் மறந்து போய் வைத்திருக்கலாம்' என்று தங்களது ஆணித்தரமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு வைத்தனர்.

நான் நகைக் கடைக்கு ஒடினேன். மச்சான், புடவைக் கடைக்குப் புறப்பட்டுப் போனார்.

"இல்லை...இல்லை..." என்று நகைக் கடை.. புடவைக் கடையிலும் பதில் இதே, இதேதான்!..

—அப்படியானால், டாக்ஸி?

யாருக்குத் தெரியும்?

'இனி என்ன செய்வது?' என்னுள் கேள்வி. விடிந்தால் கவிபாணம்.

வீட்டில் இழவு கோலம். அம்மா பிளக்கணம் வைக்காத குறை. முக்கை முக்கைச் சிந்தும் சத்தம்.

காலையில் மணமகனுகப் போகும் தம்பி, மூலையில் கிடந்த சுவிசேரில் சாய்ந்து கிடந்து கொண்டே, என்னை வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்தான்.

ஏதோ பயங்கரக் குற்றமிழுத்து விட்டனவ் போன்ற மன நிலையில் நான். எனக்குள் நானே குழந்து மறுகினேன். தங்கைச்சி, வீட்டு மூலைக்குள். மச்சாளைக் கண்ணிலேயே காணவில்லை.

முகப் பழக்கமோ. நம்பர் அறிமுகமோ இல்லாத டாக்ஸியை எங்கே போய்த் தேடுவது? அதிலும் யாழிப் பாணப் பட்டினத்தில் எப்படி அடையாளம் கண்டு பிடிப் பது? அப்படிக் கண்டுபிடித்தாலும், அந்த டாக்ஸிக் காரன் உண்மையைச் சொல்வதற்கு அரிச்சக்கிரன் வீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டுக்காரனு, என்ன?

இருந்தும் பெரியகடை, பஸ் நிலையம், குற்றுப்பக்க மெல்லாம் தேடிக் களைத்து விட்டோம். சின்ற, கண்ட டாக்ஸிகளையெல்லாம் விசாரித்துக் குறுக்கு விசாரிகள் களையும் முடித்து விட்டோம்.

இரவு பத்துமணி. விடிந்தால் திருமணம்.

என்ன, ஏதுசெய்வதென்றே எங்களுக்குப்புரியவில்லை.

—கவியானத்தை ஒத்தி வைப்போமா?

'இதே ஒரு துர்ச்சகும் என யாராவது சொல்வார்களோ ?'

மனப்போராட்டத்தில் எங்கள் விடே முழ்கிப் போய்த் தவித்துக் கிடந்தது.

பெண் வீட்டாருக்கும் செய்தி எட்டி விட்டது.

நான் குருவிப்போய் தீண்ணைக் குந்தில் உட்கார்ந் திருந்தேன்.

வாசலடியில் கார் நிறுத்தம் சத்தம். படலையருகே யாரோ, யாரையோ விசாரிக்கும் குரலோசை காதில் விழுந்தது.

எழுந்து சென்றே படலைப்பத் திறந்தால்—

நான் கனவதான் கானுகிறேனோ?— அல்லது கற்பனையா? அல்லது இரண்டும் கலந்த ஒன்றேதானோ? அல்லது... அல்லது...

அதே டாக்ஸி! அதே டாக்ஸி டிரைவர்!

வியப்பு மேலீட்டால் நாக்கு. மேலன்னத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது. பேச்சு வரவில்லை. திக் பிரமை பிடித்த சிலையில் நான் சிலையானேன்.

"காருக்குள்ளோ இருந்ததன்னை. இந்தப் பார்சல்கள் இரண்டும். நல்ல படமாம். அதுதான் உங்களை இநக் கிட்டு, அவசரமாப் போயிட்டன். திரும்பி வரேக்கை தான், காரை மறிச்சவை காட்டிச்சினம். அவையளை இறக்கிட்டு, நேரே இங்கை வாறன்."

—'இந்தக் குரலுக்குத்தான் பேர், அசரீரி வாக்கா?'—

"இந்தச் சாமான்கள் எங்கடைதான் என்று எப்பிடி விளைச்சனீங்க?" உபசரிப்பில் தன்னை மறந்த சகோதரி கேட்டாள்.

"காருக்குள்ளோ, நாளைக்குக் கலியாணம் என்று கைத்சதைக் கேட்டன். அதோடை ரெண்டு மூன்று கலியாணக் கடுதாசிகளும் பார்சலோடு கிடந்தது."

விடைபெற்றுக்கொண்டான், அவன்.

போகும்போது, "என்னை நீங்கள் வித்தியாசமா விளைக்கக் கூடாதன்னை!" என மிகவும் பல்வியாக வேண்டிக் கொண்டான்,

—விடிந்தால் கலியாணம்; சாலையும் விடிந்தது!

பார்ப்பதற்குச் சாதாரணமானவையைப் போலக் காட்கி தந்த அவனிடம், ஆகர்ஷண சத்தியோ, மனிதப் பண்போ அல்லது நுட்பமான புத்திசாதுர்யமோ அடங்கியிருந்ததை நான் உடனடியாகப் புரிந்து கொண்டேன். அதன் பின் அவன் மீது எனக்கு விசேஷ சிரத்தை; தனி அழிமானம்.

—அன்றே நான் அவனுக்கு அண்ணன். அன்றும், இன்றும் அவன் எனக்குத் தம்பி!

அதே மகிழ்ராஜாதான் இப்பொழுது...

"கும்மா தபபிலித்தனமாப் பேசாதை வைரமுத்து. மனிச்செண்டா நாக்குச் சுத்தம் வேணும். நேத்து என்றை டாக்ஸியில் ஏற வந்த ரெண்டுபேரை மறிச்ச ஏத்தினுய். இண்டைக் கெண்டால் நான் கார் நிப்பாட் டிற மரத்தடியிலை காரை நிப்பாட்டப்போக, வலுக் கட்டாயமாக காரைக் குறுக்கே மறிச்ச நிறுத்துகிறுய். காலமை பாவம் ஒரு கிழவிட்டை கள்ள மீட்டர் போட்டுக் காச தட்டிச் சுத்தினுய்... இப்பிடியே விட்டுக் கொண்டு போனால்... நாளைக்கு..."

வார்த்தைச் சரங்கள் என் காதைத் தளைத்தன.

“என்னடா கனக்கக் கதைக்கிறுய்? பொத்தடா வர்ய், மஹடா! நேத்தையுப் பொடியன் நி! நான் ஸ்டேரிங் புடிச்சுப் பழக்கியவன், நி! எனக்கா கயிறு நிகிறுய்? கவனம்... தெரிஞ்சுதா?.. எனக்குக் கயிறு விடாதெ!...” சொல்லிக் கொண்டே, உதட்டோரம் வைசுக்கும் எரிந்து போன சிகிரெட்டைச் சொன்னிலி ருந்து எடுத்து, வெரு இலாவகமாகச் சுண்டி விட்டான், வைசமுத்து.

கூட்டத்தினரின் தலைக்கு மேலாக அக் குறள் சிக ரெட் ரொக்கெட் வேகத்தில் பறந்து, மறைந்தது.

“டேய், மகிழ்ராஜா! நான் உன்னைப் போன்றவர் கஞ்சிகெல்லாம் அவிபாபாவெடா! தெரியுமா! ரூபகம் வைசுக்கக் கொள்... அவிபாபா...”

“தூ!.. ஆவேசத்துடன் தரையில் காறித்துப்பினுன், மகிழ்ராஜா. “தூ! நீயும் ஒரு மனிசனு? விடுஞ்சாப் பொழுது பட்டா, யாரிட்டையாவது வாங்கி வாங்கிக் குடிக்கிறதும், நேரத்துக்குத் தகுந்த பாட்டாப் பேசுதும்... மானக்கெட்ட ஜென்மத்திற்கு இப்பிடியும் ஒரு வாழ்வா? மற்றவங்கள் கனக்க உழைக்கிறுன்கள் என்ற வயித்தெரிச்சல் உணக்கு. அந்தப் பொறுமையிலை வாய்க்கு வந்தபடி பேசுகிறுய். இப்ப உனக்குக் கள்ளு வாங்கித் தாறவங்களே உன்னைக் கைவிட்டுட்டான்கள். அந்த எரிச்சலிலை எங்களிட்டை வாலாட்டுறை. எங்க தரவழி ஏறுக்கு மாறுக கேட்டிட்டா, ‘நான் தான்ரா படிப்பிச்சன். ஸ்டேரிங் புடிக்கச் சொல்லிக் கொடுத்தன்...’ என்னு உள்ளெல்லாம் பெண்டுகள்மாதிரி ஒங்காளிக்கிறுய். இன் மூம் கொஞ்சம் தண்ணீ ஆராவது ஊத்தினு, நான் தான் இந்தப் பெரியகடைக்கே ராசாவெண்டும் சொன்னாலும் சொல்லுவாய். நீ ஆயிரம் அவிபாவாக இரு. உன்றை உள் நாத்தம் தெரிஞ்சுவன், உனக்குப் பின்னுலேயே சிரிப் பாச் சிரிக்கிறுன். வைரமுத்து, அதுதெரியுமா, உனக்கு?..”

“டே! மகிழ்ராஜாவும் இப்பிடிப் பேசுக்கூடியவனு?”

“டே! டே! என்னடா என்னிலை உள்ளாத்தம்? உன்னைப்போலை... உன்னைப் போலை...”

விஷமமும் பொய்யும் கலந்த நாக்குச் சவுக்கைச் சமூல விட்டான், வைரமுத்து. தனது தலையை ஒரு பக்கம் சாய்த்துக் கொண்டே, ஒரு குதர்க்கப் புன்முறை அடன் காட்சி தந்தான், அவன்.

“என்ன சொன்னுப்? என்னடா, சொன்னுப்? ஒருக்கா, இன்னெருதரம் சொல்லு பாப்பம்?”

கார்க் கதவை விட்டு விட்டு ஆக்ரோஷத்துடன் முன்னே சென்ற மகிழ்ராஜா, எட்டி வைரமுத்துவின் சட்டையைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு, உலுக்கிவிட்டு, “என்னடா சொன்னுப்?” என்ற வண்ணம் வலது கையை மிகவும் வீச்சாக ஓங்கினான்.

“மகிழ்ராஜா!” என் குரல் எனக்குத் தெரியாமல் எப்படி வெளிவந்ததோ எனக்கே தெரியவில்லை. முன்னிடத்துக் கிட்டே நெருங்கினேன். “உனக்குப்பைபத்தியமா என்ன இந்தப் பொறுப்பில்லாதவனேடுநடு ஹேட்டிலை நின்று சண்டைபோட உனக்கு வெக்கமாயில்லை?” என்றேன்.

திகைப்புணர்ச்சி ஒரு கணம் மகிழ்ராஜாவின் கண் களில் நிழலாடியது. தனது சூழலின் அவலட்சணமான தன்மையை என்னித் தனக்குள்தானே சங்கோஜப் பட்டான்.

“வந்தண்ணை... வந்து...” நிலைமையை எப்படி எனக்கு விளங்கப்படுத்துவது என்று புரியாமல், உணர்ச்சி செப் பட்டுத் தடுமாறினான். “வந்து... வந்து... என்னிலை ஒரு குற்றமுயில்லை...”

“எல்லாம் எனக்கு விளங்கும். நாலுபேர் போறவாற இடும். நான் சொல்லுறன்: இப்படி இந்த இடத்தை விட்டுப் போ !”

உடனே கீழ்ப் படிந்தான், மகிழ்ராஜா. “சரி. சரியன்னை...”

என் இதயம் பெருமிதத்தால் பூரித்தது.

மறுகண்ம். மகிழ்ராஜாவின் டாக்ஸியை அந்த இடத்தில் காணவில்லை.

திரைப்படம் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வந்தேன்.

அதே பெரியகடைப் பக்கம். எட்டி எட்டி வீட்டை நோக்கி நடையை வேகப் படுத்தினேன்.

எதோ ஏதோ சிந்தனை, மனதில்.

காலடியில் கார்ச் சக்கரத்தின் ‘கீரீச்’ என்ற ஒரைசை.

“என்னண்னை திகைச்சுப் போயிட்டங்க?”

மகிழ்ராஜாதான்! அந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற சிரிப்பு மன்னன்றான்!

“ரா உத்தர தேவிக்குப் போறன், ஸ்டேசனுக்கு. ரெயில் வாற நேரமாச்சு. நீங்களும் வீட்டைதானே?”

‘ஓம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டி னேன்.

“ஆப்ப ஏறுங்கோ. உங்களையும் வீட்டிலை விட்டு ரன். ம்... ஏறுங்கோ...”

முன் கார்க்கதவு திறக்கப்படுகிறது.

ஏறி முன் சீட்டில் அமர்ந்தேன்.

கார் உறுமலுடன் ஆஸ்பத்திரி வீதி வழியாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் மோனம்; நான் மெளானம்.

காரின் அலறல்...

‘படார்!...’

முன்னால் வெகுவேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த காரோன்று, சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்த கிழவீலை மோதித் தள்ளிவிட்டு, சிற்காமல், அதே வேகத்தாடன் ஒடிக் கொண்டிருந்தது.

நான் எட்டிப் பார்த்தேன். சனி நடமாட்டம் அதிகமில்லை. கிழவன் வீதியோரம் தூக்கி வீசப்பட்டு, மயங்கிக்கிடப்பதைக் கண்டேன்.

வேடுக்கை பார்க்கும் பரபரப்பில் இரண்டொருவர் படையெடுத்தனர்.

“தம்பி, விடாதை! அமத்து. எப்பிடியும் அந்தக் காரைப் பிடிக்கவேணும்!”

நான், ‘ஹாம்!’ கூட்டுகிறேன்.

இரண்டாவது சந்தித் திருப்பத்தில் அந்தக் காரை எங்கள் டாக்ஸி மடக்கி, மறித்து, போக வழியற்றுச் செய்து விட்டது. இறங்கும் போதே மகிழ்ராஜா சொன்னுன்: “அண்ணை; இது வைரமுத்துவின்றை டாக்ஸி. ஒரு வேளை அவன் தான்...” என்றான்.

சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள், நான் கதவைத் திறந்து வெளியே பாய்ந்தேன். மறிக்கப்பட்ட டாக்ஸியின் கார்க்கதவைப் பலங்கொண்ட மட்டும் இழுத்துத் திறந்தேன்.

“ராஸ்கல்! மனிசனைக் காராலை மோதிப் போட்டுத் தப்பி ஒடுறியா? அவ்வளவு துணிச்சலா, உள்கு? இறங்கடா, வொயிலை!”

சாரதி ஆசனத்தில் இருந்தவனை ஒருவித வெறியுடன் வெளியே இழுத்து, உற்றுப் பார்த்தேன். முனிலிப்பல் தெரு விளக்கு எனக்கு அவனை இனங்காட்டியது.

—அதே அலிபாபா வைரமுத்து!

“இறங்கடா, வெளியிலே!” உனர்ச்சிச் சுழிப்பில் என்னையே நான் மறந்தேன். செயல்படும் வேகத்தில் நான் பதகளித்தேன்.

பரிதாபத்திற்குரிய ஒரு ஜீவனை, பயந்த நிலையில் பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி, வைரமுத்து காரை விட்டு இறங்க அஞ்சி, காருக்குள்ளேயே ஒதுங்க முனைந்தான்.

என் கோபம் கட்டு மீறிக் கொடுத்தது.

சட்டையை வளமாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு, எனது முழுப் பலத்தையும் கூட்டி, வலது கரத்தை ஒங்கி விசினேன்.

“அன்னே!” எனது கை இறகப் பிடித்துத் தடுக்கப் பட்டது. “ஆயிரந்தான் கெட்டவெனண்டாலும் எனக்கு முன்னாலே என்னைப்போலே ஒருவனை—என்றை தொழிலையே செய்யிறவனை—ஆர் கை நீட்டி அடிச்சாலும் விடமாட்டன்...! சத்தியமா விடமாட்டன். கோபமெண்டா எனக்கு ரெண்டடி இந்தர் அடியுங்கோ... உங்களைக் கை யெடுத்துக் கும்பிடுறன். அவனைத் தொடவேண்டாம்”

நான் வலிவிழுந்து, பேச்சிழுந்து, கல்லாகி விட்டேன்.

பேச்சே வரவில்லை.

“இந்தா, வைரமுத்து; பயப்பிடாதை—டாக்ஸியைத் திருப்பு. நானும் வாறன். கிழவனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவம்”

கதைகள் மனித உணவத்தினை மையான உணர்ச்சிகளையிருக்காமல் விடத்துக் காட்டுகின்றன. வெள்ளுபுக்கைத்தில் வரும் விமான பேர் ஹோஸ்டல்—மில் குனோவியா இந்திய மன்னின் தியாகப் பார்த் தீர் எடுத்துக்காட்டு. நடையில் நான் விருப்பும், கதைகளில் நமல் உருக்கின்றன.

—கோபம்

ஏழத்தின் கிறந்த ஏழத்தாலை ஒருவரான பொயினிக் குவாலின் தொகுதியைத் தமிழ் நாட்டிற்கு அப்பெற்றுத்துறை, இந்தச் ‘சாலையுதி’ என ‘தன்னீரும் கன்னீரும்.’ ... சில படிக்கப் படிக்க உவரைத்துமிகு ஒரு குதிரை

சேரிகளிலும் ஏழைமக்கள் வாழும் சமூக கடற்கரைக் குமிழா ஜூம் அன்றூடம் நடந்துவரும் சிறு கள், சமாதான முயற்சிகள், புயலைக் கிழப்பிலிரும் சாதாரண விடு இவற்றை அவரவர் பேசும் பல அப்படியே போயினிக் குவா தமிழ் தோலியங்களில் பாம்பிடித்துங்களார்.

...தாயகத்துச் சிருஷ்டகளுக்கும் தங்கியவையாகப் பழி சுமார்த்தமிழும் தப் படைப்புகளுக்குப் பாதுகாப்புப் பழித்திருக்க வனக்கீல் நம்பிக்கையை தொடுப்பு: “தன்னீரும் கன்னீ

The author's world is in the ordinary man, with his joys and sorrows”

—Daily

மறக்கப்பட்ட வர்களின் மனச்சாட்டம்

தொலைநோக்கும் பார்வையை வீசி, அவசிசாலப் பார்வையால் பல நமது காலப் பிரச்சினைகளைத் தொட்டுக் காட்ட முயலும் சிறுக்கைத்த தொகுப்பு, இது. இக் கதைகள் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதிவரும் கதைகளைவிட, ஒரு ரகமான தனித்தன்மை வாய்ந்தவை.

இந்தக் கதைகளுக்குப் பின்னால் இதயங்கள் பேசுகின்றன, நினைவில் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய இத் தொகுப்பின் கதைகளில், நாம் கண்ணெடுத்திரே காணும் வாழ்வுப் போராட்டங்களையும், வாழ்க்கைக்காகப் போராட்டம் நடத்தும் மனி தர்களின் சுயமான உருவங்களையும் தமிக்கலாம்.

இத் தொகுதியில் அடங்கியுள்ள சிறுக்கைகள், தேன் நிலவு இலக்கியங்களல்ல. அல்லது குதர்க்கம் பேசும் திண்ணைத் தக்துவவாதிகளான சோம்பேறிகளின் சுய சரிதங்களுமல்ல. இக் கதைகள் மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் மனிதர்களின் கதைகள்; வாழ்வின் கலைப் படைப்புக்கள்...

டொமினிக்லீவாவின் கதைகள் செக், ரஷ்ய, ஆங்கிலமொழிகளில் வெளிவந்துள்ளன.

ஸ்ரீஸங்கர சாகித்திய மண்டலத்தின் சிறுஷ்டி இலக்கியத் தமிழ்ப் பரிசை முதன் முதலாகப் பெற்றுக் கொண்டவர்—டெரமினிக் ளீவா.